

การเปรียบเทียบเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน

A COMPARATIVE STUDY ON THAI JOKES AND CHINESE JOKES

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

พ.ศ. 2560

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การเปรียบเทียบเรื่องจำขังไทยกับเรื่องจำขังจีน

ผู้วิจัย

MENG YAN

สาขาวิชา

ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

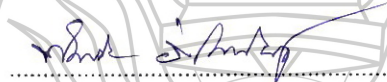
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์สนธิ สัตโฆภาส

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.ขวัญใจ กิจชาลารัตน์

คณะกรรมการสอบ

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์พิสมัย อำไพพันธุ์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สนธิ สัตโฆภาส)

กรรมการ

(ดร.ขวัญใจ กิจชาลารัตน์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลฉัตร พลวัน)

วันที่...25... เดือน...พฤษภาคม..... พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

หัวข้อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน

ชื่อผู้วิจัย : MENG YAN

สาขาวิชา : ภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

: รองศาสตราจารย์สนธิ สัตโยภาส

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

: อาจารย์ ดร.ขวัญใจ กิจชาลารัตน์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งได้แก่ เรื่องขำขันไทยจำนวน 50 เรื่อง และเรื่องขำขันจีนจำนวน 50 เรื่อง รวบรวมมาทั้งหมด 100 เรื่อง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบตามวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันระหว่างเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีนในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา ลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรม

ผลการวิจัยพบว่า เรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีนมีทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกันในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา และลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม สำหรับด้านเนื้อหา ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ การใช้ชีวิต เรื่องทะเลาะและด้านอื่น ๆ ซึ่งเรื่องขำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำจำนวนมากที่สุด รองลงมาจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต และอันดับสามจะเกี่ยวกับเรื่องทะเลาะ ส่วนเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ และอันดับสามจะเกี่ยวกับเรื่องทะเลาะ

สำหรับด้านวิธีการใช้ภาษาให้เกิดอารมณ์ขัน ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนมีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ การพูดบิดเบือน การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย การประชด การล้อเลียนและการพูดอ้อม เรื่องขำขันไทยใช้วิธีการล้อเลียนมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการประชด และวิธีการพูดอ้อมเป็นอันดับสาม ส่วนเรื่องขำขันจีนใช้วิธีการล้อเลียนมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย และใช้วิธีการประชดเป็นอันดับสาม

สำหรับด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม ทั้งเรื่องชาชนไทยและเรื่องชาชนจีนที่ได้สะท้อนสภาพสังคมและความเชื่อ พบว่า มีเรื่องชาชนไทยที่สะท้อนสภาพสังคม 10 เรื่อง คือ เรื่องได้เยอะกว่า คำขวัญของกรุงเทพมหานคร ตอน.....สัมมาคารวะ ทายถูก คืออยู่หรือลงท้ายเหมือนกัน เศรษฐกิจยุคนี้ลำบาก สินค้าส่งออก ขิงก็รา ข่าก็แรง และชื่อไร มีเรื่องชาชนไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ 3 เรื่อง คือ เรื่องขอแค่หาง แกน่ะเอง และนานไปก็เข้าใจเอง ส่วนเรื่องชาชนจีนที่สะท้อนสภาพสังคมมี 10 เรื่อง คือ เรื่องชั้นที่อยู่ดีใจยิ่งกว่า เนื้อหาโคลง ใครอยู่ได้ เพราะใคร ความสำเร็จครึ่งเดียว เรื่องชาชนในวิชาเศรษฐศาสตร์ บ้านเช่าราคาถูก หารถไม่เจอ นิดยาระงับประสาท และไปไหนดี ส่วนเรื่องชาชนจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมี 4 เรื่อง คือ เรื่อง โถวหยวน เทศกาลตรุษจีน ฝนตกและตลาดหุ้นลดลง

The title : A Comparative Study on Thai Jokes and Chinese Jokes

The Author : Miss. Meng Yan

Program : Master of Thai Program

Thesis Advisor

: Associate Professor Sanit Sattayopat

Chairman

: Dr. Kwanjai Kitchalarat

Member

ABSTRACT

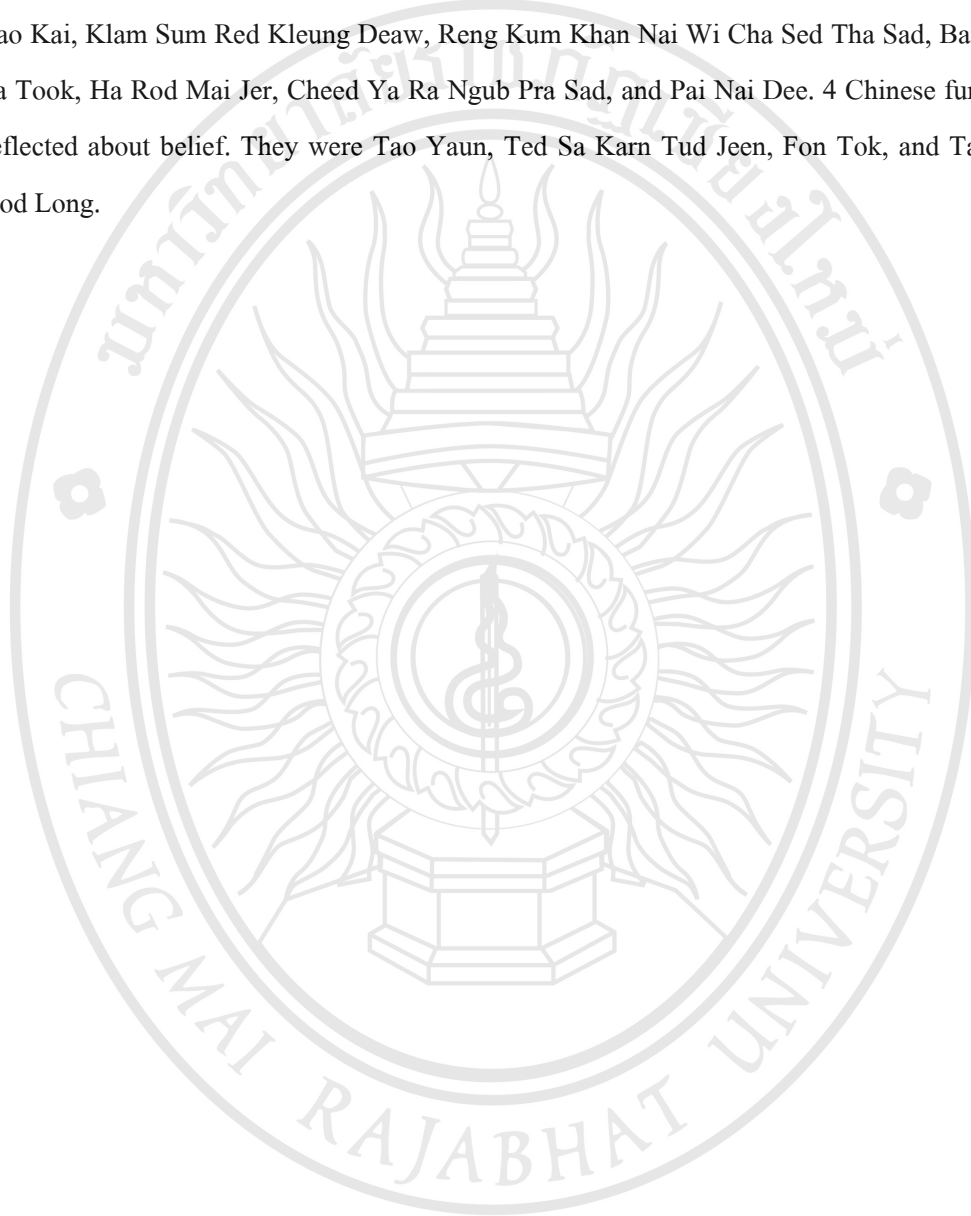
The study used 100 funny stories divided into 50 Thai funny stories and 50 Chinese funny stories to be secondary sources. The objective of this study was to compare the similarity and difference of the contents, languages, society and culture found from Thai and Chinese funny stories.

The results of this study found that both Thai and Chinese funny stories had the similarity and difference of the contents, languages, society and culture. Regarded as the contents, both Thai and Chinese funny stories had the contents about action, lifestyle, pornographic and etc. The most content frequently found from Thai funny stories was action. Then, they followed with lifestyle, and pornographic. The most content frequently found from Chinese funny stories was lifestyle. Then, they followed with action, and pornographic.

Regarded as languages made humor, both Thai and Chinese funny stories compared the stories by using imagination speaking distortion, implying words, sarcastic, plot, and indirect speech. Regarded as Thai funny stories found that plot was the most frequently written. Then they followed with sarcastic and indirect speech. About Chinese funny stories found that, plot was the most frequently written. Then, they followed with implying words and sarcastic.

Regarded as society and culture, both stories reflected about society and belief. 10 Thai funny stories reflected about the condition of Thai society. Thai funny stories were Dai Yae Kwa, Khum Kwan Kong Kung Tep Ma Ha Na Korn – Sa Ma Ka Ra Wa, Tay Took, Dee Yoo

Lork, Long Tay Meun Gun, Sed Tha Kit Yuk Nee Lum Bak, Sin Ka Song Ook, Khing Kor La Kha Kor Leng, and Cheu Rai. 3 Thai funny stories reflected about belief. They were Khor Kae Hang, Kae Na Eng, and Nan Pai Kor Khao Jai Eng. 10 Chinese funny stories reflected about the condition of society. They were Chun Tee Yoo, Dee Jai Ying Kwa, Neu Ha Klong, Kai Yoo Dai Pao Kai, Klam Sum Red Kleung Deaw, Reng Kum Khan Nai Wi Cha Sed Tha Sad, Ban Chao Ra ka Took, Ha Rod Mai Jer, Cheed Ya Ra Ngub Pra Sad, and Pai Nai Dee. 4 Chinese funny stories reflected about belief. They were Tao Yaun, Ted Sa Karn Tud Jeen, Fon Tok, and Ta Lad Hun Rod Long.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์สนธิ สัตโยภาส อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอาจารย์ ดร.ขวัญใจ กิจชาลรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ท่านทั้งสองได้สละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำอันทรงคุณค่าและพิจารณาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนดูแลให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์พิสมัย อำไพพันธุ์ ที่กรุณาให้เกียรติมาเป็นประธานการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ พร้อมกับให้ข้อเสนอที่มีคุณค่าแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ พันชนะ ที่ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยรวมทั้งกำลังใจในการดำเนินการวิจัยโดยตลอดทุกขั้นตอน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้การสนับสนุนการศึกษา ความรัก ความเมตตาแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณญาติพี่น้องทุกคน เพื่อน ๆ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือทั้งกำลังกาย กำลังปัญญา และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

คุณค่าของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบิดามารดาและครูอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ผู้วิจัย

Meng Yan

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๘
กิตติกรรมประกาศ.....	๙
สารบัญ.....	๗
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
โจทย์วิจัย.....	2
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
ความรู้เกี่ยวกับเรื่องจำขั้้นไทย.....	4
ความรู้เกี่ยวกับเรื่องจำขั้้นจีน.....	7
ลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขั้้น.....	11
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	22
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
แหล่งข้อมูล.....	23
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	23
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกัน ด้านเนื้อหาของเรื่องำชันไทยกับเรื่องำชันจีน.....	26
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกัน ด้านวิธีการใช้ภาษาให้อารมณ์ขันของเรื่องำชันไทยกับ เรื่องำชันจีน.....	51
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกัน ด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องำชันไทยกับ เรื่องำชันจีน.....	92
5 สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	105
สรุปผลการวิจัย.....	105
อภิปรายผล.....	107
ข้อเสนอแนะ.....	108
บรรณานุกรม.....	109
ประวัติผู้วิจัย.....	112

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษา คือสัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการสื่อสารความเข้าใจระหว่างกัน ภาษานอกจากเป็นเรื่องสื่อสารความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ทั่วโลก แล้วยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นอารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติ และยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพวัฒนธรรมซึ่งสืบทอดจากรุ่นต่อรุ่นมาของชนชาติที่ใช้ภาษานั้น ๆ ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นคุณสมบัติที่มีควมคู่มากับมนุษย์ทุกคน เมื่อมนุษย์ใช้ภาษากันมากขึ้นก็ย่อมเกิดทักษะแต่น้อยคนนักที่จะตั้งคำถามและตระหนักถึงความสามารถนี้

หลายปีที่ผ่านมา การศึกษาภาษามีขอบเขตในด้านคำศัพท์ สำนวน โวหาร คำพังเพย เป็นต้น แต่ยังไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องำขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าอารมณ์ขันมีอยู่ในมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าเรื่องใดก็ตามมนุษย์สามารถนำมาทำให้กลายเป็นเรื่องำขึ้นได้ เพราะอารมณ์ขันช่วยสร้างความสบายใจและช่วยผ่อนคลายความเครียดของมนุษย์ เรื่องำขึ้นเป็นการเล่าเรื่องที่มีลักษณะการใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิง เนื้อหาที่เกี่ยวกับำขึ้นส่วนใหญ่สื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรม คนที่ต่างสังคมต่างวัฒนธรรมก็มักจะรู้สึกำขึ้นในเรื่องที่แตกต่างออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมอง แง่คิด และทัศนคติของแต่ละบุคคล (พัชรโรธร สุขศรี, 2557:1)

สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าได้อ่านเรื่องำขึ้นบางเรื่องมา จะถือว่าเป็นวิธีการเรียนที่ดีอย่างหนึ่ง เพื่อใช้จดจำความรู้เกี่ยวกับภาษา และเข้าใจความรู้ทางด้านวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี อนึ่งในกระบวนการการสื่อสารเรื่องำขึ้นยังสามารถทำให้ผู้สื่อสารทั้งสองฝ่ายมีความรู้สึกใกล้ชิดกัน ยังเป็นการสร้างบรรยากาศการสื่อสารที่อบอุ่น รวมทั้งได้ฝึกหลักภาษาที่สอดคล้องสอดแทรกอยู่ในเรื่องำขึ้นไปด้วย ทำให้การสื่อสารได้รับผลอย่างรวดเร็ว เรื่องำขึ้นจะสะท้อน

สภาพสังคมและวัฒนธรรมของประเทศใดประเทศหนึ่งได้ ซึ่งเป็นเนื้อหาสำคัญที่การสอนวัฒนธรรมทางภาษา และยังเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพต่อการสอนอีกด้วย

2000 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนมีการสร้างความสัมพันธ์ทางการทูต รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกันมายาวนาน ฉะนั้นความต้องการของการศึกษาและความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางด้านภาษาระหว่างกัน จึงมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันไปด้วย

ด้วยความสนใจของผู้วิจัยในฐานะที่เป็นชาวจีนและได้เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทยมาเป็นเวลาหลายปี ได้สัมผัสกับภาษาและวัฒนธรรมทั้งไทยและจีน จึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องำขันไทยกับจีน เพื่อจะได้เข้าใจภาษาและวัฒนธรรมไทยกับจีนในเชิงเปรียบเทียบให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของประชาชนในคู่มิตรประเทศทั้งสองได้เป็นอย่างดี

โจทย์วิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีคำถามวิจัยดังนี้

1. เรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนมีเนื้อหาเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
2. เรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนมีวิธีการใช้ภาษาที่เหมือนหรือต่างกันอย่างไร
3. เรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนสะท้อนสภาพสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ

มีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังนี้

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเนื้อหาของเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวิธีการใช้ภาษาเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน

เรื่องำขันจีน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะเรื่องซ้ำกันจากเรื่องบันเทิงคดีจำนวน 100 เรื่อง ได้แก่ เรื่องซ้ำกันไทยจำนวน 50 เรื่อง และเรื่องซ้ำกันจีนจำนวน 50 เรื่อง ซึ่งมีวิธีการเลือกข้อมูลแบบเจาะจงจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

1. หนังสือคลาสสิก โจ๊ก Round 3, สำนักพิมพ์ดวงกมล จำกัด, ไม่ระบุปีที่ผลิต
2. หนังสือหนังสือคลาสสิก โจ๊ก Round 6, สำนักพิมพ์ดวงกมล จำกัด, ไม่ระบุปีที่ผลิต
3. หนังสือ ซูเปอร์ฮีโร่เรื่องซ้ำกัน. พิมพ์ครั้งที่ 5, สำนักพิมพ์ภาพวาดประเทศจีน, 2011
4. เว็บไซต์เรื่องซ้ำกันจีน <http://www.jokeji.cn/>

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้นิยามศัพท์เฉพาะดังนี้
เรื่องซ้ำกัน หมายถึง เรื่องที่กล่าวแล้วมีความหมายชวนหัวเราะ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง เรื่องซ้ำกันไทยกับเรื่องซ้ำกันจีน

การเปรียบเทียบ หมายถึง การบอกความหมายสองลักษณะ เพื่อการเทียบเคียงความเหมือน หรือความแตกต่างระหว่างสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่น ๆ โดยมีเกณฑ์การตัดสินและการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตอบสนองความต้องการ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การเปรียบเทียบเรื่องซ้ำกันไทยกับเรื่องซ้ำกันจีน

วิธีการใช้ภาษา หมายถึง ลักษณะการใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหาร ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ลักษณะการใช้ภาษาในเรื่องซ้ำกันไทยและเรื่องซ้ำกันจีน

สะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรม หมายถึง การแสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อม ความเชื่อที่ปรากฏอยู่ในเรื่องซ้ำกันไทยกับเรื่องซ้ำกันจีน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำสาระที่ได้มาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องขำขันไทย
 - 1.1 ความหมายของเรื่องขำขันไทย
 - 1.2 ความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขันไทย
 - 1.3 ประเภทของเรื่องขำขันไทย
 2. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องขำขันจีน
 - 2.1 ความหมายของเรื่องขำขันจีน
 - 2.2 ความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขันจีน
 - 2.3 ประเภทของเรื่องขำขันจีน
 3. ลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขัน
 4. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องขำขันไทย

1. ความหมายของเรื่องขำขันไทย

ทิพย์วารี เรืองแจ่ม (2554:11) ให้ความหมายของเรื่องขำขันไว้ว่า บทสนทนาเชิงขบขัน ซึ่งมีการเล่นคำหรือมีการเล่นสำนวนที่ทำให้เกิดเสียงหัวเราะ รู้สึกผ่อนคลาย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554 (2556:196) ให้ความหมายของ
 ขำขันไว้ว่า ที่ชวนให้หัวเราะ เช่น เรื่องขำขัน นิทานขำขัน

อนันต์ แจ่มกลีบ (2556:9) ให้ความหมายของเรื่องตลกไว้ว่า เรื่องที่คนอ่าน (คนเห็น
 คนได้ยิน) แล้วเกิดอารมณ์ขัน

พัชรโรธร สุขศรี (2557:5) ให้ความหมายของเรื่องขำขันไว้ว่า ตัวบทที่แต่งขึ้นหรือ
 สมมติขึ้น โดยมีเจตนาให้ผู้รับสารรู้สึกตลกขบขัน

จากการกำหนดนิยามของนักวิจัยข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า เรื่องขำขัน หมายถึง เรื่องที่
 กล่าวอยู่ในคู่สนทนาอันมีความหมายชวนหัวเราะ ซึ่งทำให้เกิดอารมณ์ขัน

2. ความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขันไทย

หทัยวรรณ ไชยะกุล (2539:บทคัดย่อ) กล่าวถึงความสำคัญของการเล่าเรื่องขำขันว่า
 ในด้านบทบาทและความสำคัญของเรื่องขำขัน นอกจากจะสร้างความหยรษาแล้ว ยังเป็นกลไกหนึ่ง
 ที่ช่วยควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมโดยอ้อมอีกด้วย

นิสารัตน์ สุทธิวรรณ (2543:บทนำ) กล่าวถึงความสำคัญของการเล่าเรื่องขำขันว่า
 การเล่าเรื่องขำขันสู่กันฟังเมื่อได้พบปะสังสรรค์เพื่อนฝูง ไม่ว่าจะเป็นในที่ทำงาน โรงเรียน บ้าน
 หรือในวงเหล้าที่ผู้คนมักนำเรื่องขำขันต่าง ๆ มาถ่ายทอดสู่กันฟังเสมอ หากอยู่คนเดียว การเล่า
 เรื่องขำขันนั้นไม่อาจทำได้ ก็เปลี่ยนเป็นการอ่านเรื่องขำขัน เก็บและจดจำเรื่องราวไว้เพื่อนำไป
 เล่าให้ผู้ฟังอีกต่อหนึ่ง นับว่าเป็นการระบายความเครียดที่ได้ผลอย่างยิ่ง ไม่เสียหาย ไม่เป็นพิษภัยต่อ
 สังคมและผู้คนแต่ประการใด กลับเป็นวิธีการในการระบายออกของอารมณ์ที่ดีทางหนึ่ง ซึ่งจะ
 ช่วยให้ผู้คนหลุดจากความทุกข์ ความฉุนในสังคม

พงศกร บัวทอง (2545:บทนำ) กล่าวถึงความสำคัญของการเล่าเรื่องขำขันว่าการเล่า
 เรื่องขำขันมีลักษณะเป็นการใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิงและสามารถพบได้ในทุกวัฒนธรรม
 ดังที่ฟรอยด์ (Freud, อ้างถึงใน อุบลรัตน์ ศิริวุธศักดิ์, 2536:16) ได้กล่าวอธิบายว่า การพูดตลกหรือนำ
 เรื่องขำขันมาเล่าสู่กันฟังนั้นเกิดจากกลไกทางจิตอันเป็นไปเพื่อลดความตึงเครียดในระดับ
 จิตใต้สำนึก ซึ่งโดยมากมักเกิดจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวของบุคคลเอง เช่น ครอบครัว อาชีพ การงาน
 ความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ตลอดจนความเก็บกดในประเด็นที่ถือว่าไม่ควรแสดงออกในที่

เปิดเผยต่าง ๆ (Taboo) เมื่อความเครียดก่อเพิ่มขึ้นถึงจุดหนึ่ง บุคคลก็จะนำปัญหาซึ่งก่อให้เกิดความเครียดนั้นมาทำให้เป็นเรื่องตลกเพื่อผ่อนคลายความเครียดให้เบาบางลงโดยอาศัยการหัวเราะเป็นวิธีระบาย การใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิงจึงเท่ากับเป็นกลไกในการระบายความเครียดอันมีความจำเป็นอย่างที่จะขาดเสียไม่ได้ และกล่าวได้ว่าทุกคนต่างก็ใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในฐานะที่เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันไม่มากก็น้อย

จากคำอธิบายของนักวิจัยข้างต้น อาจสรุปได้ว่าเรื่องขำขันไทยมีความสำคัญและมีคุณค่ามาก สามารถใช้ได้ทุกเวลา เนื่องจากเป็นคำที่ใช้บ่งชี้ให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของบุคคล สิ่งแวดล้อม การดำรงชีวิต สภาพสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

3. ประเภทของเรื่องขำขันไทย

มีผู้ทรงคุณวุฒิได้จำแนกประเภทของเรื่องขำขันไทยดังต่อไปนี้

นาริรัตน์ บุญช่วย (2526) ศึกษาการถ่ายทอดเนื้อหาของความตลกโดยใช้ทฤษฎีความไม่เข้ากัน 3 ประเภท ได้แก่ ความไม่เข้ากันของรูปลักษณ์ ความไม่เข้ากันของเนื้อหา ความไม่เข้ากันทางวาจา ศึกษาข้อมูลโดยใช้เนื้อหาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกประเภทความตลก ได้แก่ ตลกล้อเลียน ตลกต้องห้าม ตลกร้าย ตลกบริสุทธิ์

นาริรัตน์ อนุสรณ์ศรีเจริญ (2543) ได้วิเคราะห์เนื้อหาเป็น 5 ประเภท คือ เรื่องเพศ เรื่องการเมือง เรื่องเศรษฐกิจ เรื่องสังคมและวัฒนธรรม และเรื่องเบ็ดเตล็ด ส่วนกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันนั้น ได้ศึกษาพบ 10 หัวข้อ คือ การเสียดสี การล้อสังคม การสร้างเรื่องให้เกินจริง การทำให้เป็นเรื่องเพศ การใช้สัญลักษณ์ การทำให้จบเรื่องแบบผิดความคาดหมาย การกำหนดให้บุคคลในเรื่องตีประสมการณ์ผิด การบรรยายหรือพรรณนาอย่างตรง ๆ การลงให้คิด และการใช้ตรรกวิทยาผิด ๆ

ขวัญใจ อุ่นเรือน (2546) ได้วิจัยเรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อความขบขันในเรื่องขำขันไทยร่วมสมัย พบว่า กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อความขบขันทั้งหมด 11 ประเภท คือ เรื่องขำขันที่สร้างจากความกำกวม เรื่องขำขันที่สร้างจากมุขตลกจากการใช้ภาษาหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง เรื่องขำขันที่สร้างจากมุขตลกโดยการหลอกให้คิดหรือหักมุมตอนจบ เรื่องขำขันที่สร้างจากมุขตลกโดยการใช้ภาษาทางอ้อม เรื่องขำขันที่สร้างจากมุขตลกโดยการใช้ภาษาที่พ้องเสียง เรื่องขำขันที่สร้างจาก

มุขตลกจากความไร้เดียงสาและความเชื่อของเด็ก เรื่องำขันที่ใช้เรื่องลามกหรือสัปดนเพื่อสร้างมุขตลก เรื่องำขันที่สร้างมุขตลกจากการละคร เรื่องำขันที่ใช้การสร้างเหตุการณ์หรือสร้างความหมายใหม่เพื่อให้เกิดความำขัน เรื่องำขันที่มีลักษณะ โครงสร้างการดำเนินเรื่องเป็นแบบคำถามลูกโซ่ และเรื่องำขันที่มีลักษณะ โครงสร้างการดำเนินเรื่องเป็นแบบคำตอบแสดง ความซ้ำซาก

ทิพย์วารี เรื่องแจ่ม (2554:14) กล่าวถึงความขบขัน ที่แฝงอยู่ในเรื่องำขันนั้น Shade (1996) ได้แบ่งประเภทของความขบขัน ไว้เป็น 10 ประเภท ได้แก่ 1. เรื่องที่ไม่ปรากฏสาระ 2. เรื่องเกี่ยวกับปริศนา 3. เรื่องเกี่ยวกับการเสียดสีล้อเลียนกันในสังคม 4. เรื่องเกี่ยวกับเพศ 5. เรื่องเกี่ยวกับเจตนาเชิงอริ 6. เรื่องเกี่ยวกับความต้องการของเพศชาย 7. เรื่องเกี่ยวกับความต้องการของเพศหญิง 8. เรื่องเกี่ยวกับชาติพันธุ์ 9. เรื่องเกี่ยวกับโรคภัยความเจ็บป่วย 10. เรื่องเกี่ยวกับความลามก

สปีน ต้น โสภณ (2538:22-24) ได้แบ่งเนื้อหาในวรรณกรรมเพลงลูกทุ่งแนวำขันเป็น 6 ประเภท ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับความรัก เรื่องเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง เรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ เรื่องเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม เรื่องที่มีนัยเชิงเพศ และเรื่องอื่น ๆ คือเรื่องที่นอกเหนือจากเรื่องความรัก การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมและเรื่องที่มีนัยเชิงเพศ

จากการจำแนกของนักวิจัยทั้งหลายข้างต้น อาจสรุปได้ว่าเรื่องำขันไทยมีจำนวนมาก และมีเนื้อหาที่สมบูรณ์ ประเภทของเรื่องำขันไทยแตกต่างกันไปด้วยเกณฑ์ที่จำแนกแตกต่างกัน ซึ่งสรุปแล้ว เกณฑ์ต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาเรื่องำขันไทยจำแนกตามต่อไปนี้ 1. จำแนกตามเนื้อหา 2. จำแนกตามวิธีการใช้ภาษา

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องำขันจีน

1. ความหมายของเรื่องำขันจีน

ด้วน เป่าหลิน (段宝林, 2001) กล่าวว่าไว้ว่า เรื่องำขันอยู่ในรูปแบบหนึ่งของนิทานพื้นฐาน เป็นวรรณกรรมร้อยแก้วที่พูดกันปากต่อปาก โดยมีกลวิธีสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่าน

หลี่ อิ่ง (李颖, 2007:11) กล่าวว่าไว้ว่า เรื่องำขันเป็นลักษณะนิสัยที่มักเห็นเรื่องต่าง ๆ เป็นเรื่องขวนขัน ซึ่งอยู่ในรูปของบทความสั้น เนื้อหาเข้าใจง่าย ใช้ภาษาไม่เป็นทางการ ซึ่งบางครั้ง

แสดงในลักษณะของความขัดแย้ง ใช้ภาษาเสียดสีสภาพสังคมในปัจจุบัน

มู่ หงเหว (穆红维, 2008:บทคัดย่อ) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วเรื่องขำขันจะมีเนื้อหา ก่อนข้างสั้น แต่เต็มไปด้วยความขบขัน ซึ่งมักจะแพร่หลายในชีวิตประจำวันของผู้คน

เจิน จิ่งหยู (甄静茹, 2012) กล่าวว่า เรื่องขำขันเป็นความรู้สึกทางอารมณ์พิเศษของ บุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เหตุการณ์หรือวรรณกรรม ซึ่งมีเนื้อหาสั้น กระชับ เข้าใจง่าย เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และสร้างความสนุกสนานรื่นเริง เป็นต้น

หวัง เสวี่ (王雪, 2012) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วเรื่องขำขันจะอยู่ในรูปแบบของ นิทานสั้น เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจากมุขปาฐะ คือ เป็นการเล่าสืบทอดกันมาจาก ปากต่อปากและแพร่หลายกันอยู่ในกลุ่มชนท้องถิ่น

หยาง หยาง (杨扬, 2012) กล่าวว่า เรื่องขำขันเป็นรูปแบบของวรรณกรรมอย่าง หนึ่ง ที่สร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะผ่านตัวอักษร ข้อความ หรือภาพวาด

โจว ลี่ลี่ (周莉莉, 2014) กล่าวว่า เรื่องขำขันเป็นรูปแบบศิลปะอย่างหนึ่งที่ แพร่หลายในสังคม ที่ใช้ข้อความหรือนิทานสั้นในการเล่าเรื่อง ทำให้ผู้ที่ได้ยินหรือฟังรู้สึกขบขัน และเกิดอารมณ์ขัน

จากการกำหนดนิยามของนักวิจัยข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า เรื่องขำขันจีน หมายถึง เรื่องชวนขันที่มีเนื้อหาสั้น สามารถสืบทอดกันมาจากปากต่อปาก และสร้างความสนุกสนานให้กับ ผู้คน

2. ความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขันจีน

มู่ หงเหว (穆红维, 2008:บทคัดย่อ) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขัน ไว้ว่า เรื่องขำขันสามารถลดความเครียดของผู้คน และเสริมสร้างสุขภาพจิตที่ดีได้ในสภาพสังคม ปัจจุบัน อารมณ์ขันไม่เพียงแต่สะท้อนให้เห็นถึงทักษะการใช้ภาษาของตนเอง ยังเป็นการเพิ่มเสน่ห์ ให้กับผู้เล่าอีกด้วย

จิ้น สู่่น่า (晋素娜, 2011) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขัน ไว้ว่า เรื่องขำขันเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมภายในชนชาติที่ไม่สามารถขาดได้ ซึ่งเรื่องขำขันเหล่านี้ ทำให้เราสามารถเห็นวิถีชีวิต สภาพแวดล้อม และความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้คน

เจิน จิ่งหยู (甄静茹, 2012) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องข้ามันไว้ว่า เรื่องข้ามันไม่เพียงแต่สร้างความสนุกสนานเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปใช้ในการเสียดสี เหน็บแนม สภาพสังคมในปัจจุบัน ซึ่งการเสียดสีนั้นมีหลายระดับ แล้วแต่คุณค่าที่มอง โดยส่วนใหญ่แล้ว จะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสภาพและทัศนคติของคนในสังคมอีกด้วย

หวัง เสวี่ (王雪, 2012) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องข้ามันไว้ว่า เรื่องข้ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและวัฒนธรรมทางสังคมที่ไม่อาจแยกขาดไปได้ ตั้งแต่อดีตกาล จนถึงปัจจุบันได้รับความนิยมนิยมชอบกันอย่างกว้างขวาง จากเหตุผลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึง สภาพการใช้ชีวิตทางสังคมในทุก ๆ ด้าน และยังทำให้ผู้คนในสังคมมีอารมณ์ขันอีกด้วย ซึ่งการสร้างอารมณ์ขันนั้นทำให้ผู้คนเข้าใจธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ กระบวนการ ปรัชญา คุณธรรม จริยธรรม ความเป็นจริงของมนุษย์

หยาง หยาง (杨扬, 2012) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องข้ามันไว้ว่า เรื่องข้ามันมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก อยู่ในรูปแบบของวรรณกรรม ซึ่งเป็นที่นิยม และยังคงแสดงถึงศิลปวัฒนธรรมของผู้คนอีกด้วย แม้ว่าจะเป็นข้อความสั้น ๆ แต่กลับ สร้างความสนุก ขบขัน เป็นอย่างมาก ทำให้ผู้คนรู้สึกผ่อนคลาย เพลิดเพลิน สร้างรอยยิ้มให้กับ ผู้อ่าน เติมเต็มอารมณ์เศร้าหมองให้ผ่อนคลายได้

โจว ลี่ลี่ (周莉莉, 2014) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องข้ามันไว้ว่า เรื่องข้ามันเป็นสีสันอย่างหนึ่งที่เพิ่มรสชาติให้กับชีวิต ช่วยบรรเทาความตึงเครียด และเพิ่มความสนุกสนานให้กับชีวิต ในช่วงเวลาที่เร่ร่อนของผู้คน มีคนตะโกนมาว่า “อเล็กซานเดอร์” ทำให้นักแสดงตลกบทบาทนี้มีความสำคัญมากขึ้นกว่าเดิม

จากคำอธิบายของนักวิจัยทั้งหลายข้างต้น อาจสรุปได้ว่าเรื่องข้ามันมีความสำคัญ และคุณค่ามาก เรื่องข้ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและวัฒนธรรมทางสังคม สะท้อนให้เห็นถึงสภาพ การใช้ชีวิตทางสังคม และยังทำให้ผู้คนในสังคมมีอารมณ์ขันอีกด้วย

3. ประเภทของเรื่องข่าวจีน

มีผู้ทรงคุณวุฒิได้จำแนกประเภทของเรื่องข่าวจีนดังต่อไปนี้

หลิว เจียเจีย (吕佳佳, 2011) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาภาษาในตลกฟีด ได้แบ่งประเภทของตลกฟีดจากมุมมองของเนื้อเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น รูปแบบนิทาน รูปแบบคำถาม รูปแบบสนทนา และรูปแบบบทความ ซึ่งจากรูปแบบดังกล่าวได้แบ่งตลกฟีดออกเป็นรูปแบบย่อยอีก คือ การยืมสำนวน การทำลายข้อจำกัด แนวความคิดที่สับสน ประเภทการใช้ภาษา การละเมิด การเสียดสีและการสร้างความเข้าใจผิด

ซุน ต้าเหว่ย (孙大伟, 2012) ได้วิจัยเรื่อง ลักษณะพิเศษและการเผยแพร่เรื่องข่าวจีนพื้นบ้านในยุคอินเทอร์เน็ต พบว่าได้จำแนกรายละเอียดของเรื่องข่าวจีนพื้นบ้าน แบ่งออกเป็นประเภท 3 ประเภท โดยแบ่งการจำแนกออกเป็น การเผยแพร่ด้านสื่อมีเดีย ด้านเนื้อหา และด้านศิลปะ ซึ่งจากการจำแนกด้านสื่อมีเดีย นั้น ได้จำแนกรายละเอียดย่อยออกเป็น เรื่องข่าวจีนทางข้อความมือถือ เรื่องข่าวจีนจากโพสต์บนเว็บไซต์ เรื่องข่าวจีนจากการ์ตูนในอินเทอร์เน็ต เรื่องข่าวจีนจากวิดีโอ และเรื่องข่าวจีนจากบล็อกเวปโป (Micro-blog) ลำดับต่อมา คือการประเภทของเนื้อหา โดยแบ่งออกเป็น เรื่องข่าวจีนในการเมือง เศรษฐกิจ ในโรงเรียน และเพศ ประเภทสุดท้าย คือด้านศิลปะโดยแบ่งออกเป็น ตลกฟีดและศิลปะเพลงละครชนิดหนึ่งโดยใช้คำสนทนาที่ตลกขบขัน

หยาง เย่หง (杨叶红)、ฟ่ง ซินฝู (方新普)、หลิว จวินลี่ (吕君丽) (2012) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาเรื่องข่าวจีนทางกายภาพของประเทศจีนในยุคปัจจุบัน ได้แบ่งประเภทของ เรื่องข่าวจีนทางกายภาพจากการแสดงออกของกลุ่มผู้ออกเป็น กิจกรรมการออกกำลังกายของผู้คน สิ่งของ เทคนิค กฎระเบียบ และขั้นตอน ซึ่งจากกิจกรรมดังกล่าวสามารถแบ่งเนื้อหาออกเป็น อารมณ์ขัน และการเยาะเย้ยในเรื่องข่าวจีน

ฟาทีกู่ลี่-อู๋ซื่อมาน (帕提古丽·吾斯曼, 2016) ได้วิจัยเรื่อง การจำแนกนิทานมุขตลกของอาฟานถิ ได้แบ่งประเภตนิทานของอาฟานถิด้านเนื้อหาและบริบทออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทความรู้ และประเภทคุณธรรมจริยธรรม จากรูปแบบมุขตลกของอาฟานถิ สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 4 ประเภท คือ การโต้ตอบข่าวจีน นิทานข่าวจีน เกราะข่าวจีน และปริศนาข่าวจีน ซึ่งลักษณะการแสดงออกเรื่องข่าวจีนของอาฟานถิ ยังแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การเสียดสี ปรัชญา และการล้ออารมณ์ขัน

จากการจำแนกของนักวิจัยดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าเรื่องขำขันจีนมีจำนวนมาก และมีเนื้อหาที่สมบูรณ์ ประเภทของเรื่องขำขันจีนแตกต่างไปด้วยเกณฑ์ที่จำแนกแตกต่างกัน ซึ่งสรุปแล้ว เกณฑ์ต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาเรื่องขำขันจีนจำแนกตามต่อไปนี้ 1. จำแนกตามเนื้อหา 2. จำแนกตามวิธีการใช้ภาษา 3. จำแนกตามรูปแบบ

ลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขัน

ขวัญใจ อุ๋นเรื่อน (2546:7-9) กล่าวถึงลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขันโดยอ้างหนังสือ “ภาษาเพื่อการสื่อสาร” ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2541: 503) เขียนโดย สิทธิา พินิจกุล ได้ระบุลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขันไว้ด้วยกัน ดังนี้คือ

1. การเล่นคำ (word play)

การเล่นคำ เป็นวิธีใช้ถ้อยคำ โดยนำถ้อยคำมาดัดแปลงด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดอารมณ์ขัน เช่น

1.1 การดัดแปลงส่วนประกอบของคำ เช่น การดัดแปลงพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด การันต์ วรรณยุกต์

1.2 การใช้คำกำกวม คือการใช้คำที่ตีความได้หลายอย่าง หรือเป็นการพูดบ้ายเบี่ยง พูดยกเลียง ๆ พูดยกวนให้เข้าใจผิด

1.3 การใช้ภาษาถิ่น การใช้ภาษาถิ่นที่มีความหมายต่างกัน ทำให้เกิด ความเข้าใจผิด ๆ ได้ รวมทั้งการพูดเหน่อ และการใช้ระดับเสียงผิด

1.4 การบรรยายอย่างพิศตรมชาติ เช่น แพทย์เถื่อนบรรยายว่าหัวใจอยู่ทางขวา

1.5 การพูดโพล่ง ๆ โดยไม่คิดให้รอบคอบ ก่อให้เกิดการหักมุมจนเป็นสาเหตุของอารมณ์ขันได้

1.6 การแสดงนัยกลับ หรือย้อนทางกับสิ่งที่ปกติวิสัย

2. การใช้โวหารขี้ล้อ (irony)

การใช้โวหารขี้ล้อ คือศิลปะการใช้ถ้อยคำสำนวนเพื่อเสียดสี (satire) ผู้อื่น โดยการขี้ล้อ หรือหยอกเย้าแต่ไม่ก่อให้เกิดการล่วงเกินสพประมาท การใช้โวหารประชดประชันที่ ขาดศิลปะจะกลายเป็นการเยาะเย้ย แดกดัน ถากถาง และก้าวร้าว ซึ่งก่อให้เกิดความน่ารังเกียจต่าง ๆ

บางครั้งถึงขั้นอันตรายและผิดกฎหมายละเมิดซึ่งควรระมัดระวังในการใช้โวหารชนิดนี้

3. การใช้โวหารขัดแย้ง (paradox)

การใช้โวหารขัดแย้ง คือการนำถ้อยคำ ที่มีความหมายตรงกันข้ามกันมาเทียบเคียงเข้าคู่ขนานกัน ดังนั้นจึงเป็นการขัดแย้งระหว่างคำสองคำ ระหว่างจำนวนสองจำนวน ระหว่างความคิดสองนัย ระหว่างประโยคสองประโยค ระหว่างกวีนิพนธ์สองบท ระหว่างวรรณกรรมสองเรื่อง นอกจากนี้ยังหมายถึงการเขียนที่ขัดแย้งหรืออาจสวนทางกับความจริงและความเชื่อของคนทั่วไปด้วย การใช้โวหารขัดแย้งดังกล่าวนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและดึงดูด ความสนใจของผู้อ่านและขณะเดียวกันก็ต้องการให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ จดจำ ไว้ไม่รู้ลืม

4. การใช้โวหารที่กล่าวเกินจริง (hyperbole)

การใช้โวหารที่กล่าวเกินจริง คือการใช้ถ้อยคำ ที่เหลือเชื่อ พิลึกกึกกือ ดูราวกับเป็นไปได้ ใช้สำหรับแสดงอารมณ์ต่าง ๆ รวมทั้งอารมณ์ขัน เพื่อเน้นความสำคัญและชี้ให้เห็นชัดเจนขึ้นโดยไม่ต้องอธิบาย

ในเรื่อง “วิธีและผลกระทบของการกลาสำนวนภาษาในเรื่องจำขัน” (2012) เขียนโดย หยาง หยาง (杨扬) ได้ระบุลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขันไว้ด้วยกัน ดังนี้คือ

1. การเปรียบเทียบ

การเปรียบเทียบ คือการเปรียบเทียบลักษณะความต่างของทั้งสองสิ่ง แต่มีสิ่งที่คล้ายคลึงกันเข้าด้วยกัน

2. การเปรียบเทียบตามจินตนาการ

การเปรียบเทียบตามจินตนาการ เช่น การให้คนเป็นสิ่งของ หรือให้สิ่งของเป็นคน ซึ่งสามารถใช้จินตนาการถ่ายทอดสิ่งที่เราต้องการสื่อสารออกมาในรูปแบบของการเขียนได้

3. การพูดเกินจริง

การพูดเกินจริง เป็นการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้รับสารเกิดมโนภาพ จินตนาการ ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของสิ่งที่เราต้องการจะสื่อสารให้กว้างขึ้นหรือแคบลงได้ โดยทำให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกร่วมตรงตามความปรารถนาของผู้ส่งสาร แม้จะไม่ใช่ว่าเรื่องจริง ก็ทำให้รู้สึกเสมือนจริงได้

4. การพูดบิดเบือน

การพูดบิดเบือน หมายถึง การตั้งใจใช้คำในความหมายที่ผิดแผกไป

5. การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย

การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย หมายถึง การใช้คำเสียงหรือเงื่อนไขของคำในการอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่มี 2 ความหมาย

5.1 การใช้เสียงที่คลุมเครือ หมายถึง การใช้คำพูดที่ไม่ชัดเจน บางคำมีเนื้อหาที่เหมือนหรือใกล้เคียงกัน ทำให้เมื่อรวมประโยคกันแล้ว มีเนื้อหาที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ซึ่งสามารถสร้างอารมณ์ขึ้นได้

5.2 ความหมายของคำ หมายถึง การใช้คำศัพท์ที่มีความหมายกว้างเกินไปทำให้เกิดความขัดแย้ง และสร้างความเสียหายให้กับผู้ฟัง ภาษาจีนหนึ่งคำมีหลายความหมายจึงสามารถสร้างความขัดแย้งได้ง่าย

6. การประชด

การประชด หมายถึง การใช้คำหรือแสดงท่าทีที่สื่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา

7. พล็อตเรื่อง

พล็อตเรื่อง หมายถึง การสร้างเค้าโครงเรื่องในช่วงแรกต้องมีความแรงสูงใจ ให้ผู้ชมรู้สึกอยากติดตามต่อไป ส่วนช่วงหลังถึงจะเป็นส่วนสำคัญและตอบคำถาม การทำเช่นนี้เป็น การสร้างความแตกต่างให้กับโครงเรื่อง ทำให้โครงเรื่องน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

8. การพูดอ้อม

การพูดอ้อม หมายถึง การใช้ถ้อยคำเบี่ยงเบนไป ทำให้คนฟังรู้สึกดี เมื่อเราจะพูดสิ่งที่ขัดแย้ง ปฏิเสธ ไม่เห็นด้วย ซึ่งให้ผลดีกว่าการพูดเรื่องบางเรื่องออกมาโดยตรงไปตรงมา

9. การใช้ภาษาที่นุ่มนวล

การใช้ภาษาที่นุ่มนวล หมายถึง ในขณะที่เขียนหรือพูดหากเกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่อนไหว ไม่ควรพูดโดยตรง แต่ควรใช้คำพูดอื่นที่อ่อนโยนกว่าในการอธิบาย เพื่อเบี่ยงเบนคำพูด

สำหรับการเปรียบเทียบเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีนครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแนวคิดทางลักษณะของภาษาเพื่อสื่ออารมณ์ขึ้นข้างต้นไปใช้ในการศึกษาวิเคราะห์วิธีการใช้ภาษาจาก

เรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน และวิเคราะห์วิธีการใช้ภาษาอะไรบ้างที่ทำให้เรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีนมีความเหมือนกับความแตกต่าง

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

เพื่อเป็นการแนะแนวในการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีนครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) เป็นหลักดังต่อไปนี้

1. ความหมายของภาษาศาสตร์สังคม

ภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาศาสตร์กับสังคมศาสตร์ในรูปแบบของตัวแปรต่าง ๆ ทางภาษา เช่น โครงสร้างของภาษา ความหมายและองค์ประกอบของคำ หน่วยคำ หน่วยเสียง สำเนียงและการออกเสียง และอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม เช่น เพศ อายุ ชนชั้น สถานภาพทางสังคม เชื้อชาติ อาชีพ การศึกษา ภูมิศาสตร์ เป็นต้น

2. แนวทางในการศึกษาภาษาศาสตร์สังคม

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541:12-13) กล่าวถึงแนวทางในการศึกษาภาษาศาสตร์สังคมว่าสามารถพิจารณาจาก 2 แง่มุม คือพิจารณาจากความเล็กใหญ่หรือขนาดของหน่วยที่ศึกษาและพิจารณาจากแนวทางวิเคราะห์

2.1 แนวทางพิจารณาจากขนาดของหน่วยที่ศึกษา

ผู้ทำวิจัยทางภาษาศาสตร์สังคมสามารถเลือกที่จะเข้าถึงปัญหาภาษาที่สัมพันธ์กับสังคมโดยกำหนดหน่วยที่ศึกษาให้เล็กหรือใหญ่ก็ได้ ถ้ากำหนดให้เล็กก็จะเป็นการศึกษารูปภาษารูปใดรูปหนึ่งแบบเฉพาะเจาะจง เช่น เสียง [r] หรือศึกษาลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น ลักษณะของหน่วยคำแสดงของวัยรุ่น เป็นต้น เพื่อดูว่ารูปภาษาหรือลักษณะที่กำหนดนี้ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางสังคมอย่างไรบ้าง ปัจจัยทางสังคมที่ศึกษาก็มักมีลักษณะเฉพาะเจาะจง เช่น ปัจจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวผู้พูด ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ฯลฯ หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา เช่น สถานการณ์ ผู้ฟัง ฯลฯ ขอบเขตของการศึกษาเช่นนี้มักแคบแต่ลึก คำตอบที่ได้มักไม่เกี่ยวกับภาพรวมของภาษาทั้งหมดหรือสังคมทั้งสังคม แต่จะให้ความเข้าใจอย่างละเอียดเกี่ยวกับลักษณะบางประการในภาษา

และสังคม การศึกษารูปแบบนี้มีผู้เรียกว่าภาษาศาสตร์สังคมจุลภาค (Microsociolinguistics) การศึกษาเช่นนี้มักจำกัดอยู่ในภาษาใดภาษาหนึ่งและการแปร (Variation) ที่ศึกษาเป็นการแปรภายในภาษา (Intralanguage Variation)

การศึกษามานุษยภาษาศาสตร์สังคมที่ตรงกันข้ามกับภาษาศาสตร์สังคมจุลภาค (Microsociolinguistics) ก็คือภาษาศาสตร์สังคมมหภาค (Macrosociolinguistics) ที่ศึกษาภาษาที่สัมพันธ์กับสังคมในวงกว้าง หน่วยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่นำมาพิจารณาคือ ภาษาทั้งภาษาไม่เฉพาะเจาะจงลงไปในรูปแบบหนึ่งหรือลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ส่วนด้านที่เกี่ยวข้องกับสังคมก็พิจารณาสังคมทั้งสังคม ส่วนใหญ่มักเน้นระดับชาติ การศึกษาเช่นนี้เพื่อตอบคำถามว่าในชุมชนหนึ่งชุมชนใดมีภาษาอะไรใช้บ้างและเลือกใช้ภาษาอย่างไรและภาษาต่าง ๆ มีหน้าที่อะไรในชุมชนนั้น

2.2 แนวทางการวิเคราะห์

การเข้าถึงปัญหาในภาษาศาสตร์สังคมอาจแตกต่างกันโดยแนวทางการวิเคราะห์ ซึ่งมีหลายแนวทาง แนวทางการวิเคราะห์ที่เด่นและสำคัญมี 3 แนวทาง ได้แก่

2.2.1 การวิเคราะห์การใช้ภาษาในฐานะที่เล่นบทบาทในการสื่อสารของสังคม คือศึกษาลักษณะภาษาและการใช้ภาษาของผู้พูดว่ามีรูปแบบอย่างไรต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไร ความแตกต่างขึ้นอยู่กับปัจจัยใดทางสังคม เช่น การวิเคราะห์การออกเสียงของคนไทยเชื้อสายจีน การวิเคราะห์การใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ภาษากฎหมาย

2.2.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคมเพื่อดูว่าปัจจัยใดทางสังคมสัมพันธ์กับลักษณะการใช้ภาษา หรือเพื่อสรุปว่าการแปรในการใช้ภาษาสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมหรือไม่ การวิเคราะห์แนวนี้ต้องกำหนดตัวแปรภาษาพร้อมทั้งรูปแปรและตัวแปรทางสังคมว่ามีอะไรบ้าง การวิเคราะห์มักเป็นเชิงปริมาณและมีการนำสถิติเข้ามาใช้ด้วย

2.2.3 การวิเคราะห์เพื่อแสดงแนวต่อเนื่อง (continuum) ของปรากฏการณ์ทางภาษาโดยใช้สเกลชั่งเป็นนัย (implicational scale) ซึ่งเป็นสเกลที่เรียงข้อมูลเป็นลำดับและชั้น และเราสามารถทำนายได้ว่าถ้าลักษณะหรือคุณสมบัติใดปรากฏในช่องหนึ่งจะต้องปรากฏในช่องที่อยู่ต่ำกว่าหรือช่องทางขวามือเสมอ

สเกลชั่งเป็นนัยใช้แสดงแนวต่อเนื่อง ซึ่งเป็นหลักฐานบ่งบอกการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่ค่อยเป็นค่อยไป หรือบ่งบอกลักษณะของสิ่ง 2 สิ่งที่ไม่ต่างกันอย่างเด็ดขาด การศึกษาแนวนี้

ยังนับว่าใช้น้อยมากถ้าเทียบกับ 2 แนวข้างต้น

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541 : 15-24) ยังได้เสนอและอธิบายหลักการสำคัญในภาษาศาสตร์สังคมว่ามี 6 ประการที่นักภาษาศาสตร์สังคม มีร่วมกันซึ่งเสมือนข้อตกลงเบื้องต้นหรือกรอบแนวคิดที่เป็นฐานของการศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคม ได้แก่

1. ภาษาเป็นสมบัติของสังคม
2. ภาษามีความหลากหลาย
3. ภาษามีการแปร
4. ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
5. ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร
6. ภาษาอยู่ภายใต้อิทธิพลของสังคมและเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของสังคม

หลักการ 6 ประการนี้ทำให้เห็นว่าภาษากับสังคมมีความใกล้ชิดมาก ภาษามาจากสังคม และบ่งบอกลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของสังคม ขณะเดียวกันภาษาที่เปลี่ยนแปลงตามสังคมที่เปลี่ยนแปลง

นอกจากนี้ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ยังเสนอว่าตัวแปรทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อภาษา 2 ประเภท ประเภทแรกคือตัวแปรภายในตัวผู้พูด เช่นวัย เพศ ชั้นสังคม ชาติพันธุ์ ที่อยู่อาศัยของผู้พูด ประเภทที่สองคือปัจจัยสถานการณ์การใช้ภาษา

ท่านได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับตัวแปรต่าง ๆ ในสังคมภายในตัวผู้พูด ว่าตัวแปรเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของผู้พูด สรุปว่าตัวแปรทางสังคมเหล่านี้เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อภาษาของผู้พูด ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ ยากที่จะเปลี่ยนแปลง เพราะติดอยู่กับผู้พูดโดยผู้พูดไม่รู้ตัว ดังการสรุปไว้ต่อไปนี้

อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่แบ่งคนในสังคมออกมาเป็นหลายกลุ่ม ซึ่งมีหน้าที่และบทบาทต่างกัน สุดแล้วแต่วัฒนธรรมในสังคมนั้นจะกำหนดอย่างไร คนต่างวัยย่อมมีพฤติกรรมต่างกัน รวมทั้งพฤติกรรมการใช้ภาษาคด้วย ผู้พูดที่มีอายุต่างกันก็ใช้ภาษาต่างกัน

ส่วนเพศก็เป็นปัจจัยแบ่งคนในสังคมออกมาเป็น 2 พวกนั้นทำให้พฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชายรวมทั้งพฤติกรรมทางภาษามีความแตกต่างกัน เพศทำให้เกิดวิธีภาษาเพศ (Sex variety) ในสังคมคือผู้หญิง วิธภาษาผู้ชาย

ชั้นสังคมก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่กำหนดความแตกต่างของภาษาที่ผู้พูดใช้ สังคมแต่ละสังคมมีเกณฑ์กำหนดการแบ่งชั้นต่างกันซึ่งซับซ้อนไปตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น รายได้ การศึกษา อาชีพ ฯลฯ ชั้นสังคมเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาด้วย ทั้งนี้เพราะคนในสังคมมีค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับชั้นสูง ชั้นต่ำ ต่างกัน เมื่อการเปลี่ยนแปลงทางภาษาเกิดขึ้นตามธรรมชาติโดยไม่รู้ตัว จึงเรียกว่าการเปลี่ยนแปลงจากข้างล่าง ตรงกับการเปลี่ยนแปลงข้างบน คือการเปลี่ยนแปลงที่ริเริ่มหรือกำหนดโดยผู้อยู่ในชั้นสูงเพื่อแก้ไขรูปที่ถือว่าเลวในสังคมและถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ผู้รับไปใช้อย่างรู้ตัวว่าเป็นรูปที่มีศักดิ์ศรี

ชาติพันธุ์สัมพันธ์กับการแปรภาษาในภาษาใดภาษาหนึ่ง การแปรของภาษาตามชาติพันธุ์ปรากฏในทุกด้านของภาษา เช่น ระบบเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ กลุ่มที่มีชาติพันธุ์ต่างจากกลุ่มอื่น ๆ เรียกว่ากลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งบางครั้งพูดว่า กลุ่มเชื้อชาติ เป็นกลุ่มน้อยที่เข้าไปอยู่ในที่ ชนกลุ่มใหญ่อยู่ก่อนและมีภาษาที่มีอำนาจใ้ใช้อยู่ก่อนแล้ว การที่ชนกลุ่มน้อยต้องปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของชนกลุ่มใหญ่และเรียนรู้ภาษาที่เขาใช้ให้เกิดการยืมลักษณะภาษาของตนเข้าไปในภาษาของชนกลุ่มใหญ่ ลักษณะเหล่านี้จึงกลายเป็นเอกลักษณ์บ่งบอกชาติพันธุ์ของตนไป ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์อาจกำเนิดจากภาษาครีโอล ซึ่งส่วนใหญ่กำเนิดมาจากภาษาพิดจิน (pidgin) ภาษาเช่นนี้มักมีลักษณะทางชาติพันธุ์เด่นและต่างจากภาษามาตรฐานมาก

ถิ่นที่อยู่หรือแหล่งพื้นเพดั้งเดิมของผู้พูดภาษาทำให้ภาษาของเขาแตกต่างไปจากภาษาของผู้พูดคนอื่นที่มาจากถิ่นต่างกัน ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความซับซ้อนมากกว่าตัวแปรบางอย่างที่ได้กล่าวเพราะว่าไม่สามารถตั้งเกณฑ์ตายตัวได้และมีปัญหาจำกัดขอบเขต เนื่องจากการแบ่งถิ่นขึ้นอยู่กับผู้วิจัยได้และปัจจุบันมีการย้ายถิ่นกันมากด้วย คนที่ย้ายถิ่นอยู่บ่อย ๆ ยากที่จะบอกว่าภาษาของเขามาจากถิ่นใด

สำหรับการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำทฤษฎีและแนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคมไปใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน และวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมอะไรบ้างที่ทำให้ภาษาเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนมีความเหมือนและความแตกต่างกันอย่างไร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเรื่องขำขัน ไทยกับเรื่องขำขันจีน ผู้วิจัยได้ศึกษาตามแนวศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังต่อไปนี้

นาริรัตน์ บุญช่วย (2526) ได้วิจัยเรื่อง การนำเสนอความตลก พบว่า เรื่องราวต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความตลกล้วนเกิดจากปมปัญหาของมนุษย์ทั้งสิ้น กล่าวคือ ความโง่เขลาเบาปัญญา ความซื่อ ความเกียจคร้าน ความตระหนี่ถี่เหนียว ความคดโกง ความเห็นแก่ตัว ความชอบดูหมิ่นเหยียดหยามผู้อื่น ผู้เล่าจะใช้สิ่งนี้มาเป็นตัวนำไปสู่ความขบขัน เนื้อหาเรื่องราวที่เกิดขึ้นมีความชัดเจน จนทำให้สามารถมองเห็นประเภทของความตลก ซึ่งล้วนอาศัยความไม่เข้ากันเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น ความไม่เข้ากันของรูปลักษณะและความไม่เข้ากันทางวาจา อันเป็นกลวิธีของการสร้างความตลก

เกษม ขนาบแก้ว (2535) ได้วิจัยเรื่อง กลวิธีสร้างบทตลกหนังตะลุง : ศึกษาจากวรรณกรรม จุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์กลวิธีสร้างบทตลกหนังตะลุง ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีสร้างบทตลกหนังตะลุงจำแนกได้หลายวิธีคือ 1. หักมุม 2. ใช้ภาษาผิด 3. ใช้คำพวน 4. ใช้คำสองแง่สองมุม 5. พังไม่ได้ศัพท์จับมากระเดียด 6. กุญโวไ้อวด 7. ตีความประสมการณ์ผิด 8. ล้อเลียนบุคคลและสังคม 9. พุดสอเคล็ดเล่นลิ้น 10. ใช้วิธีประสมประสาน 11. เปรียบเทียบข่มทับ 12. ล้อคนไทยอิสลามที่ทำผิดข้อบัญญัติทางศาสนาอิสลาม 13. สัญชานไร้สาธูป 14. ทำให้ผู้อ่านคิดถึงสิ่งปกปิดที่คนสนใจอยู่แล้ว 15. แก้วแบบน้ำขุ่น ๆ 16. เหน็บแนมประชดประชัน 17. กินปุ้นร้อนทอง 18. ฉลาดแกมโกง 19. ล้อคนตะละเห็นแก่กิน 20. ล้อคนจีนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด 21. เล่นคำเล่นภาษา 22. ใช้ตรรกวิทยา 23. หนามบ่งนาม 24. กล้อจิ้มเกลือ 25. เรื่องเกินจริงเกินเชื่อ

หทัยวรรณ ไชยะกุล (2539) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างมุขตลกในเรื่องขำขันของล้านนา เก็บข้อมูลจากแถบบันทึกเสียงของสถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ซึ่งเป็นนิทานพื้นบ้านล้านนา โดยรวบรวมเรื่องขำขันของล้านนาทั้งหมด 740 เรื่อง พบพฤติกรรมแสดง 17 พฤติกรรม ที่กระจายตามกลุ่มตัวละครทั้ง 8 กลุ่ม เป็นการสร้างมุขตลกในเรื่องขำขันของล้านนา พฤติกรรมแสดงดังกล่าวได้แก่ การใช้กลวง เรื่องเกี่ยวกับเพศ ความหลงลืม-ขาดสติ ความโง่-ฉลาด ความละโมภ-ตระหนี่ เรื่องไม้-ไ้อวด ความเข้าใจผิด ความกลัวเสียหน้า การเขี้ยวหยัน ความเกียจจน ความเขินอาย ความกลัวเกินเหตุ การกล่าวหาที่ผิด ความเกียจคร้าน

ชีวิตผกผัน ความโกรธ และการใช้ภาษาสื่อสาร พฤติกรรมแสดงที่ถูกนำมาใช้มากที่สุดคือ การแสดงความโง่-ฉลาดของตัวละคร รองลงมาคือ ความเข้าใจผิดและการใช้กลวง ส่วนพฤติกรรมแสดงที่ใช้น้อยที่สุดคือ ความเกียจคร้าน

นพรัตน์ อนุสรณ์ศรีเจริญ (2543) ได้วิจัยเรื่อง วิเคราะห์เนื้อหาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในบทกวีจากนิยายสารชาวยุทธราชชาดปดาร์ ปี พ.ศ.2541 พบว่า เนื้อหาที่ผู้เขียนบทกวีนำมาเขียนมากที่สุด ได้แก่ เรื่องสังคมและวัฒนธรรม รองลงมาคือเรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องเศรษฐกิจและการเมือง ส่วนเนื้อหาที่ผู้เขียนนำมาเขียนน้อยที่สุดคือเรื่องเพศ สำหรับกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันพบว่าผู้เขียนจะใช้วิธีการล้อสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ การทำให้จบเรื่องแบบผิดความคาดหมาย การลงให้คิด การใช้ตรรกวิทยาผิด ๆ การบรรยายหรือพรรณนาอย่างตรง ๆ การเสียดสี การกำหนดให้บุคคลในเรื่องตีประเด็นการผิด การสร้างเรื่องให้เกินจริง การทำให้เป็นเรื่องเพศ ส่วนกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่ผู้เขียนนำมาใช้น้อยที่สุด คือ การใช้สัญลักษณ์

กาญจนา เจริญเกียรติบรร (2548) ได้วิจัยเรื่อง วิเคราะห์วาทกรรมเรื่องตลกในภาษาไทย มีจุดมุ่งหมายสำคัญในการศึกษาว่า เรื่องตลกภาษาไทยมีวิธีทางภาษาที่ ก่อให้เกิดความตลกขบขันอย่างไร และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางภาษากับเงื่อนไขความตลกที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของตัวบท การศึกษาพบว่าเรื่องตลกของไทยมีกลวิธีหลัก ๆ 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการเล่นคำและกลวิธีทางปริศนา กลวิธีการเล่นคำสามารถแบ่งย่อยได้อีก 3 กลวิธี ได้แก่ การเล่นคำที่ลงให้เกิดการตีความผิด การเล่นคำที่ทำให้เกิดการตีความต่างไปจากปกติ และการเล่นคำที่มีการต่อยอดความกำกวม ส่วนกลวิธีทางปริศนาแบ่งย่อยได้เป็น 5 กลวิธี ได้แก่ การทำให้หลงทาง การนำเสนอเหตุการณ์ที่เหนือความคาดหมาย การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ การประชด และการซ่อนนัย

วิรัช กมลนาวิน (2549) ได้วิจัยเรื่อง โครงสร้างมุกตลกในเรื่องคำขันของลาว เก็บข้อมูลเรื่องคำขันที่เขียนเป็นภาษาลาวในนิยายสารวันนะสินของลาว ตั้งแต่ปี 2538 จำนวน 49 ฉบับ รวบรวมมาทั้งหมด 92 เรื่อง โดยใช้ทฤษฎีวิเคราะห์มุกตลกทั่วไปของอะทาร์และราสกิน (Attardo&Raskin 1994) และทฤษฎีที่ใช้วิเคราะห์มุกตลกในเรื่องคำขันของเฮตซรอน (Hetzron 1991) ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีที่ผู้แต่งใช้ในการทำให้เรื่องเกิดความตลก อันนำไปสู่โครงสร้างมุกตลกในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ 1. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด รองลงมาได้แก่ 2. การเล่น

สำนวนภาษา 3. การทำให้เนื้อเรื่องเข้มข้น/รุนแรงขึ้น 4. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทางตรงกันข้าม
 5. การเข้าใจผิด 6. การตีค่าโดยประมาณให้เป็นค่าที่แท้จริง 7. การตีความเนื้อเรื่องอีกครั้ง 8. ความรู้
 ทางวัฒนธรรม 9. จินตภาพของผู้อ่าน/ผู้ฟัง ตามลำดับ ซึ่งข้อ 2-7 พบในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก
 ส่วนโครงสร้างอื่น ๆ ที่พบเป็นจำนวนน้อย ได้แก่ 10. การเสียดสี 11. อุปลักษณ์ 12. คำสบถ
 13. เหตุการณ์ที่ไม่มีวันเกิดขึ้นได้ และ 14. การบ่งชี้โดยนัย

จิรสุภา ปล่องทอง (2550) ได้วิจัยเรื่อง ลักษณะภาษาสื่ออารมณ์ขันของหนังสือการ์ตูน
 ชายหัวเราะและมหาสนุก โดยเก็บข้อมูลจากหนังสือการ์ตูนชายหัวเราะรายสัปดาห์ ฉบับเดือน
 มีนาคม-เมษายน 2548 จำนวน 82 เรื่อง และหนังสือการ์ตูนมหาสนุกรายสัปดาห์ ฉบับเดือนมีนาคม-
 เดือนเมษายน 2548 จำนวนทั้งหมด 56 เรื่อง รวมทั้งหมด 138 เรื่อง ผลการวิเคราะห์พบว่า
 กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันมี 9 กลวิธี ดังนี้คือ การเล่นคำปริศนาคำทาย การเขียนเสียดสี
 การขยายความเกินจริง คำจำกัดความ การอุปมา การหักมุมด้วยคำพูด และกลวิธีแบบผสม ซึ่งกลวิธี
 พบมากที่สุด ได้แก่ การหักมุมด้วยคำพูด กลวิธีผสม การบ่งชี้โดยนัย และกลวิธีอื่น ๆ ตามลำดับ
 ส่วนการตั้งชื่อเรื่อง การตั้งชื่อตัวละคร และนามปากกาเป็นเพียงส่วนประกอบในการช่วยสร้าง
 อารมณ์ขันให้เกิดขึ้นเท่านั้น ไม่ได้สร้างความขบขันจากตัวของภาษาโดยตรง ในด้านบริบทใน
 การสื่อสารภาษาสื่ออารมณ์ขันนั้น พบว่ามี 3 ประการ ได้แก่ บริบททางวัฒนธรรม บริบททางสังคม
 และบริบททางสถานการณ์ ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญต่อการสร้างความเข้าใจในเรื่องของภาษาสื่อ
 อารมณ์ขัน ส่วนในด้านความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการใช้ภาษาสื่ออารมณ์ขัน และบริบท
 การสื่อสารในภาษาสื่ออารมณ์ขัน มีความสอดคล้องกับลักษณะของการเล่นตลกดังนี้คือ การเล่น
 ตลกกับภาษา การเล่นตลกกับสามัญสำนึก การเล่นตลกกับอารมณ์ความรู้สึก และการเล่นตลกกับ
 เรื่องในชีวิตประจำวัน

หวัง ลีน่า (王丽娜, 2006) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาการเปรียบเทียบอารมณ์ขันในภาษาจีน
 และภาษาเยอรมัน พบว่า ประการแรก ความหมายของอารมณ์ขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมันมี
 ความแตกต่างกัน โดยเฉพาะประวัติกระบวนการพัฒนาของทั้งสองภาษา พบว่ามีความคล้ายคลึงกัน
 และมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ประการที่สอง เรื่องำขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมันมี
 ความคล้ายคลึงกันในด้านรูปแบบการเกิดและประสิทธิภาพในการแสดงผล แต่เนื่องจากไวยากรณ์
 และการออกเสียงในภาษาจีนและภาษาเยอรมันมีความแตกต่างกันอย่างมาก ดังนั้นเรื่องำขันของ

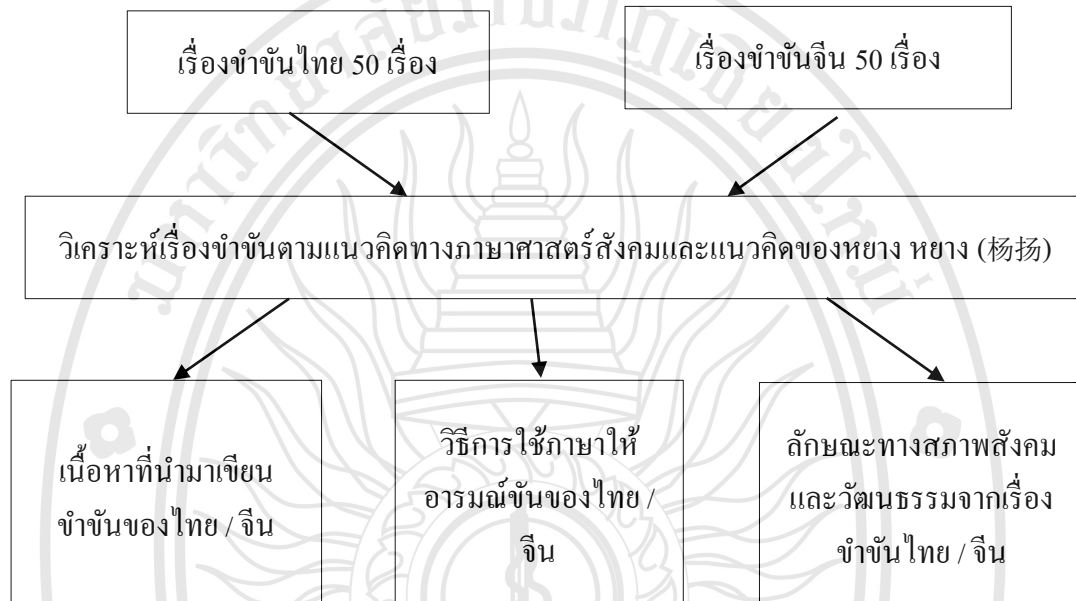
ทั้งสองภาษาจึงใช้ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์พิเศษของตนเอง ประการสุดท้าย ผู้วิจัยยังได้เปรียบเทียบเรื่องำขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมันจากความแตกต่างกันของสองวัฒนธรรม เนื่องจากพื้นเพของวัฒนธรรมที่ต่างกัน การแสดงออกในด้านการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนก็มีบทบาทสำคัญและแตกต่างกันไปด้วย

หลี่ อิ่ง (李颖, 2007) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบอารมณ์ขันในภาษารัสเซียและภาษาจีน พบว่า ประการแรก ความหมายของอารมณ์ขัน ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับความเข้าใจในด้านแนวความคิด ลักษณะพื้นฐานของภาษาในเรื่องอารมณ์ขัน รวมถึงรูปแบบความแตกต่างกันระหว่างอารมณ์ขันของภาษารัสเซียและภาษาจีน ซึ่งจากมุมมองในด้านการใช้ภาษา มีการตีความและมีหลักการที่ชัดเจนในการสร้างอารมณ์ขันในภาษา ประการต่อมา ด้านการেলাภาษา จากการสำรวจการใช้เทคนิคและวิธีการในการสร้างอารมณ์ขันในภาษารัสเซียและภาษาจีน แบ่งออกเป็น ภาษาคำศัพท์ ลักษณะการใช้ภาษาในการสื่อสาร และการেলাภาษารวม 4 ด้าน แสดงให้เห็นถึงการสร้างอารมณ์ขันของภาษารัสเซียและภาษาจีน ประการสุดท้าย ความหมายของวัฒนธรรมใน การใช้คำศัพท์ จากการสำรวจการศึกษาความหมายวัฒนธรรมการใช้ภาษาในสังคม ภาษาที่ใช้ในปัจจุบัน สภาพของสังคมและวัฒนธรรม เหตุการณ์ทางการเมือง และประวัติศาสตร์ด้านภาษาของวัฒนธรรมในชนชาติต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมทางภาษามีความสัมพันธ์กัน ไม่อาจจะแยกออกจากกันได้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องำขัน ดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าได้มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องำขันไว้หลาย ๆ ด้าน เริ่มตั้งแต่การให้ความหมายของเรื่องำขันจากการศึกษาโครงสร้าง คุณค่า ค่านิยม การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องำขันของถิ่นหนึ่งกับถิ่นหนึ่ง การศึกษาในเชิงคติชน และการจัดหมวดหมู่เรื่องำขัน ผู้วิจัยจำนำเอาการศึกษาเรื่องำขันในแง่มุมต่าง ๆ เหล่านี้ มาปรับใช้เป็นแนวทางในการเปรียบเทียบเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนต่อไป

กรอบแนวคิดของการวิจัย

หลังจากการศึกษาเอกสาร งานวิจัย แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดแนวคิดในการวิจัย สรุปเป็นแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีนในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา และลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม โดยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary research) และเสนอผลงานวิจัยด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

แหล่งข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากเอกสารที่มีผู้เขียนไว้ ซึ่งได้แก่ เรื่องขำขันไทยจำนวน 50 เรื่อง และเรื่องขำขันจีนจำนวน 50 เรื่อง รวบรวมมาทั้งหมด 100 เรื่อง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. สร้างตารางวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีนจำนวน 100 เรื่อง
2. นำตารางที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม แล้วจึงแก้ไขตารางตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำ
3. นำตารางที่ถูกต้อง เหมาะสมไปใช้ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาคำตอบให้วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ ดังตารางที่ 3.1 – 3.3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 วิเคราะห์เนื้อหาของเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

เรื่องข้ามัน	ไทย	จีน
เนื้อหา		

ตารางที่ 3.2 วิเคราะห์วิธีการใช้ภาษาของเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

เรื่องข้ามัน	ไทย	จีน
วิธีการใช้ภาษา		

ตารางที่ 3.3 วิเคราะห์ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

เรื่องข้ามัน	ไทย	จีน
ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน		

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

1. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน
2. รวบรวมข้อมูลความรู้ที่จะใช้ประกอบในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน ด้วยการอ่านวิเคราะห์แล้วบันทึกลงตารางวิเคราะห์ที่สร้างไว้
3. ศึกษาเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีนมีจัดหมวดหมู่ 3 ลักษณะ คือ 1) มีเนื้อหาอะไรเหมือนกันและต่างกันอย่างไร 2) มีวิธีการใช้ภาษาในเรื่องข้ามันที่เหมือนหรือต่างกันอย่างไร 3) สะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศมีเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยดำเนินการวิเคราะห์เรื่องข่าวขึ้นไทยกับเรื่องข่าวขึ้นจีน และสังเคราะห์ แยกแยะเรื่องข่าวขึ้นไทยกับเรื่องข่าวขึ้นจีน ซึ่ง 1. มีเนื้อหาอะไรเหมือนกันและต่างกันอย่างไร 2. มีวิธีการใช้ภาษาในเรื่องข่าวขึ้นที่เหมือนหรือต่างกันอย่างไร 3. สะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศที่เหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยนำผลการวิเคราะห์มาสังเคราะห์ แล้วเขียนนำเสนอด้วยการบรรยายประกอบการยกตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันระหว่างเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีนในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา และลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม การวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านเนื้อหาระหว่างเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านวิธีการใช้ภาษาให้อารมณ์ขันระหว่างเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านเนื้อหาระหว่างเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านเนื้อหาระหว่างเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน โดยผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. เรื่องข้ามันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ
2. เรื่องข้ามันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต
3. เรื่องข้ามันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเลาะ
4. เรื่องข้ามันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ

เรื่องข้ามันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องข้ามันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ 14 เรื่อง มีจำนวนมากกว่าเรื่องข้ามันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ 11 เรื่อง

เรื่องข้ามันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ 14 เรื่อง ได้แก่

1. สุ่มเหมือนกัน	8. แสนรู้จริง ๆ
2. เครื่องคำสั่ง	9. เอื้ออารี
3. น้ำหนักโลก	10. รถเมล์หรือรถเก๋ง
4. เตรียมไว้ให้	11. สด ๆ ร้อน ๆ
5. สมบัติอันล้ำค่า	12. ด้วยรักและผูกพัน
6. ทำไมไม่เชื่อฟังฉัน	13. จี้ลีม
7. อีแรงหรือท่าน	14. อย่าเลียนแบบ

ดังตัวอย่าง

เรื่อง เครื่องคำสั่ง

เนื้อเรื่อง

ณ กองบัญชาการทหารแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นหน่วยสืบราชการลับ ผู้บัญชาการได้กำชับทหารยามทุกคนไว้ว่า ห้ามมิให้รถที่ไม่มีสติ๊กเกอร์เข้าเด็ดขาด

และในขณะนั้นเอง นายพลท่านหนึ่งเกิดมีธุระด่วน จำเป็นต้องมาที่หน่วยแห่งนี้ แต่รถของท่านเกิดเสีย เลยขี่มรคววนของภรรยาซึ่งไม่มีสติ๊กเกอร์มาใช้

ทหารยาม : หยุดเดี๋ยวนี้ละคุณ ไม่ทราบหรือว่ารรถไม่มีสติ๊กเกอร์ห้ามเข้า

นายพล : นี่นายไม่ทราบหรือว่าผมเป็นใคร

ทหารยาม : ทราบครับ ท่านคือท่านนายพล

นายพล : งั้นก็เปิดทางให้ผมสิ

ทหารยาม : แต่ท่านผู้บัญชาการห้ามรถที่ไม่มีสติ๊กเกอร์เข้าเด็ดขาด และท่านผู้บัญชาการยังกำชับอีกว่าผู้ใดฝ่าฝืนก็ยิงได้เลย

(คนขับรถของท่านนายพลได้ยื่นเข้าก็ไม่พอใจจึงเอ่ยขึ้นว่า...)

คนขับรถ : นี่... ท่านเป็นถึงนายพลเชียวนะ

ทหารยาม : ท่านนายพลครับ เพลินชุมเป็นทหารใหม่ ท่านช่วยชี้แนะด้วย
ครับ

จากเรื่อง เครื่องคำสั่ง พบว่า ทหารยามได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บัญชาการอย่าง
ตรงไปตรงมา ถึงแม้ว่าคนที่ผิดกฎจะเป็นคนที่มีตำแหน่งสูง และมีคนขับรถจะได้แย้งแทน แต่
ทหารยามก็เคร่งครัดไม่ยอมให้ฝ่าฝืนกฎเป็นอันขาด เพราะผู้บัญชาการได้สั่งการและกำชับมา ซึ่ง
ความเชื่อของทหารยามใหม่นี้เอง ที่เป็จุดสร้างความขำขันให้กับผู้อ่าน

เรื่อง เตรียมไว้ให้

เนื้อเรื่อง

เมียของระทวยขึ้นชื่อว่าเป็นเมียที่จีเกียที่สุดในโลก... งานบ้านทุกอย่างไม่
เคยเตะ ให้ตกเป็นหน้าที่ของระทวยแต่เพียงผู้เดียว

แต่แล้ววันนี้ระทวยก็ต้องแปลกใจเป็นอย่างมากที่เห็นเมียตัวเองเก็บเสื้อผ้า
ที่ใช้แล้วใส่ตะกร้าเตรียมไว้้อย่างเรียบร้อย จานชามก็จัดใส่กะละมังพร้อมน้ำยา
ล้างจาน ไม้ถูพื้นก็ไม่เคยจับเมียของระทวยก็ถือมาเตรียมไว้ให้ที่หน้าบ้านจนระทวย
อดถามไม่ได้

ระทวย : นี่ พายุถูกไหนมันพัดความรู้สึกรักของคุณให้เปลี่ยนไปนะ

เมีย : อ้อ...ที่รัก ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ เพียงแต่ว่าวันนี้แม่คุณจะมาถึง
ตอนเที่ยงไม่ใช่หรือคะ ฉันเลยเตรียมเสื้อผ้าของเราที่ยังไม่ได้ซัก รวมทั้งจานชามที่
ยังไม่ได้ล้างไว้ให้ท่านนะค่ะ ได้ข่าวว่าท่านเป็นคนรักความสะอาดมากไม่ใช่หรือคะ

จากเรื่อง เตรียมไว้ให้ พบว่า เดิมทีภรรยาของระทวยเป็นคนจีเกียทำงานบ้านมาโดย
ตลอด หล่อนไม่เคยทำงานบ้านเลย จนวันหนึ่งได้ข่าวว่าคุณแม่สามีจะมาหา ด้วยความกลัวหรือ
เกรงใจ จึงรีบทำตัวเหมือนเป็นภรรยาที่น่ารัก แสนดี สร้างความแปลกใจให้กับระทวยเป็นอย่างมาก
ซึ่งการกระทำของภรรยาแสดงให้เห็นว่าปกติงานบ้านทุกอย่างภายในบ้านเป็นหน้าที่ของระทวย
สะท้อนให้เห็นว่าจริงๆ แล้วระทวยเป็นคนกลัวเมีย

เรื่อง รถเมล์หรือรถเก๋ง

เนื้อเรื่อง

คู่ชีวิตสองคนนี้ชอบคุยเรื่องของผู้ชายมาก มองเห็นผู้ชายคนไหนก็ซุบซิบ
นั่งเฝ้ากันอยู่นาน

แต้ว : หวานเธอชอบผู้ชายแบบไหน

หวาน : ก็ต้องทั่วๆ ภูมิฐานะ หน้าตาดีหน่อย คุยเก่ง ปกป้องเราได้ลึซ๊ะ

แต้ว : อ้าว แล้วคนรวยเธอไม่สนเหรอ แบบคนขับรถเก๋งนี่

หวาน : ไม่ละ...พวกขับรถเก๋งชอบขับรถมารับมาส่งนี่

แต้ว : อ้าว ทำไมละ

หวาน : แล้วแต้วละ ถ้าผู้ชายเอารถเก๋งมารับ ก็ต้องไปรถเมล์กับเขา
เธอจะไปกับใคร

แต้ว : ฉันก็ต้องไปกับรถเก๋งสิ แล้วเธอละ

หวาน : ฉันไปรถเมล์ดีกว่า เพราะรถเมล์เลี้ยวเข้าโรงแรมไม่ได้

จากเรื่อง **รถเมล์หรือรถเก๋ง** กล่าวถึง เพื่อนคู่ชีวิตสองคนพูดคุยถึงรสนิยมของผู้ชายที่
ชื่นชอบ ซึ่งเรื่องนี้แฝงไปด้วยมุขตลก โดยใช้รถเมล์หรือรถเก๋งเปรียบเทียบถึงความเป็นไปได้ในการ
มีโอกาที่จะคว้าผู้ชายที่ชื่นชอบมาได้อย่างรวดเร็วที่สุด จึงสร้างความขำขันให้กับผู้อ่าน

เรื่องขำขันเงินที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ 11 เรื่อง ได้แก่

1. ดีก็ดี แต่เกรงว่า	7. การสัมภาษณ์
2. ขำหมายถึงลา	8. พูดภาษาเป็น
3. ชาวอิสลาม	9. ป้ายทะเบียน
4. แหกกรออยู่	10. นับตัวเลข
5. เขยิบเรือสองแฉก	11. ผู้ต้องสงสัยคืบเงิน
6. วิ่งเข้าห้องน้ำ	

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ดีก็ดี แต่เกรงว่า

เนื้อเรื่องภาษาจีน

两会修改新《婚姻法》，打字员一疏忽，把一夫一妻打成了一天一妻。

人大会审议时普遍反映：就这一条改得好，与时俱进！

甲代表：好是好，就怕货源保不了；

乙代表：好是好，就怕时间有点少；

女代表：好是好，就怕男同胞身体受不了；

法律界代表：好是好，就是孩子父亲不好找！

คำอ่านพินอิน

Liǎnghuì xiūgǎi xīn《Hūnyīn Fǎ》,dǎzìyuán yì shūhū ,bǎ yìfūyìqī d
ā chéng le yìtiān yìqī.

Réndàhuì shěnyì shí pǔbiàn fǎnyìng :jiù zhè yìtiáo gǎi de hǎo ,yǔ sh
í jù jìn!

Jiǎ dàibǎo : hǎo shì hǎo , jiù pà huòyuán bǎo bù liǎo ;

Yǐ dàibǎo : hǎo shì hǎo , jiù pà shíjiān yǒudiǎn shǎo ;

Nǚ dàibǎo : hǎo shì hǎo , jiù pà nán tóngbāo shēntǐ shòu
bù liǎo ;

Fǎlǜ jiè dàibǎo : hǎo shì hǎo , jiùshì háizi fùqīn bù hǎo zhǎo!

เนื้อเรื่องแปล

การประชุมสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติของสาธารณรัฐประชาชนจีน และ
การประชุมสภาปรีกษาการเมืองแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ปรับ “กฎหมายการ
แต่งงาน” ใหม่ แต่เจ้าหน้าที่พนักงานทำงานสะเพร่า จึงพิมพ์คำว่า “สามีมีภรรยาได้
หนึ่งคน” เป็น “มีภรรยาได้วันละคน”

คนในสภาผู้แทนประชาชนกล่าวว่า : กฎหมายข้อนี้แก้ได้ดี ทันสมัย

ตัวแทน ก : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าจะหาภรรยาไม่ทัน

ตัวแทน ข : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าเวลาจะน้อยเกินไป

ตัวแทนหญิงสาว : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าร่างกายของพ่อหนุ่มจะไม่ไหว

ตัวแทนนักกฎหมาย : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าพ่อของลูกจะหาไม่ถนัด

จากเรื่อง ดีก็ดี แต่เกรงว่า พบว่า มีการเล่นเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือธรรมเนียมของคนในแต่ละอาชีพ ซึ่งจุดสำคัญของเรื่องนี้อยู่ตรงที่เจ้าหน้าที่ทำงานสะเพร่า พิมพ์คำว่า “สามีมีภรรยาได้หนึ่งคน” เป็น “มีภรรยาได้วันละคน” ทำให้ตัวแทนแต่ละฝ่ายแสดงความคิดเห็นกันอย่างสนุกสนาน สร้างความขบขันให้กับผู้อ่าน

เรื่อง แกรร่อย

เนื้อเรื่องภาษาจีน

有个客人在外厅，而主人却悄悄溜进内屋吃饭。客人大声说：

“好一座厅堂，可惜许多梁柱都蛀坏了。”

主人忙出来问：在哪里？

客人说：他在里面吃，外面如何知道？

คำอ่านพินอิน

Yǒu gè kè rén zài wàitīng, ér zhǔ rén què qiāoqiāo liū jìn nèiwū chī fàn. Kè rén dàshēng shuō: “hǎo yī zuò tīng táng, kě xī xǔ duō liáng zhù dōu zhù huài le.”

Zhǔ rén máng chū lái wèn: zài nǎlǐ ?

Kè rén shuō: tā zài lǐ miàn chī, wài miàn rú hé zhī dào ?

เนื้อเรื่องแปล

มีแขกท่านหนึ่งนั่งรออยู่ที่ห้องรับแขก แต่เจ้าของบ้านกลับแอบเข้าไปทานข้าวในห้องอาหาร แขกจึงตะโกนว่า “ห้องรับแขกนี้สวยดีนะ แต่เสียดายที่เสาหลายต้นในนี้ถูกปลวกกัดกินจนหมด”

เจ้าของบ้านได้ยินดังนั้นจึงรีบวิ่งออกมาดู : ไหน อยู่ตรงไหน

แขกจึงตอบว่า : เขากินข้าวอยู่ข้างใน คนข้างนอกจะรู้ได้อย่างไร

จากเรื่อง **แซกรออยู่** พบว่า มีการเล่นเกี่ยวกับพฤติกรรม โดยการเอาคำพูดเชิงเสียดสีใส่ไว้ประโยค เช่น กรณีที่เจ้าของบ้านแอบเข้าไปทานข้าวในห้องอาหาร ปลอ่ยแซกรออยู่ห้องรับแขก แซกจึงตะโกนว่า ห้องรับแขกนี้สวยดีนะ แต่เสียดายที่เสาหลายต้นในนี้ถูกปลวกกัดกินจนหมด เจ้าของบ้านรีบออกมาดูทันที จากกรณีนี้จะเห็นได้ว่า แซกผู้มาเยือนต้องการแก้เผ็ด โดยการพูดสั่งสอนเจ้าของบ้าน สร้างความขำขันให้กับผู้อ่าน สะท้อนถึงความเห็นแก่ตัวและขาดมารยาทในการรับแขก

เรื่อง เขยิบเรือสองแคม

เนื้อเรื่องภาษาจีน

孩子：“爸爸，你当过船长吗？”

爸爸：“没有啊。”

孩子：“那妈妈为什么说你脚踏两只船呢？”

คำอ่านพินอิน

Háizi:“bàba, nǐ dāng guò chuánzhǎng ma ?”

Bàba:“méiyǒu a.”

Háizi:“nà māmā wèishénme shuō nǐ jiǎo tà liǎngzhī chuán ne ?”

เนื้อเรื่องแปล

ลูก : “คุณพ่อครับ คุณพ่อเคยเป็นกัปตันเรือมาก่อนหรือเปล่า”

พ่อ : “ไม่เคยจ้ะลูก”

ลูก : “แล้วทำไมผมถึงได้ยินแม่พูดว่าพ่อเขยิบเรือสองลำละครับ”

จากเรื่อง **เขยิบเรือสองลำ** พบว่า มีองค์ประกอบอะไรบางอย่างที่ตัวละครในเรื่องไม่เห็น แต่ผู้อ่านเห็น เช่น เด็กคนนี้อายุยังน้อย พอได้ยินแม่กล่าวว่า พ่อเขยิบเรือสองลำ ก็คิดว่าพ่อเคยเป็นกัปตันเรือมาก่อน แต่จริง ๆ แล้ว ส่วนนี้เป็นการเปรียบเทียบว่าพ่อเป็นคนเจ้าชู้ แต่ลูกเด็กเกินไปที่จะเข้าใจความหมายของแม่ได้ จึงทำให้ลูกเข้าใจผิด สร้างความขบขันให้กับผู้อ่าน

จากการวิเคราะห์เรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ เรื่องขำขันไทยส่วนใหญ่เล่าถึงการกระทำของสมาชิก

ในครอบครัว แต่เรื่องข้างเงินส่วนใหญ่เล่าถึงการกระทำของบุคคลทั่วไปในสังคม

เรื่องข้างเงินที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องข้างเงินไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต 12 เรื่อง มีจำนวนน้อยกว่าเรื่องข้างเงินมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต 14 เรื่อง

เรื่องข้างเงินไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต 12 เรื่อง ได้แก่

1. ทำเร็วเกินไป	7. อภินิหาร...ในโลกแห่งความเป็นจริง
2. ไม่ได้เป็นคน	8. รองเท้า
3. ปากดี	9. นอนเหอะ
4. ความหมายเดียวกัน	10. ได้เลี้ยงแล้ว
5. ดูหมิ่นก่อนวิวาห์	11. โหม่หมด
6. ขวดเดียวพอ	12. เลื่อมสมรรถภาพ

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ทำเร็วเกินไป

เนื้อเรื่อง

ขณะที่หมอพินกำลังจะถอนพินให้ลูกค้ารายหนึ่ง

หมอ : ทนหน่อยนะครับ 5 นาทีก็เสร็จแล้ว

ลูกค้า : หมอครับ แล้วหมอคิดค่าบริการถอนพินนี้เท่าไรครับ

หมอ : ไม่แพงหรอก 5,000 บาทเท่านั้น

ลูกค้า : แพงจังเลยครับหมอ 5 นาที 5,000 บาท ตกลงที่ละพินเชียว ลดให้

หน่อยไม่ได้หรือครับ

หมอ : ไม่ได้หรอกครับ เอาจีเพื่อให้มันคุ้มกับเงินของคุณ หมอทำนาน ๆ ก็

ได้

ลูกค้า : ?????

เรื่อง ทำเร็วเกินไป กล่าวถึง อาชีพทันตแพทย์ เป็นอาชีพหนึ่งที่สร้างรายได้มาก เมื่อเทียบค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ค่อนข้างสูงในปัจจุบัน ในการทำฟันแต่ละครั้ง ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก ทำให้

ลูกค้ารู้สึกว่าการทำพินราคาแพงที่ต้องจ่ายเงินถึง 5,000 บาท เพื่อแลกกับเวลาทำพินเพียง 5 นาที ลูกค้าจึงเกิดการต่อรองค่าใช้จ่ายกับหมอพินขึ้น จุดข้ามันของเรื่องนี้อยู่ที่ลูกค้าอยากได้ส่วนลด ส่วนหมอพินก็อยากจะได้เงินครบ

เรื่อง ปากดี

เนื้อเรื่อง

นิคนั่งกินช็อกโกแลตไป 7 แท่งแล้ว ขณะรอพ่อวิ่งอยู่ในสวนลม หึ่งกลางคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามทนนไม่ไหวจึงเอ่ยเตือนขึ้นมา

หึ่งวัยกลางคน : นีหนู กินของหวาน ๆ มัน ๆ อย่างนี้ไม่ดีต่อร่างกายรู้ไหม หนูจะเป็นสิ่ว อ้วนขึ้นแล้วพินผุ

นิค : ย่าหนูตอนนี้อายุ 120 ปีแล้ว

หึ่งวัยกลางคน : ย่าเธอกินช็อกโกแลตวันละ 7 แท่งอย่างนี้หรือเปล่า

นิค : เปล่าค่ะ...เพียงแต่คุณย่าไม่ยุ่งเรื่องชาวบ้านเลย

จากเรื่อง ปากดี กล่าวถึง ความหวังดีของหึ่งวัยกลางคนคนหนึ่งที่ไม่อยากให้นิคกินช็อกโกแลตมาก เพราะจะทำให้พินผุ เป็นสิ่ว จากความหวังดีของหึ่งวัยกลางคนคนนั้น จึงเป็นจุดที่สร้างเรื่องข้ามันให้กับบทนี้ โดยนิคได้พูดจาเสียดสีคุณป้าที่เข้ามาวุ่นวายเรื่องเธอกินช็อกโกแลต ว่าคุณย่าของเธออายุยืนเพราะไม่ยุ่งเรื่องของชาวบ้าน

เรื่อง เสื่อมสมรรถภาพ

เนื้อเรื่อง

ผัว : หนิงช่วยไปซื้อบุหรี่ให้ข้าของหนิง

เมีย : เอ็งจะเอาอีหื้ออะไรละ

ผัว : อ่านคู่มือเขียนว่า บุหรี่ทำให้สมรรถภาพทางเพศเสื่อมอย่าซื้อมานอกนั้นซื้อได้หมด

เมีย : !!!

จากเรื่อง **เสื่อมสมรรถภาพ** กล่าวถึง ผลเสียของการสูบบุหรี่ ของบุหรี่ในประเทศไทยนั้น จะมีการเขียนคำเตือนบนซองบุหรี่ด้วยข้อความต่าง ๆ แตกต่างกันไป จุดำชันของเรื่องนี้ พุดถึงสามีที่คิดว่าบุหรี่แต่ละซองมีโทษตามคำเตือน ในความเป็นจริงแล้ว บุหรี่ทุกซองมีโทษเหมือนกันหมด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า สามีมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบุหรี่น้อยเกินไป

เรื่องำชันเงินที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต 14 เรื่อง ได้แก่

1. ธุระส่วนตัว	8. บ๊ะจ่าง
2. บัวลอย	9. ห้าก๊วย
3. สินค้านำเข้า	10. เย็นสบายจัง...
4. บะหมี่เนื้อวัว	11. นั่งรถบัส
5. ขายประกัน	12. ดื้อไปยถ่าย
6. ทำกับข้าว	13. พันนำเข้า
7. รหัส wifi	14. คนสายตาสั้น

ดังตัวอย่าง

เรื่อง **สินค้านำเข้า**

เนื้อเรื่องภาษาจีน

卖苹果的喊道：“新鲜的苹果，进口货。便宜卖了啊。”

过路人一听进口货，便你一斤、他一斤地买上了。

有人尝了尝说：“这很平常的苹果吗，是进口货吗？”

卖苹果的：“您这一张嘴，它不就成了‘进口’货了吗？”

คำอ่านพินอิน

Mài píngguǒ de hǎn dào: “xīnxiān de píngguǒ, jìnkǒu huò. piányi
mài le a.”

Guòlùrén yì tīng jìnkǒu huò, biàn nǐ yì jīn, tā yì jīn de mǎi shàng le.

Yǒurén cháng le cháng shuō: “zhè hěn píngcháng de píngguǒ ma, shì jìnkǒu huò ma?”

Mài píngguǒ de: “nín zhè yī zhāngzuǐ, tā bù jiù chéng le ‘jìn kǒu’ huò le ma ?”

เนื้อเรื่องแปล

พ่อค้าขายแอปเปิ้ลตะโกนออกไปว่า “แอปเปิ้ลสด ๆ มาแล้วจ้า สิ้นค่านำเข้า ราคาขอมเขามาแล้วจ้า”

คนที่เดินผ่านไปมาพอได้ยินคำว่าสิ้นค่านำเข้า ก็รีบซื้อกันคนละโลสองโล มีคนชิมแล้วพูดว่า “นี่ก็คือแอปเปิ้ลธรรมดาเนี่ย สิ้นค่านำเข้าตรงไหน”

พ่อค้าขายแอปเปิ้ล : “เมื่อท่านอ้าปากกิน มันก็กลายเป็นสิ้นค่านำเข้าแล้วไม่ใช่หรือ”

จากเรื่อง สิ้นค่านำเข้า พบว่า พ่อค้าขายแอปเปิ้ลรู้ว่า ลูกค้าชอบแอปเปิ้ลแบบไหน เลยตะโกนไปว่า “แอปเปิ้ลสด ๆ มาแล้วจ้า สิ้นค่านำเข้า ราคาขอมเขามาแล้วจ้า” พอลูกค้าได้ยิน คำว่า สิ้นค่านำเข้า จึงรีบแหกกันมาซื้อ แต่พอมีคนชิมก็รู้สึกว่แอปเปิ้ลของที่นี่ไม่ได้แตกต่างจากที่อื่นเลย จึงถามพ่อค้า พ่อค้าจึงตอบว่า เมื่อท่านอ้าปากกิน มันก็กลายเป็นสิ้นค่านำเข้าแล้ว จากเรื่องข้างนี้ สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของต่างประเทศ ซึ่งมีความเชื่อว่าของจากต่างประเทศจะมีคุณภาพดีกว่า เป็นการแสดงถึงความมีหน้ามีตาในสังคม และแสดงถึงฐานะของผู้ซื้ออีกด้วย ซึ่งเรื่องข้างนี้ พ่อค้า รู้จุดอ่อนในการนิยมของต่างประเทศของผู้ซื้อ จึงถือว่าเป็นการหลอกระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย

เรื่อง ขยายประกัน

เนื้อเรื่องภาษาจีน

一个残疾人到车上乞讨，遇到一个卖保险的，在向他伸手要钱的时候，保险人员反过来向他推销起了保险。

残疾人说：保险好是好，但我没钱啊？

保险员回道：没事，你再要一会儿就有了，我等你！

คำอ่านพินอิน

Yígè cánjírén dào chē shàng qǐtǎo, yù dào yígè mài bǎoxiǎn de, zài xiàng tā shēnshǒu yào qián de shíhòu, bǎoxiǎn rényuán fǎn guòlái xià

ng tā tuīxiāo qǐ le bǎoxiǎn.

Cánjírén shuō: bǎoxiǎn hǎo shì hǎo, dàn wǒ méi qián a ?

Bǎoxiǎn yuán huí dào: méishì, nǐ zài yào yíhuì jiù yǒu le, wǒ děng nǐ!

เนื้อเรื่องแปล

ชายพิการคนหนึ่งขึ้นไปขอทานบนรถ ขณะที่ขอทานอยู่นั้นก็พบกับคนขายประกัน เมื่อยื่นมือเข้าไปขอเงิน คนขายประกันก็แนะนำประกันภัยให้เขาทันที

ชายพิการ : ประกันภัยเป็นสิ่งที่ดี แต่ผมไม่มีเงินนะสิ

คนขายประกันตอบกลับว่า : ไม่เป็นไรหรอก คุณขอทานอีกสักแป๊บก็ได้เงินแล้ว เรารอคุณได้

จากเรื่อง ขายประกัน พบว่า คนขายประกันอยากจะขายประกันให้กับคนทุกระดับไม่ว่าจะเป็นคนพิการหรือคนปกติ ดังนั้นแม้ว่าจะเป็นคนพิการที่กำลังขอทานอยู่ คนขายประกันก็ไม่เว้น ดังที่คนขายประกันกล่าวว่า ไม่เป็นไรหรอก คุณขอทานอีกสักแป๊บก็ได้เงินแล้ว เรารอคุณได้ ซึ่งประโยคนี้นี้สะท้อนให้เห็นถึงเทคนิคการขายประกัน หรือความดีที่จะขายประกันในทุกโอกาส เพื่อจะเพิ่มยอดขายจากการขายประกันให้กับตนเอง

เรื่อง ต้อไ้ยก่าย

เนื้อเรื่องภาษาจีน

早上赶公共汽车，到站台的时候，汽车已经启动了。于是我只好边追边喊：“师傅，等等我！师傅，等等我呀！”

这时一乘客从车窗探出头来冲我说了一句：“八戒你就别追了。”

คำอ่านพินอิน

Zǎoshàng gǎn gōnggòng qìchē, dào zhàntái de shíhou, qìchē yǐjīng qǐdòng le. yúshì wǒ zhǐhǎo biān zhuī biān hǎn: “shīfu, děng děng wǒ! shīfu, děng děng wǒ ya!”

Zhèshí yì chéngkè cóng chēchuāng tàn chū tóu lái chòng wǒ shuō

le yǐjù: “bǎjiè nǐ jiù bié zhuī le.”

เนื้อเรื่องแปล

ตอนเช้า ฉันรีบวิ่งไปขึ้นรถเมล์ พอถึงป้ายรถเมล์ รถก็วิ่งออกจากป้ายไปแล้ว ฉันเลยวิ่งตามรถเมล์พร้อมกับตะโกนว่า “พี่คะ ช่วยรอนฉันด้วย พี่คะ ช่วยรอนฉันด้วยค่ะ”

ขณะนั้นผู้โดยสารคนหนึ่งโผล่หน้าออกมาจากหน้าต่าง แล้วพูดว่า “ต้อโป๊ยก่าย คุณ ไม่ต้องวิ่งตามแล้วนะ”

จากเรื่อง ต้อโป๊ยก่าย พบว่า ผู้โดยสารคนหนึ่งวิ่งตามรถเมล์เพื่อจะขึ้นรถ แต่มีผู้โดยสารอีกคนหนึ่งมองเห็นรูปร่างของเธอ จึงโผล่หน้าออกมาจากหน้าต่าง แล้วพูดว่า “ต้อโป๊ยก่าย คุณไม่ต้องวิ่งตามแล้วนะ” แค่ว่า ต้อโป๊ยก่าย ก็สามารถทำให้เกิดอารมณ์ขันได้ เพราะต้อโป๊ยก่ายเป็นตัวแทนแห่งคุณสมบัติความเกียจคร้านและความเจ้าชู้ บางครั้งเห็นสาวงามจะใจอ่อน เห็นอาหารอร่อยก็อยากกิน ด้วยความที่กินจนอ้วน ทำให้คนจีนเรียกคนที่มึนรูปร่างอ้วนหรือทำอะไรเชื่องช้า ว่า ต้อโป๊ยก่าย

จากการวิเคราะห์เรื่องข้างต้นดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ทั้งเรื่องชาจั้นไทยและเรื่องชาจั้นจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต แต่มีความต้องการทั้งที่เหมือนกันและที่แตกต่างกัน คนไทยจะมีความต้องการหลากหลายมากมาย เช่น การดูแลสุขภาพ ความเป็นอยู่ การกิน การหาหมอดู การทำงาน การค้าขาย การนั่งรถทัวร์ และการซื้อบุหรี่ยี่ ส่วนคนจีนจะมีความต้องการในการเข้าห้องน้ำ การกิน การค้าขาย การขายประกัน การทำกับข้าว การเล่นเกมถือ การซื้อของออนไลน์ การนั่งรถบัส และการดูแลสุขภาพ ซึ่งเห็นถึงความต้องการที่เหมือนกัน คือ การกิน การนั่งรถ การดูแลสุขภาพ แต่ที่แตกต่างกันคือ คนไทยนิยมไปหาหมอดู เพื่อจะได้ปรึกษาสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต คนจีนนิยมเล่นเกมถือ ซื้อของออนไลน์ จากเรื่องชาจั้นแบบนี้สะท้อนให้เห็นถึง คนจีนใช้ชีวิตทันสมัย และมีความก้าวหน้า

เรื่องชาจั้นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเล

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องชาจั้นไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเล 9 เรื่อง มีจำนวนเท่ากับ

เรื่องข้างเงินมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเล้ง

เรื่องข้างเงินมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเล้ง 9 เรื่อง ได้แก่

1. แสบกว่า	6. ทนไม่ได้
2. ไม่กล้า	7. ไม่จดหมื่นแน่
3. ดาบบนหมอน	8. คนละอย่าง
4. สมเหตุสมผล	9. รู้ไหมว่าใครใหญ่
5. เสียสละเพื่อผู้อื่น	

ดังตัวอย่าง

เรื่อง สมเหตุสมผล

เนื้อเรื่อง

ลูกค้าคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้านตัดผม

ลูกค้า : ที่นี้คิดค่าตัดผมยังไ้

ช่างตัดผม : หกสิบบาทครับ

ลูกค้า : แพงไปมั้ง คุณก็เห็นนี้ ผมบนหัวของผมเนี่ยเกือบจะล้านหมดละ

ช่างตัดผม : ผมเห็นครับ ในหกสิบบาทเนี่ย ผมคิดค่าตัดผมแค่ยี่สิบบาทเอง

ที่เหลืออีกสี่สิบบาท ผมคิดค่าเสียเวลาหาผมบนหัวคุณ

เรื่อง สมเหตุสมผล กล่าวถึง ช่างตัดผมทะเล้งกับลูกค้า เพราะว่าลูกค้ารู้สึกค่าตัดผม หกสิบบาทแพงเกินไป แล้วช่างตัดผมกล่าวว่า ผมคิดค่าตัดผมแค่ยี่สิบบาทเอง ที่เหลืออีกสี่สิบบาท ผมคิดค่าเสียเวลาหาผมบนหัวคุณ แสดงว่าลูกค้าคนนี้เป็นคนที่มีผมน้อย ซึ่งจากเรื่องนี้ก็สรุปได้ว่า ทะเล้ง หมายถึง แสบกิริยาหรือวาจาอันไม่สมควรในเรื่องที่มีใช้ฐานะของตัวเองหรือในเวลาที่เขา ไม่ต้องการ หรือแสดงกิริยาหรือวาจาอาจเอื้อม ไม่รู้จักที่ต่ำสูง

เรื่อง คนละอย่าง

เนื้อเรื่อง

คุณจิมกำลังจำขดลาได้อยู่ แม่คำหอยจึงได้เอ่ยปากถามคุณจิมซึ่งดูผิดปกติด้วยความสงสัย...

แม่คำ : คุณจิมเดี๋ยวนี้ดูซีดเซียวไปนะละ ไปทำอะไรมาละ

คุณจิม : อ้อ... ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่ผัดฉ่ำเข้าวัดนะค่ะ พอกลับมาที่ไร ก็ต้องมาลงยันต์กับฉันทุกที

แม่คำ : อู๊ย คาถาคงจะดีนะค่ะ ถึงได้กลับมาลงทุกวัน คาถาอะไรละ

คุณจิม : มีอยู่สองบทค่ะ คือ ยันตะเบ็ด กับยันตะบี นะค่ะ

จากเรื่อง คนละอย่าง จะเห็นได้ว่าบทสนทนาของแม่คำกับคุณจิมได้ใช้เทคนิคเรารู้กันอยู่แก่ใจ ซึ่งใช้คำพูดเฉพาะวง หรือคำศัพท์ที่รู้กัน หรือพูดกันบ่อย ๆ ในวงการใดวงการหนึ่ง โดยการใช้การพวนคำเพื่อสร้างความขำขันให้กับผู้อ่าน

เรื่อง รู้ไหมว่าใครใหญ่

เนื้อเรื่อง

นายฉลาดศักดิ์ชอบไปแอบดูหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งตาบอดทั้งคู่ ฉลาดศักดิ์สังเกตได้วก่อนเข้าห้องฝ่ายชายจะต้องบอกรหัสกับฝ่ายหญิงก่อน จึงจะเข้าห้องได้

ฝ่ายชาย : นกบินข้ามฟ้าผ่านมาทางนี้ ขอเข้ารังที

ฝ่ายหญิง : รังนกขอต้อนรับจ๊ะ

ฉลาดศักดิ์จำจนขึ้นใจ

วันนี้เกิดอยากฟาดสาวตาบอดจึงไปเคาะประตูห้อง

ฉลาดศักดิ์ : นกบินข้ามฟ้าผ่านมาทางนี้ ขอเข้ารังที

ฝ่ายหญิง : รังนกขอต้อนรับจ๊ะ

จากนั้นฉลาดศักดิ์ก็จัดการ “ฟาด” สาวตาบอด แต่ในขณะที่กำลังปฏิบัติภารกิจอยู่ ฝ่ายหญิงก็ตะโกนออกมา

สาว : นี่แกไม่ใช่พี่หนุ่มนี่

ฉลาดศักดิ์ : เอ๊ะ นี่เธอรู้ได้ไงก็เธอตาบอดนี่

สาว : ก้นกของพี่หนุ่มน่ะมันเป็นพญาอินทรี แต่นี่ของแกมันนกกระจอก

ชัด ๆ

จากเรื่อง รู้ไหมว่าใครใหญ่ พบว่า ฝ่ายหญิงและฝ่ายชายตาบอดมีการใช้ภาษาที่รู้กันเอง ที่สื่อถึงการร่วมหลับนอน เมื่อฝ่ายหญิงรู้ว่าผิดคน จึงมีการใช้ภาษาเปรียบเทียบกับขนาดของอวัยวะเพศชายโดยการนำพญาอินทรีและนกกระจอกเพื่อไม่ให้ภาษาที่ใช้ดูแรงเกินไป ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขัน

เรื่องำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเลถึง 9 เรื่อง ได้แก่

1. วัฒนธรรมจีน	6. แม่เขา
2. ที่นั่ง	7. สิ่งโตและหมีหมา
3. น้าเบื้อ	8. ระบบย่อยอาหารไม่ดี
4. เจ้าแม่แห่งดินแดนสระทิพย์	9. ลิว
5. ความแตกต่าง	

ดังตัวอย่าง

เรื่อง วัฒนธรรมจีน

เนื้อเรื่องภาษาจีน

我在美国留学。

一次，一个同胞妹子很伤心地跟我说：“这些鬼佬老笑我的脸像披萨！”

我安慰她：“别听他们瞎说，半点都不了解中国文化的！”

妹子问：“这跟中国文化什么事？”

我解释道：“因为你的脸是代表中国饮食文化中的大烧饼啊！”

คำอ่านพินอิน

Wǒ zài měiguó liúxué.

Yíci, yígè tóngbāo mèizi hěn shāngxīn de gēn wǒ shuō: “zhèxiē guǐ

lǎo lǎo xiào wǒ de liǎn xiàng pīsa!”

Wǒ ānwèi tā: “bié tīng tāmen xiāshuō, bàndiǎn dōu bù liǎojiě Zhō

ngguó wénhuà de!”

Mèizi wèn: “zhè gēn Zhōngguó wénhuà shénme shì ?”

Wǒ jiěshì dào: “yīnwèi nǐ de liǎn shì dàibiǎo Zhōngguó yīnshí wé
nhuà zhōng de dà shāobǐng a!”

เนื้อเรื่องแปล

ตอนที่ฉันเรียนหนังสืออยู่ที่อเมริกา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง น้องสาวพูดกับฉันด้วยความเสียใจว่า : “ไอ้พวกนั้น
หัวเราะเยาะว่าหน้าของเขาเหมือนกับพิชซ่า”

ฉันจึงปลอบใจว่า : “อย่าไปฟังพวกเขาเลย พวกเขาไม่เข้าใจวัฒนธรรมจีน
แม้แต่เนี่ย”

น้องสาวถามต่อว่า : “แล้วเกี่ยวอะไรกับวัฒนธรรมจีนล่ะ”

ฉันจึงอธิบายว่า : “เพราะว่าใบหน้าของเธอเหมือนกับขนมคุกกี้เบน
จิ้นใหญ่ ที่เป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมการกินอาหารของประเทศจีนนั่นเอง”

จากเรื่อง วัฒนธรรมจีน พบว่า ใบหน้าของน้องสาวคนนี้น่ามาก ทำให้เพื่อนชาว
อเมริกันต่างหัวเราะเยาะว่าเขาหน้าเหมือนกับพิชซ่า ซึ่งพี่สาวของเขาไม่เพียงไม่พอใจ แต่ดัน
ทะเล็งเห็นด้วย ขนมคุกกี้เป็นอาหารดั้งเดิมชนิดหนึ่งของประเทศจีนที่ได้รับความนิยมอย่างมาก
คนจีนนิยมใช้สิ่งของหรือสัตว์มาเปรียบเทียบกับใบหน้าของคน ถ้าใครมีใบหน้าที่กลม ก็จะถูก
เปรียบเทียบกับใบหน้าเหมือนกับชาลาเปา ถ้าใครมีใบหน้ายาว จะถูกเปรียบว่าเหมือนกับใบหน้าของ
ม้า เป็นต้น

เรื่อง แม่เขา

เนื้อเรื่องภาษาจีน

教师：“谁来回答，郑成功是什么人？”

学生：“郑成功是谁我不知道，可我知道谁是他的母亲。”

教师奇怪地问：“是谁呢？”

学生：“他的母亲叫失败。失败是成功之母嘛！”

คำอ่านพินอิน

Jiàoshī: “shuí lái huídá, Zhèng Chénggōng shì shénme rén ? ”

Xuéshēng: “Zhèng Chénggōng shì shuí wǒ bù zhīdào, kě wǒ zhīdào shuí shì tā de mǔqīn.”

Jiàoshī qíguài de wèn: “shì shuí ne ? ”

Xuéshēng: “tā de mǔqīn jiào shībài. shībài shì chénggōng zhī mǔ ma!”

เนื้อเรื่องแปล

ครู : “ ใครรู้อ้างว่า เจิ้งเจิงกง (ความสำเร็จ) เป็นใคร ”

นักเรียน : “ ผมไม่รู้หรือว่าเขาเป็นใคร แต่ผมรู้จักแม่เขา ”

ครูถามด้วยความสงสัยว่า : “ แล้วใครล่ะ ”

นักเรียน : “ แม่ของเขาชื่อล้มเหลว เพราะความล้มเหลวเป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ ”

จากเรื่อง แม่เขา พบว่า นักเรียนพูดสนทนากับครู ครูถามว่า เจิ้งเจิงกงเป็นใคร นักเรียนตอบไม่ตรงคำถาม แล้วยังทะเลาะพูดยกย่องว่า เขารู้จักแม่ของเจิ้งเจิงกง พอนักเรียนตอบว่า แม่ของเขาชื่อล้มเหลว ก็สร้างอารมณ์ขันได้ เพราะว่า 郑成功 (ออกเสียงในภาษาจีนว่า เจิ้งเจิงกง) เป็นชื่อคน เขาเป็นผู้นำกองกำลังต่อต้านราชวงศ์ชิงนานนับสิบปี เจิ้งเป็นนามสกุล เจิงกงเป็นชื่อ ซึ่งมีความหมายว่า ความสำเร็จ นักเรียนไม่รู้ว่ เจิ้งเจิงกงเป็นใคร แต่รู้จักสำนวนจีนที่ว่า ความล้มเหลวเป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ (ออกเสียงในภาษาจีนว่า ชื่อไป ชื่อ เจิงกง ชื่อ หมู่; 母: หมู่ หมายถึง มารดา)

เรื่อง ระบบย่อยอาหารไม่ดี

เนื้อเรื่องภาษาจีน

一个消化不良的人向医生抱怨：“我近来很不正常，吃什么拉什么，吃黄瓜拉黄瓜，吃西瓜拉西瓜，怎样才能恢复正常呢？”

医生沉默片刻，“那你只能吃屎了。”

คำอ่านพินอิน

Yígè xiāohuà bùliáng de rén xiàng yīshēng bàoyuàn: “wǒ jìnlái hěn bù zhèngcháng, chī shénme lā shénme, chī huángguā lā huángguā, chī xīguā lā xīguā, zěnyàng cáinéng huīfù zhèngcháng ne?”

Yīshēng chénmò piànkè, “nà nǐ zhǐ néng chī shǐ le.”

เนื้อเรื่องแปล

ชายคนหนึ่งที่มีระบบย่อยอาหารไม่ดีได้บ่นให้หมอฟังว่า : “ช่วงนี้สุขภาพของผมแย่มาก กินอะไรเข้าไปก็ถ่ายออกมาหมด ทานแตงกวาก็ถ่ายแตงกวาออกมา ทานแตงโมก็ถ่ายแตงโมออกมา จะทำอย่างไรให้กลับมาเป็นปกติดี”

หมอจึงไปซักพัก แล้วก็พูดว่า : “งั้นคุณก็คงทานได้แต่ไอ้”

จากเรื่อง ระบบย่อยอาหารไม่ดี พบว่า หมอได้พูดคุยกับผู้ป่วย เนื่องจากผู้ป่วยมีระบบย่อยอาหารไม่ดี ทานอะไรเข้าไปก็ถ่ายออกมา จริง ๆ แล้ว เขาอยากให้ร่างกายกลับสู่ภาวะปกติ หมอจึงพูดทักทายกับเขาว่า งั้นก็คงทานได้แต่ไอ้ คนจีนนิยมพูดถึงอีในเรื่องต่าง ๆ ถึงแม้ว่า มันจะเป็นสิ่งสกปรก แต่เมื่อนำมาเล่าเป็นเรื่องขำขัน ก็สามารถทำให้คนอื่นขำขันได้

จากการวิเคราะห์เรื่องขำขันดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเลาะ และมุมมองเรื่องตลกของคนไทยและคนจีนมีความเหมือนและความต่างกัน เช่น คนไทยและคนจีนนิยมพูดเรื่องทะเลาะกับบุคคลทั่วไปเหมือนกัน แต่คนไทยจะนิยมพูดเรื่องทะเลาะเกี่ยวกับเรื่องเพศ ส่วนคนจีนจะนิยมพูดเรื่องทะเลาะเกี่ยวกับสิ่งสกปรก

เรื่องขำขันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องขำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ 2 เรื่อง มีจำนวนเท่ากับเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ

เรื่องำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ 2 เรื่อง ได้แก่

1. โ้ย้ย ๆ หล่อกินไม่ได้
2. แพนด้าภูษาติ

ดังตัวอย่าง

เรื่อง โ้ย้ย ๆ หล่อกินไม่ได้

เนื้อเรื่อง

ตั้งแต่มีนายกฯ หลายปี เราก็เพิ่งมีนายกฯ รูปหล่อ ชาติตระกูลการศึกษาดี
นี่แหละผู้นำที่เราเฝ้ารอ อยากจะเอาอะไรได้เลย ไม่ต้องขอ มีเทพเทือกประทาน โ้ย้ย
..โย้ย บริหารกันมาตั้งแต่ปี นโยบายที่มีก็ลอกพรรคเก่า อะไรดีเอาเข้าพรรคเรา ความชั่ว
ให้เขาแก๊งภูมิไไทย เขาเคยรักภักดีที่แม่ัวเงินหมดแล้ว....หัก หลังเป็นพวกเรา โ้ย้ย..
โย้ย ูงเห่านาคบจริง ๆ งานเด่นคือ ให้ร้องเพลงชาติ 6 โมงเย็น ทะเลาะกับสุนเซนเป็น
ประจำ เรื่อง แม่ัว แม่ัว แต่ง ตั้ง ผบตร. มาชาติหนึ่งก็ยังไม่เห็นแวว แถมยังยกเลิกหวย
ออนไลน์ แม่ื่อคร้อน อ้อด..อ้อด เกิดเป็นบ้านนายกทั้งที ยังถูกมือดีมาป้าใส่
เครื่อง จี ที 200 ซื้อไว้ โคตรแพงบรรลัย์ ช่วยไม่ได้เลย เป็นกังวลแทนนายกเรา หน้า
แก่ไว...ไว คุณคล้ายคนโดนของ โ้ย้ย..โย้ย ต้องลองกินน้ำ ป้าเซง

จากเรื่อง โ้ย้ย ๆ หล่อกินไม่ได้ เป็นมุขตลกของโน้ส อุดม ที่ขึ้นแสดงเดี่ยวไมโครโฟน
8 เป็นการเสียดสีทางการเมือง เช่น การยกเลิกหวยออนไลน์ อุปกรณ์ตรวจสอบวัตถุระเบิด ซึ่งได้
เสียดสีว่าไม่ว่ารัฐบาลชุดไหนหรือนายกหน้าตาหล่อแ่ไหน ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหของบ้านเมือง
ที่เกิดขึ้นได้

เรื่อง แพนด้าภูษาติ

เนื้อเรื่อง

พระมหาอุปราชาสไแสนด้าเข้าภูเกราชดังที่ปรากฏไว้ในพงสาวดารที่16

บรรทัดที่ 4 บรรทัด 2 อ้ายคำเอี้ยยามศึกเช่นนี้คงมีเพียงเอ็ง 2 ที่จะป็นทัพหน้ายามนี้
พม่ารามันบุกเข้าโอบล้อมเนินหนองไผ่เรา กันอิงคนี้มี โหราธิบดี ลั่นฆ้องไชย
ธงไทยโบกสะบัด เอ็ง 2 ตัวหลินฮุ่ยและเจ้าช่วง ๆ ชิงไชยจงเป็นแกนนำคำขาว กลิ้ง
หลุน ๆ ลงจากเนินเขาเข้าพัวพันขาพม่ารามันให้มันล้มกลิ้ง กัดกินลำต้นใบไผ่ให้มัน
สิ้นซาก อย่าให้มันเหลือทำข้าวหลามสืบไป เมื่อพม่าไร้สิ้นข้าวหลามแล้วไชริความ
เป็นไชยย่อมมีแก่เรา ไชโย

จากเรื่อง แพนด้ากู้ชาติ จะเห็นได้ว่าใช้ภาษาไทยโบราณในการกล่าวคำประชด
ประชัน เรื่องหมีแพนด้าที่ประเทศจีนส่งมาสานสัมพันธ์กับประเทศไทย ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี
ผิดจากช้างไทย ซึ่งเป็นช้างประจำชาติ แต่ไม่ได้รับการเหลียวแล

เรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ 2 เรื่อง ได้แก่

1. เสือตัวหนึ่ง
2. ตั้งแต่เกิด

ดังตัวอย่าง

เรื่อง เสือตัวหนึ่ง

เนื้อเรื่องภาษาจีน

有一只老虎在睡觉，给一只苍蝇叮了一下，老虎起来追到一只
瓢虫，按住它说：“小样，穿个唐装，以为我就不认识你了吗？”

คำอ่านพินอิน

Yǒu yìzhī lǎohǔ zài shuìjiào, gěi yìzhī cāngyíng dīng le yíxià, lǎohǔ qǐl
ái zhuī dào yìzhī piáochóng, àn zhù tā shuō:“xiǎoyàng, chuān gè tá
ngzhuāng, yíwéi wǒ jiù bù rènshi nǐ le ma ?”

เนื้อเรื่องแปล

มีเสือตัวหนึ่งกำลังนอนหลับ ถูกแมลงวันตอมไปหนึ่งที เสือรีบลุกขึ้นมา
วิ่งไล่จับเต่าทองได้ตัวหนึ่ง แล้วกดมันไว้ “ไอ้เด็กน้อย คิดว่าใส่ชุดราชวงศ์ดังแล้ว

ฉันจะจำแกไม่ได้หรือ”

จากเรื่อง เสื้อตัวหนึ่ง พบว่า เกิดจากที่เรื่องใหญ่ ๆ ยาก ๆ แต่ถูกทำลายด้วยสิ่งเล็ก ๆ แสงง่าย ซึ่งเรื่องนี้มีการใช้สัตว์เป็นตัวนำเรื่อง จุดที่สร้างความขบขันก็คือประโยคที่ว่า “ไอ้เด็กน้อยคิดว่าใส่ชุดราชวงศ์ถึงแล้ว ฉันจะจำแกไม่ได้หรือ” คนจีนมีสำนวนการพูดที่ว่า แม้จะเปลี่ยนเสื้อผ้า เปลี่ยนทรงผม สวมแว่นตา แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนตัวเองได้ ดังนั้นจึงเกิดการเปรียบเทียบขึ้นกับชุดราชวงศ์ถึง ทำให้เกิดความขบขันแก่ผู้อ่าน

เรื่อง ตั้งแต่เกิด

เนื้อเรื่องภาษาจีน

有一天，一群小动物在关公庙前议论。

突然，它们闻到了一股臭味。

牛说：“这屁不是我放的，我吃草。”

蛇说：“我不会放屁……”

猪说：“放屁的人一定会脸红！”

关公冲出来一脚把猪踢飞，说：“我脸红是天生的！”

คำอ่านพินอิน

Yǒu yìtiān, yìqún xiǎo dòngwù zài guāngōng miào qián yìlùn.

Túrán, tāmen wén dào le yì gǔ chòuwèi.

Niú shuō: “zhè pì bùshì wǒ fàng de, wǒ chī cǎo.”

Shé shuō: “wǒ bù huì fàngpì...”

Zhū shuō: “fàngpì de rén yíding huì liǎnhóng!”

Guāngōng chōng chūlái yì jiǎo bǎ zhū tī fēi, shuō: “wǒ liǎnhóng shì tiānshēng de!”

เนื้อเรื่องแปล

มีอยู่วันหนึ่ง สัตว์กลุ่มหนึ่งพูดคุยกันอยู่หน้าศาลเจ้ากวนอู

ทันใดนั้น พวกมันก็ได้กลิ่นเหม็น

วักกล่าวว่า : “ นี่ไม่ใช่ตดของข้านะ ข้ากินหญ้า ”

งูกล่าวว่า : “ ข้าตดไม่เป็น ”

หมูกกล่าวว่า : “ ตัวที่ตดจะต้องหน้าแดงอย่างแน่นอน ”

กวนอูจึงออกมาพร้อมกับเตหฺมูออกไป “ ข้าหน้าแดงมาตั้งแต่เกิดโง่ ”

จากเรื่อง ตั้งแต่เกิด พบว่า เรื่องข้ามันเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์และกวนอู สัตว์กลุ่มหนึ่งได้พูดคุยกันอยู่หน้าศาลเจ้ากวนอู ทันใดนั้น พวกมันก็ได้กลืนหมิ้น ไม่ว่าวู งู หรือหมูก็ต่างกล่าวว่า ตนเองไม่ได้ตด หมูก็เลยพูดว่า ตัวที่ตดจะต้องหน้าแดงอย่างแน่นอน กวนอูจึงวิ่งออกมาพร้อมกับเตหฺมูออกไป ข้าหน้าแดงมาตั้งแต่เกิดโง่ พอคนจีนอ่านตรงนี้ ก็สร้างอารมณ์ขันได้อย่างมาก เพราะจริง ๆ แล้ว หมูไม่ได้ตั้งใจกล่าวถึงกวนอู แต่กวนอรูสนใจคิดไปเอง จึงแสดงการกระทำดังกล่าว

จากการวิเคราะห์เรื่องข้ามันดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ทั้งเรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนมีความเหมือนกัน คือคนไทยและคนจีนชอบเล่าเรื่องข้ามันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์โดยเฉพาะ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านเนื้อหาระหว่างเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน โดยผู้วิจัยสามารถสรุปได้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการเปรียบเทียบเนื้อหาของเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

เรื่องข้ามชั้น	ไทย	จีน
เนื้อหา	1. เรื่องข้ามชั้นไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ ส่วนใหญ่ เล่าถึงการกระทำของสมาชิกในครอบครัว 2. เรื่องข้ามชั้นไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต คนไทยจะมีความต้องการในการดูแลสุขภาพ ความเป็นอยู่ การกิน การหาหมอ การทำงาน การค้าขาย การนั่งรถทัวร์ และการซื้อของหรือเห็นถึงความต้องการที่เหมือนกัน คือ การกิน การนั่งรถ การดูแลสุขภาพ แต่ที่แตกต่างกัน คือ คนไทยนิยมไปหาหมอเพื่อดูเพื่อจะได้ปรึกษาสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต	1. เรื่องข้ามชั้นจีน มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ ส่วนใหญ่ เล่าถึงการกระทำของบุคคลทั่วไปในสังคม 2. เรื่องข้ามชั้นจีน มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต คนจีนจะมีความต้องการในการเข้าห้องน้ำ การกิน การค้าขาย การขายประกัน การทำกับข้าว การเล่นมือถือ การซื้อของออนไลน์ การนั่งรถบัส และการดูแลสุขภาพ เห็นถึงความต้องการที่เหมือนกัน คือ การกิน การนั่งรถ การดูแลสุขภาพ แต่ที่แตกต่างกัน คือ คนจีนนิยมเล่นมือถือ ซื้อของออนไลน์ จากเรื่องข้ามชั้นแบบนี้สะท้อนให้เห็นถึงคนจีนใช้ชีวิตทันสมัย และมีความก้าวหน้า

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

เรื่องข้ามชั้น	ไทย	จีน
----------------	-----	-----

เนื้อหา	3. เรื่องำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเลลิ่ง คนไทยนิยมพูดเรื่องทะเลลิ่งกับบุคคลทั่วไป คนไทยจะนิยมพูดเรื่องทะเลลิ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศ	3. เรื่องำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทะเลลิ่ง คนจีนนิยมพูดเรื่องทะเลลิ่งกับบุคคลทั่วไป คนจีนจะนิยมพูดเรื่องทะเลลิ่งเกี่ยวกับสิ่งสกปรก
	4. เรื่องำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ เช่น การเมืองและสัตว์	4. เรื่องำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ โดยคนจีนชอบเล่าเรื่องำขันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์โดยเฉพาะ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความต่างกันด้านวิธีการใช้ภาษาให้
อารมณ์ขันระหว่างเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านวิธีการใช้ภาษาให้อารมณ์ขันระหว่างเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน โดยผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อตามแนวคิดของหยาง หยาง (杨扬) ในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบ
2. การเปรียบเทียบตามจินตนาการ
3. การพูดเกินจริง
4. การพูดบิดเบือน
5. การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย
6. การประชด
7. พล็อตเรื่อง
8. การพูดอ้อม
9. การใช้ภาษาที่นุ่มนวล

การเปรียบเทียบ

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องขำขันไทยไม่ใช้วิธีการเปรียบเทียบ ซึ่งแตกต่างจากเรื่องขำขันจีนที่มีวิธีการเปรียบเทียบ 3 เรื่อง

เรื่องขำขันจีนที่มีวิธีการเปรียบเทียบ 3 เรื่อง ได้แก่

1. ที่นั่ง
2. เจ้าแม่แห่งดินแดนสระทิพย์
3. ลิว

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ที่นั่ง

เนื้อเรื่องภาษาจีน

公交打算让座，被一 2B 抢去。

我：请起来，这是我的座。

他：厕所你用过一次就是你的了？

我：虽然不是我的，但我还没用完，你坐我屎上了，请起来我冲一下！

คำอ่านพินอิน

Gōngjiāo dǎsuàn ràngzuò, bèi yí èr B qiǎng què.

Wǒ: qǐng qǐlái, zhè shì wǒ de zuò.

Tā: cèsuǒ nǐ yòngguò yíci jiùshì nǐ de le ?

Wǒ: suīrán bùshì wǒ de, dàn wǒ hái méi yòng wán, nǐ zuò wǒ shǐ shàng le, qǐng qǐlái wǒ chōng yíxià!

เนื้อเรื่องแปล

เมื่อฉันลุกออกจากที่นั่ง ทันใดนั้นก็ถูกคน ๆ หนึ่งแย่งที่นั่งไป

ฉัน : ช่วยลุกขึ้นหน่อยค่ะ นี่คือนั่งของฉัน

เขา : ถ้าคุณใช้ห้องน้ำไปแล้วครึ่งเดียว หมายความว่าห้องน้ำนั้นต้องเป็นของคุณนั่งหรือ

ฉัน : แม้ว่าจะไม่ใช่ของฉัน แต่ฉันยังใช้ไม่เสร็จ คุณนั่งอยู่บนอีของฉันแล้ว ช่วยลุกให้ฉันล้างก่อน

จากเรื่อง ที่นั่ง พบว่า เอาที่นั่งมาเปรียบเทียบกับอี ที่นั่งเป็นสิ่งที่ของธรรมดา และสะอาด แต่พอเชื่อมโยงกับอี ก็มีความหมายอีกอย่างหนึ่ง จากเรื่องนี้ ก็ได้เห็นถึง มีแค่คนเงินปากจัดจึงจะโต้ตอบได้แบบนี้อย่างรุนแรง

เรื่อง เจ้าแม่แห่งดินแดนสระทิพย์

เนื้อเรื่องภาษาจีน

小雷带着一个来找他的高中同学参观大学宿舍。

他指着路左边的宿舍楼群说：“这是女生宿舍区，叫织女星系。”

指着路右边的宿舍楼群说：“那是男生宿舍区，叫牛郎星系。”

又指着脚下的路说：“这条路叫银河路。”

这时，主管学生宿舍的女干部面无表情地经过，小雷悄悄地说：

“这位是王母娘娘。”

คำอ่านพินอิน

Xiǎo Léi dài zhe yīgè lǎi zhǎo tā de gāozhōng tóng xué cānguān dà xué
sù shè.

Tā zhǐ zhe lù zuǒ biān de sù shè lóu qún shuō: “zhè shì nǚ shēng
shè qū, jiào zhī nǚ xīng xì.”

Zhǐ zhe lù yòu biān de sù shè lóu qún shuō: “nà shì nán shēng
shè qū, jiào niú láng xīng xì.”

Yòu zhǐ zhe jiǎo xià de lù shuō: “zhè tiáo lù jiào yín hé lù.”

Zhè shí, zhǔ guǎn xué shēng sù shè de nǚ gàn bù miàn wú
bǐǎo qíng de jīng guò, Xiǎo Léi qiāo qiāo de shuō: “zhè wèi shì
wáng mǔ niáng niang.”

เนื้อเรื่องแปล

เสี่ยวเหลย พาเพื่อนสมัยมัธยมปลายคนหนึ่งมาเยี่ยมชมหอพักมหาวิทยาลัย
เขาชี้ไปที่อาคารหอพักที่อยู่ทางด้านซ้ายของถนนแล้วพูดว่า “นี่คือบริเวณ
หอพักหญิง เรียกว่า ดาวเทพธิดา”

และชี้ไปที่อาคารหอพักที่อยู่ทางด้านขวาของถนนแล้วก็พูดว่า “นี่คือ
บริเวณหอพักชาย เรียกว่า ดาวเด็กเลี้ยงวัว”

แล้วชี้ไปที่ถนนที่กำลังยืนอยู่ แล้วพูดว่า “ถนนสายนี้เรียกว่า ทางช้างเผือก”

ขณะนั้นก็มีผู้ดูแลหอพักนักศึกษาเดินผ่านไป เขาจึงพูดเบา ๆ ว่า “ท่านนี่คือ
เจ้าแม่แห่งดินแดนสระทิพย์”

จากเรื่อง เจ้าแม่แห่งดินแดนสระทิพย์ พบว่า มีการเปรียบเทียบหอพักหญิง หอพัก

ชายกับเรื่องราวของเทพเจ้าจีน เรื่องบูรพาเทพ ซึ่งเปรียบหอพักหญิงเป็นดาวเทพธิดา เปรียบเทียบหอพักชายเป็นดาวเด็กเลี้ยงวัว และเปรียบเทียบถนนเป็นทางช้างเผือก และเปรียบเทียบผู้ดูแลหอพักเป็นเจ้าแม่แห่งดินแดนสระทิพย์ เนื่องจากคนจีนมีตำนานเก่าแก่ที่เล่าสืบต่อกันหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า ซึ่งเป็นเรื่องราวของเด็กเลี้ยงวัวกับเทพธิดาหญิง ซึ่งต้องห่างกันเพราะความไม่ชอบใจของพระแม่สวรรค์ พระแม่สวรรค์แยกทั้งสองออกจากกัน โดยใช้ปิ่นปักผมปักสู่พื้นดินแผ่นฟ้าเคลื่อนออกจากกัน เกิดเป็นสายน้ำสีขาว(ทางช้างเผือก) บังเกิดขึ้น ทำให้หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าอยู่กันคนละฝั่ง จึงมีการเปรียบพระแม่สวรรค์เป็นผู้ที่ขบถกกันความรักของหนุ่มสาว

เรื่อง สิว

เนื้อเรื่องภาษาจีน

两个同事斗嘴.....

“你脸上的痘痘能当搓衣板!”

“你脸上的坑能下跳棋!”

คำอ่านพินอิน

Liǎng gè tóngshì dòuzǒu.....

“Nǐ liǎn shàng de dòudòu néng dāng cuōyībǎn!”

“Nǐ liǎn shàng de kēng néng xià tiàqí!”

เนื้อเรื่องแปล

เพื่อนร่วมงานสองคนกำลังทะเลาะกัน....

“สิวนบนใบหน้าของเธอสามารถนำมาทำเป็นไม้เขว่นเสื้อผ้าได้”

“หลุมสิวนบนใบหน้าของเธอก็สามารถนำมาเล่นหมากฮอสได้นะ”

จากเรื่อง สิว พบว่า เอาสิวนบนใบหน้ามาเปรียบเทียบกับไม้เขว่นเสื้อผ้า เอาหลุมสิวนบนใบหน้ามาเปรียบเทียบกับหมากฮอส จากเรื่องนี้ก็เห็นถึงคนจีนนิยมเอาสิวที่เป็นสิ่งสกปรกมาเปรียบเทียบกับสิ่งของที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

จากการวิเคราะห์เรื่องข้างต้นดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า มีแต่เรื่องข้างจีนที่มีวิธีการเปรียบเทียบคนจีนนิยมเปรียบเทียบลักษณะความต่างของทั้งสองสิ่ง แต่มีสิ่งที่คล้ายคลึงกันเข้าด้วยกัน จากเรื่อง

จำขันสามเรื่องดังกล่าว ก็สามารถเห็นถึง คนจีนนิยมนำสิ่งของธรรมดาเปรียบเทียบกับสิ่งของ
สกปรก และนำสิ่งของสกปรกมาเปรียบเทียบกับสิ่งของธรรมดา

การเปรียบเทียบตามจินตนาการ

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องจำขันไทยที่มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ 2 เรื่อง ซึ่งมี
จำนวนน้อยกว่าเรื่องจำขันจีนที่มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ 5 เรื่อง

เรื่องจำขันไทยที่มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ 2 เรื่อง ได้แก่

1. อีแรงหรือห่าน
2. รู้ไหมว่าใครใหญ่

ดังตัวอย่าง

เรื่อง อีแรงหรือห่าน

เนื้อเรื่อง

เย็นวันหนึ่ง ยายพุ่มพวงอุ้มห่านไปหาสัตว์แพทย์ ขณะนั้นตาเป๊ะแก่ก็เดิน

สวนมา

ตาเป๊ะ : พาอีแรงไปไหน

ยายพุ่มพวง : ไม่ใช่อีแรง เป็นห่านต่างหาก

ตาเป๊ะ : พาอีแรงไปไหน

ยายพุ่มพวง : (ชักยิ้ม) ก็บอกแล้วไงว่าไม่ใช่อีแรง นี่มันห่านโว้ย

ตาเป๊ะ : เปล่า ฉันไม่ได้ถามยาย ฉันถามห่านต่างหากละ

จากเรื่อง อีแรงหรือห่าน พบว่า ตาเป๊ะได้เปรียบยายพุ่มพวงเป็นอีแรง จริง ๆ แล้ว
คำว่าอีแรงนั้นมาจากคำว่า อีแรงทั้ง ซึ่งมาจากอาการที่ฝูงเร่กำลังทั้งซากศพ โดยไม่ได้หมายถึงนก
แรง แต่หมายถึงศพที่นกกำลังกิน ดังนั้น คำว่า อีแรง จึงไม่ได้หมายถึงผู้หญิงคนนั้นทำตัวเหมือนนก
แรง แต่เป็นคำคำผู้หญิงว่า “อีหน้าศพ” ตาเป๊ะได้จินตนาการเปรียบเทียบยายพุ่มพวงว่าเป็นอีแรง
นั่นเอง ที่เพราะว่า ตาเป๊ะอยากด่ายายพุ่มพวงหน้าแก่มาก จึงสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่าน

เรื่อง รู้ไหมว่าใครใหญ่

เนื้อเรื่อง

นายฉลาดศักดิ์ชอบไปแอบดูหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งตาบอดทั้งคู่ ฉลาดศักดิ์สังเกตได้ว่าก่อนเข้าห้องฝ่ายผู้ชายจะต้องบอกรหัสกับฝ่ายผู้หญิงก่อน จึงจะเข้าห้องได้

ฝ่ายชาย : นกบินข้ามฟ้าผ่านมาทางนี้ ขอเข้ารังที

ฝ่ายหญิง : รังนกขอต้อนรับจ๊ะ

ฉลาดศักดิ์จำจนขึ้นใจ

วันนี้เกิดอยากฟาดสาวตาบอดจึงไปเคาะประตูห้อง

ฉลาดศักดิ์ : นกบินข้ามฟ้าผ่านมาทางนี้ ขอเข้ารังที

ฝ่ายหญิง : รังนกขอต้อนรับจ๊ะ

จากนั้นฉลาดศักดิ์ก็จัดการ “ฟาด” สาวตาบอด แต่ในขณะที่กำลังปฏิบัติการก็อยู่ฝ่ายหญิงก็ตะโกนออกมา

สาว : นี่แกไม่ใช่พี่หนุ่มนี่

ฉลาดศักดิ์ : เอ๊ะ! นี่เธอรู้ได้ไงก็เธอตาบอดนี่

สาว : ถิ่นกของพี่หนุ่มนะมันเป็นพญาอินทรี แต่นี่ของแกมันนกระจอกชัด ๆ

จากเรื่อง รู้ไหมว่าใครใหญ่ พบว่า มีการใช้จินตนาการในการหาศัพท์เพื่อใช้ภาษาที่รู้กันเอง ซึ่งยังมีการใช้พญาอินทรีและนกระจอก ในการจินตนาการเปรียบเทียบถึงขนาดของอวัยวะเพศชาย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกตลกขบขัน

เรื่องำขันเงินที่มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ 5 เรื่อง ได้แก่

1. ขำหยดถึงลา	4. ความแตกต่าง
2. บะหมี่เนื้อวัว	5. บ้านเช่าราคาถูก

3. วัฒนธรรมจีน

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ข้าพหมายถึงลา

เนื้อเรื่องภาษาจีน

农民赶驴进城，遇到个无赖，无赖问：“吃饭了没有？”

农民回答说：“吃了！”

无赖却转头说：“我问的是驴！”

农民转身对驴就是两个耳光，说到：“叫你跟我不说实话！城里有这么个亲戚也不提前跟我说一声！”

คำอ่านพินอิน

Nóngmín gǎn lǘ jìn chéng, yù dào gè wúlài, wúlài wèn: “chīfàn le méiyǒu ?”

Nóngmín huídá shuō: “chī le!”

Wúlài què zhuǎn tóu shuō: “wǒ wèn de shì lǘ!”

Nóngmín zhuǎnshēn duì lǘ jiùshì liǎng gè ěrguāng, shuō dào: “jiào nǐ gēn wǒ bù shuō shíhuà! chéng lǐ yǒu zhème gè qīnqī yě bù tíqián gēn wǒ shuō yìshēng!”

เนื้อเรื่องแปล

ชาวนาคนหนึ่งจูงลาเข้าไปในเมือง ขณะเดินอยู่นั้นก็พบกับชายจีเกียจคนหนึ่ง ชายจีเกียจถามว่า “ทานข้าวแล้วหรือยัง”

ชาวนาจึงตอบว่า “ทานแล้ว”

ชายจีเกียจจึงย้อนถามว่า “ข้าพหมายถึงลา”

ชาวนาจึงหันไปตะคอกไล่ลา แล้วพูดว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่พูดความจริงกับข้า ว่ามีญาติอยู่ในเมืองนี้ด้วย”

จากเรื่อง ข้าพหมายถึงลา พบว่า ชาวนาได้เปรียบเทียบกับชายจีเกียจกับลา ก็เพราะว่าชายจีเกียจไม่มีมารยาทต่อชาวนา ชาวนาจึงหันไปตะคอกไล่ลา แล้วพูดว่า ทำไมเจ้าถึงไม่พูด

ความจริงกับข้า ว่ามีญาติอยู่ในเมืองนี้ด้วย ที่จริงก็คือว่าชายจี๊เกียงเป็นญาติของลา จึงทำให้เกิด
อารมณ์ขันได้ คนจีนส่วนใหญ่นิยมใช้คำพูดแบบนี้มาด่าคนที่ไม่มีมารยาท นำคนมาเปรียบเทียบกับ
สัตว์ เช่น คนกินเยอะ เปรียบเหมือนหมู คนเดินช้า เปรียบเหมือนเต่า เป็นต้น ผู้วิจัยใช้ชีวิตอยู่ที่
ประเทศไทยหลายปี จึงสังเกตได้ว่า คนไทยนิยมนำคนมาเปรียบเทียบกับสัตว์ เช่น โง่เหมือนควาย
 เป็นต้น

เรื่อง ความแตกต่าง

เนื้อเรื่องภาษาจีน

生物课上，老师提问：“青蛙和癞蛤蟆有什么区别？”

张三回答：“青蛙是保守派，坐井观天；而癞蛤蟆是革新派，
想吃天鹅肉。”

คำอ่านพินอิน

Shēngwù kè shàng, lǎoshī tíwèn: “qīngwā hé làiháma yǒu shé
nme qūbié?”

Zhāng Sān huídá: “qīngwā shì bǎoshǒu pài, zuòjǐngguāntiān; ér làihá
ma shì géxīn pài, xiǎng chī tiān'éròu.”

เนื้อเรื่องแปล

ในคาบวิชาชีววิทยา ครูถามว่า “กบกับคางคกต่างกันอย่างไร”

นาย ก ตอบว่า : กบเป็นนักอนุรักษ์นิยม มุมมองแคบ ส่วนคางคกเป็น
นักปฏิรูป อยากทานเนื้อหงส์

จากเรื่อง ความแตกต่าง พบว่า นาย ก เปรียบเทียบกบกับนักอนุรักษ์นิยม
เปรียบเทียบกับคางคกกับนักปฏิรูป ทำให้เห็นถึงความแตกต่างของกบกับคางคก นอกจากนี้แล้ว เรื่อง
ข้างนี้ยังมีจุดขำขันอีกจุดหนึ่ง คือ สุภาษิตจีน 癞蛤蟆想吃天鹅肉 (ออกเสียงในภาษาจีนว่า
ล่าหามา เลี้ยง ซื่อ เทียนเอ้อ โย่ว) แปลเป็นภาษาไทยว่า คางคกอยากทานเนื้อหงส์ ที่จริงหมายความว่า
กระต่ายหมายจันทร์ พอคนจีนอ่านจึงหัวเราะออกมาทันที

เรื่อง บ้านเช่าราคาถุก

เนื้อเรื่องภาษาจีน

动物王国基建处盖了一间廉租房，希望分配给最需要的申请者。

蜗牛说：我还蜗居呢，应该符合条件。

杜鹃说：我总在寄人篱下，没有谁比我更适合了。

寒号鸟说：谁不知道我一穷二白，是个彻底的无产者，廉租房一定是我的。

คำอ่านพินอิน

Dòngwù wángguó jījiàn chù gài le yì jiān liánzūfáng, xīwàng fēnpèi
 i gěi zuì xūyào de shēnqǐng zhě.

Wōniú shuō: wǒ hái wōjū ne, yīnggāi fúhé tiáojiàn.

Dùjuān shuō: wǒ zǒng zài jìrénlǐxià, méiyǒu shuí bǐ wǒ gèng shìhéle.

Hánhàoniǎo shuō: shuí bù zhīdào wǒ yìqióng'èrbái, shìgè chèdǐ de wúchǎnzhě, liánzūfáng yídìng shì wǒ de.

เนื้อเรื่องแปล

ราชาแห่งสรรพสัตว์ได้ขยายอาณาจักรโดยการสร้างบ้านเช่าราคาถุกไว้
 ห้องหนึ่ง หวังว่าจะจัดเตรียมให้กับผู้เช่าที่ต้องการมากที่สุด

หอยทากกล่าวว่า : ข้าอาศัยอยู่ในบ้านแคบ ๆ ข้าสมควรได้

นกแขกเต้ากล่าวว่า : ข้ามักจะอาศัยอยู่ได้หลายคาบ้าน ไม่มีใครเหมาะสมไป
 กว่าข้าแล้ว

นกห่านหัวกล่าวว่า : ใคร ๆ ก็รู้ฉันยากจนแถมยังเป็นไพร่อีก บ้านเช่า
 ราคาถุกหลังนี้ต้องตกเป็นของข้า

จากเรื่อง บ้านเช่าราคาถุก พบว่า มีการนำที่อยู่ของหอยและนกแขกเต้ามาเปรียบเทียบกับ
 ความเป็นอยู่ของคนจีน จึงเห็นได้ว่าคนจีนบางคนยังมีที่อยู่เหมือนหอยทาก คือ ยังอาศัยอยู่ใน
 บ้านแคบ ๆ หรือบางคนยังไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง จึงต้องไปเช่าบ้านอยู่ นอกจากนี้แล้ว ยังเปรียบ
 นกห่านหัวเป็นยาก ซึ่งเมื่อเทียบกับหอยทากและนกแขกเต้าแล้ว นกห่านหัวมีชีวิตที่น่าสงสารสุด

จากการวิเคราะห์เรื่องข้างต้นดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ทั้งเรื่องข้างต้นไทยและเรื่องข้างต้นจีนมีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ คนไทยนิยมนำคนมาเปรียบเทียบกับสิ่งของ ส่วนคนจีนนิยมนำคนมาเปรียบเทียบกับสิ่งของและนำสิ่งของมาเปรียบเทียบกับคน

การพูดเกินจริง

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องข้างต้นไทยที่มีวิธีการพูดเกินจริง 3 เรื่อง ซึ่งแตกต่างจากเรื่องข้างต้นจีนไม่ใช้วิธีการพูดเกินจริง

เรื่องข้างต้นไทยที่มีวิธีการพูดเกินจริง 3 เรื่อง ได้แก่

1. เครื่องคำสั่ง
2. ขอแค่หาง
3. สมบัติอันล้ำค่า

ดังตัวอย่าง

เรื่อง เครื่องคำสั่ง

เนื้อเรื่อง

ณ กองบัญชาการทหารแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นหน่วยสืบราชการลับ ผู้บัญชาการได้กำชับทหารยามทุกคนไว้ว่า ห้ามมิให้รถที่ไม่มีสติ๊กเกอร์เข้าเค็ดขาด

และในขณะนั้นเอง นายพลท่านหนึ่งเกิดมีธุระด่วน จำเป็นต้องมาที่หน่วยแห่งนี้ แต่รถของท่านเกิดเสีย เลยยืมรถแวนของภรรยาซึ่งไม่มีสติ๊กเกอร์มาใช้

ทหารยาม : หยุดเดี๋ยวนี้ละคุณ ไม่ทราบหรือว่ารถไม่มีสติ๊กเกอร์ห้ามเข้า

นายพล : นี่นายไม่ทราบหรือว่าผมเป็นใคร

ทหารยาม : ทราบครับ ท่านคือท่านนายพล

นายพล : งั้นก็เปิดทางให้ผมสิ

ทหารยาม : แต่ท่านผู้บัญชาการห้ามรถที่ไม่มีสติ๊กเกอร์เข้าเค็ดขาด และท่านผู้บัญชาการยังกำชับอีกว่าผู้ใดฝ่าฝืนก็ยิงได้เลย

(คนขับรถของท่านนายพลได้ยื่นเข้าก็ไม่พอใจจึงเอ่ยขึ้นว่า...)

คนขับรถ : นี่... ท่านเป็นถึงนายพลเชียวนะ

ทหารยาม : ท่านนายพลครับ เฝิญผมเป็นทหารใหม่ ท่านช่วยชี้แนะ
 น้อยสิครับว่า...ในกรณีนี้ กระผมต้องยิงท่านก่อนหรือคนขับรถก่อนดีครับผม
 จากเรื่อง เครื่องคำสั่ง พบว่า มีการนำเสนอเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่ขัดแย้งกัน ให้อยู่
 ในเรื่องราวเดียวกัน โดยทหารยามพูดอย่างตรงไปตรงมาว่า ในกรณีนี้ กระผมต้องยิงท่านก่อนหรือ
 คนขับรถก่อนดีครับผม แม้ว่าจะเป็น การพูดเกินจริง แต่ก็สร้างความขำขันให้แก่ผู้อ่านได้

เรื่อง ขอแค่หาง

เนื้อเรื่อง

ใกล้ถึงวันหอยออก คุณนายสาวผู้หวังรวยทางลัดได้ไปบนบานต่อเจ้าพ่อที่
 ร่ำลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

คุณนาย : เจ้าพ่อขา...ลูกช้างขอสักสามตัวเดี๋ยวจ๊ะ แล้วลูกช้างจะถวาย
 หมูหันทั้งตัวเลยจ๊ะ

(ทันใดนั้น สิ่งที่ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้น ร่างของเจ้าพ่อผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็ปรากฏขึ้น)

เจ้าพ่อ : ไม่ต้องถวายทั้งตัวหรอกลูกเอ๊ย...พ่อขอแค่หางก็พอ

คุณนาย : อ้าว... ทำไมล่ะเจ้าคะ หางหมูอันกระจัดเดียวเท่านั้น

เจ้าพ่อ : ที่ว่าหางนะ พ่อไม่ได้หมายถึงหางหมู แต่เป็นหางของลูกช้างต่างหาก
 จากเรื่อง ขอแค่หาง พบว่ามีการนำเสนอเรื่องราวที่เกินจริง เช่น การพูดถึงหรือพูด
 ได้ตอบกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือการเชื่อในเรื่องโชคลาภ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นความเชื่อของคนไทย
 ในเนื้อเรื่องจะเห็นได้ว่าคุณนายได้กล่าวบนบานขอความช่วยเหลือจากเจ้าพ่อเพื่อให้ร่ำรวย และ
 เจ้าพ่อก็หวังอยากจะได้หางช้างแทนกันจากการถูกหว่านหางเลข ทำให้เกิดอารมณ์ขันได้

เรื่อง สมบัติอันล้ำค่า

เนื้อเรื่อง

บรรดาหลาน ๆ ของคุณตา เผื่อเที่ยวไปเที่ยวมากอดดูแลอาการของคุณตาที่
 นอนป่วยหนักอยู่ เพื่อที่ว่าเมื่อไหร่คุณตาจะตายและยกสมบัติอันล้ำค่าที่คุณตาเคยพูด

ว่าเป็นสมบัติที่คุณตารักและหวงแหนที่สุดจะมอบไว้ให้หลาน ๆ ได้ดูแลต่อไป
วันหนึ่งคุณตาใกล้จะสิ้นใจจึงเรียกหลานๆ เข้ามาประชุม

คุณตา : เออ...พวกเจ้า ก่อนจะตาย ตามีสมบัติอันล้ำค่าจะยกให้พวกเจ้า แต่
มีข้อแม้ว่าถ้าใครได้สมบัติชิ้นนี้ไปแล้ว ห้ามไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่นในโลกนี้
ทุกคน

หลานคนโต : (ซึ่งตอบขึ้นมาว่า) ได้ครับตา ขอให้ตายกให้ผมเถอะ ผมจะ
ทำตามที่คุณตาสั่งทุกอย่าง เออ... แต่ว่าสมบัตินั้นคืออะไรล่ะครับ

คุณตา : คุณยายไงล่ะ

จากเรื่อง สมบัติอันล้ำค่า พบว่า คุณตาทั้งรักและหวงแหนคุณยายเปรียบเสมือน
สมบัติล้ำค่า ซึ่งคุณตามีกฎว่าคนที่ได้สมบัติล้ำค่าไปดูแล จะต้องห้ามไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่นใน
โลกนี้ เป็นคำพูดที่เกินจริง และยากจะทำได้ แต่ความน่ารัก ห่วงแหนของคุณตา ก็สร้างความซาบซึ้ง
และรอยยิ้มให้กับผู้อ่าน

จากการวิเคราะห์เรื่องซาบซึ้งดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า มีแต่เรื่องซาบซึ้งไทยที่มีวิธีการพูดเกินจริง
คนไทยนิยมใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้รับสารเกิดมโนภาพ จินตนาการ ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะสำคัญ
ของสิ่งที่พวกเขาต้องการจะสื่อสารให้กว้างขึ้นหรือแคบลงได้ โดยทำให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกร่วม
ตามความปรารถนาของผู้ส่งสาร แม้จะไม่ใช่เรื่องจริง ก็ทำให้รู้สึกเหมือนจริงได้

การพูดบิดเบือน

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องซาบซึ้งไทยที่มีวิธีการพูดบิดเบือน 3 เรื่อง มีจำนวนมากกว่า
เรื่องซาบซึ้งจีนที่มีวิธีการพูดบิดเบือนเพียง 2 เรื่อง

เรื่องซาบซึ้งไทยที่มีวิธีการพูดบิดเบือน 3 เรื่อง ได้แก่

1. อภินิหาร..ในโลกแห่งความเป็นจริง
2. แสบกว่า
3. ดาษณพมอม

ดังตัวอย่าง

เรื่อง อภินิหาร..ในโลกแห่งความเป็นจริง

เนื้อเรื่อง

มีลูกค้าผู้หญิงคนหนึ่งนำเหรียญพระรูปเหมือนมาใส่กรอบทองที่ร้านทอง

ลูกค้า : หากไม่มีหลวงพ่อ ชีวิตของฉันไม่มีวันนี้ ชีวิตเหมือนตายแล้ว
เกิดใหม่

เจ้าของร้าน : มีเหตุการณ์อะไรที่พอจะเล่าให้ฟังเป็นตัวอย่างสักเรื่องไหม
ครับ เช่น เกิดอุบัติเหตุ หรือถูกทำร้ายร่างกาย

ลูกค้า : ไม่ใช่อย่างที่คิด ที่ฉันว่าตายแล้วเกิดใหม่ คือเมื่ออดีต ฉัน
ลำบากยากจนมาก่อน หลวงพ่อเลยเอ็นดู สงสารให้เงินมาสองแสนบาท ลงทุน
ทำการค้าจากวันนั้นถึงวันนี้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่จริง ๆ ค่ะ

จากเรื่อง อภินิหาร..ในโลกแห่งความเป็นจริง พบว่า ลูกค้าผู้หญิงตั้งใจใช้คำพูดที่
บิดเบือน สร้างความเข้าใจผิด โดยพูดถึงหลวงพ่อขณะนำเหรียญพระรูปเหมือนมาใส่กรอบทองที่
ร้านทอง ทำให้เจ้าของร้านเกิดความเข้าใจผิดคิดว่าเหรียญพระรูปมีอภินิหาร ซึ่งทำให้เกิดอารมณ์ขัน
ได้

เรื่อง แสบกว่า

เนื้อเรื่อง

พ่อลูกคู่หนึ่งคุยกันหลังกินข้าวเย็นเสร็จ

ลูกชาย : พ่อครับ ถ้าผมมีเงิน 15 บาท ซื้อขนม 4 บาท ผมจะได้เงินทอน
เท่าไร

พ่อ : แหมเรื่องกล้วย ๆ มี 15 ลบออก 4 ก็เหลือ 11 บาทสิ ลบไม่เป็นหรอ

ลูกชาย : ผิด ก็ต้องได้เงินทอน 1 บาท เพราะว่าผมจ่ายเหรียญ 5

พ่อ : แล้วถ้าพ่อมีเงิน 20 บาท ซื้อขนม 10 บาท พ่อจะได้เงินทอนเท่าไร

ลูกชาย : พ่อจะไม่ได้เงินทอน เพราะจ่ายเหรียญสิบ

พ่อ : ผิด...พ่อก็ต้องได้เงินทอน 10 บาท เพราะว่าพ่อจ่ายแบงค์ยี่สิบ

จากเรื่อง แสบกว่า พบว่า เป็นการนำเสนอเรื่องราวที่จะนำไปสู่เหตุการณ์ที่ตื้นตัน
ด้วยคำบรรยายที่ราบเรียบ ซึ่งลูกชายตั้งใจใช้คำพูดบิดเบือนจากความเป็นจริง โดยใช้การเล่นคำเพื่อ

สร้างความสนุกให้กับผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขัน

เรื่อง ตายบนหมอน

เนื้อเรื่อง

พญามัจจุราชได้สัมผัสวิญญาณที่เพิ่งลงนรกมาสด ๆ ร้อน ๆ

มัจจุราช : เจ้าเป็นอะไรตาย

วิญญาณ : อือๆ ไม่น่าตายเลย ลูกช้างแก่มาแล้วเพลอหลับบนหมอน
เท่านั้นเอง

มัจจุราช : งั้นเจ้าก็หัวใจวายตายนะสิ

วิญญาณ : ไม่ใช่หัวใจวาย ลูกช้างแก่มาแล้วหลับบนไม้หมอนรถไฟก็เลย
โดนบีบจนละ

จากเรื่อง ตายบนหมอน พบว่า เป็นการพูดบิดเบือนโดยเล่าไม่จบในประโยคเดียว
หรือไม่ได้เล่าความจริงมาทั้งหมดทีเดียว ทำให้มัจจุราชคิดว่า วิญญาณ หัวใจวายเพราะความเมา แต่
ความจริงแล้ววิญญาณตายเพราะคิดว่ารางรถไฟเป็นหมอน ซึ่งสร้างความอึ้งและเกิดอารมณ์ขันไป
พร้อมกัน

เรื่องข้างขึ้นที่มีวิธีการพูดบิดเบือน 2 เรื่อง ได้แก่

1. ดีก็ดี แต่เกรงว่า
2. สิ้นค่านำเข้า

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ดีก็ดี แต่เกรงว่า

เนื้อเรื่องภาษาจีน

两会修改新《婚姻法》，打字员一疏忽，把一夫一妻打成了一天
一妻。

人大会审议时普遍反映：就这一条改得好，与时俱进！

甲代表：好是好，就怕货源保不了；

乙代表：好是好，就怕时间有点少；

女代表：好是好，就怕男同胞身体受不了；

法律界代表：好是好，就是孩子父亲不好找！

คำอ่านพินอิน

Liǎnghuì xiūgǎi xīn 《hūnyīn fǎ》, dǎziyuán yì shūhū , bǎ yìfūyìqī d
ǎ chéng le yìtiān yìqī.

Réndàhuì shěnyì shí pǔbiàn fǎnyìng : jiù zhè yìtiáo gǎi de hǎo , yǔ sh
í jù jìn!

Jiǎ dàibiǎo : hǎo shì hǎo , jiù pà huòyuán bǎo bù liǎo ;

Yǐ dàibiǎo : hǎo shì hǎo , jiù pà shíjiān yǒudiǎn shǎo ;

Nǚ dàibiǎo : hǎo shì hǎo , jiù pà nán tóngbāo shēntǐ shòu
bù liǎo ;

Fǎlǜ jiè dàibiǎo : hǎo shì hǎo , jiùshì háizi fùqīn bù hǎo zhǎo!

เนื้อเรื่องแปล

การประชุมสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติของสาธารณรัฐประชาชนจีนและ
การประชุมสภาปรึกษาการเมืองแห่งชาติของสาธารณรัฐประชาชนจีนได้รับ “กฎหมาย
การแต่งงาน” ใหม่ แต่เจ้าหน้าที่พนักงานทำงานสะเพร่า จึงพิมพ์คำว่า “สามีมีภรรยา
ได้หนึ่งคน” เป็น “มีภรรยาได้วันละคน”

คนในสภาผู้แทนประชาชนกล่าวว่า : กฎหมายข้อนี้แก้ได้ดี ทันสมัย

ตัวแทน ก : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าจะหาภรรยาไม่ทัน

ตัวแทน ข : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าเวลาจะน้อยเกินไป

ตัวแทนหญิงสาว : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าร่างกายของพ่อหนุ่มจะไม่ไหว

ตัวแทนนักกฎหมาย : จะว่าดีก็ดี แต่เกรงว่าพ่อของลูกจะหาไม่ถนัดสิ

จากเรื่อง ดีก็ดี แต่เกรงว่า พบว่า เจ้าหน้าที่พนักงานทำงานสะเพร่า จึงพิมพ์กฎหมาย

ใหม่คำว่า สามีมักมีภรรยาได้หนึ่งคน เป็น มีภรรยาได้วันละคน ซึ่งตัวแทนทั้งหลายก็ตั้งใจใช้คำใน
ความหมายที่บิดเบือนออกไปให้เกิดอารมณ์ขัน เช่นตัวแทน ก ก็กล่าวว่าจะหาภรรยาไม่ทัน ตัวแทน
ข ก็กล่าวว่าจะเวลาจะน้อยเกินไป ส่วนตัวแทนหญิงสาวก็กล่าวว่าร่างกายของพ่อหนุ่มจะไม่ไหว
ตัวแทนนักกฎหมายก็กล่าวว่าพ่อของคุณจะหาไม่ง่าย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขัน

เรื่อง ลินค่านำเข้า

เนื้อเรื่องภาษาจีน

卖苹果的喊道：“新鲜的苹果，进口货。便宜卖了啊。”

过路人一听进口货，便你一斤、他一斤地买上了。

有人尝了尝说：“这很平常的苹果吗，是进口货吗？”

卖苹果的：“您这一张嘴，它不就成了‘进口’货了吗？”

คำอ่านพินอิน

Mài píngguǒ de hǎn dào:“xīnxiān de píngguǒ, jìnkǒu huò.piányi mài le a.”

Guòlùrén yì tīng jìnkǒu huò, biàn nǐ yì jīn, tā yì jīn de mǎi shàng le.

Yǒurén cháng le cháng shuō:“zhè hěn píngcháng de píngguǒ ma, shì jìnkǒu huò ma ?”

Mài píngguǒ de:“nín zhè yì zhāngzuǐ, tā bù jiù chéng le jìnkǒu huò le ma ?”

เนื้อเรื่องแปล

พ่อค้าขายแอปเปิ้ลตะโกนออกไปว่า “แอปเปิ้ลสดๆ มาแล้วจ้า ลินค่านำเข้า
ราคาข่อมเขามาแล้วจ้า”

คนที่เดินผ่านไปมาพอได้ยินคำว่าลินค่านำเข้า ก็รีบซื้อกันคนละโลสองโล
มีคนชิมแล้วพูดว่า “นี่ก็คือแอปเปิ้ลธรรมดาเนี่ย ลินค่านำเข้าตรงไหน”

พ่อค้าขายแอปเปิ้ล : เมื่อท่านอ้าปากกิน มันก็กลายเป็นลินค่านำเข้าแล้ว
ไม่ใช่หรือ

จากเรื่อง **สินค้านำเข้า** พบว่า พ่อค้าขายแอปเปิ้ลตั้งใจใช้กิริยาการรับประทานแอปเปิ้ลตอนอ้าปาก บิดเบือนออกไปเป็นสินค้านำเข้า ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขัน

จากการวิเคราะห์เรื่องข้างต้นดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ทั้งเรื่องข้างต้นไทยและเรื่องข้างต้นจีนต่างก็มีวิธีการพูดบิดเบือน คนไทยและคนจีนตั้งใจใช้คำหรือกิริยาทำทางในความหมายที่บิดเบือนออกไปในการใช้ชีวิตประจำวัน

การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องข้างต้นไทยที่มีวิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย 2 เรื่อง มีจำนวนน้อยกว่าเรื่องข้างต้นจีนที่มีวิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย 12 เรื่อง

เรื่องข้างต้นไทยที่มีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย 2 เรื่อง ได้แก่

1. สุกเหมือนกัน
2. ความหมายเดียวกัน

ดังตัวอย่าง

เรื่อง **สุกเหมือนกัน**

เนื้อเรื่อง

นักศึกษาคนหนึ่งได้ออกสำรวจตัวอย่างของผู้สูบบุหรี่ในโครงการวิจัยโครงการหนึ่ง ณ บริเวณป้ายรถเมล์หน้าศูนย์การค้ามาบุญครอง
นักศึกษา : ประทานโทษครับ คุณสูบบุหรี่มั๊ยครับ
(นักศึกษาถามเรียงทีละคน)

ชายคนแรก : สุกครับ

นักศึกษา : แล้วสูบบุหรี่อะไร และเพราะอะไรครับ

ชายคนแรก : กรองทิพย์ รสมันนุ่มดี

นักศึกษา : คุณล่ะครับ (เขหันไปถามคนถัดไป)

ชายคนที่สอง : สูบกรุงทอง มันแรงดี

(ถามไปจนถึงชายคนหนึ่งที่ยืนยิ้มเหมือนมีอะไรบางอย่างอยู่ในใจ นักศึกษาจึงตรง
ดิ่งเข้าไปถามด้วยคำถามเดิม)

นักศึกษา : คุณสูบหรือเปล่าครับ

ชายคนที่สาม : สูบ

นักศึกษา : แล้วสูบอะไรครับ

ชายคนที่สาม : ส้วม! มันหอมดี

จากเรื่อง สูบเหมือนกัน พบว่า มีการใช้คำศัพท์ที่มีหลายความหมาย โดยความหมายจะต่างกันออกไปตามบริบทของเนื้อหา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดการเข้าใจผิด เช่น ในเนื้อเรื่องนี้ได้ใช้คำว่าสูบบุหรี่ กับสูบส้วม ซึ่งคำว่าสูบเป็นกริยาพยางค์เดียวที่มีความหมายอยู่ในตัว ดังนั้นเมื่อนำมาเขียนในรูปแบบของเรื่องซ้ำกัน ก็สร้างอารมณ์ขันให้ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

เรื่อง ความหมายเดียวกัน

เนื้อเรื่อง

กะเหรี่ยงประมาณ 10 คน ไปหาหมอที่อนามัยด้วยโรคท้องร่วง

คุณหมอ : เอาละ...หมอดิฉันให้แล้วไม่เป็นไรมาก กินยาตามที่หมอสั่ง

เดี๋ยวก็หาย

คนไข้ : คุณหมocrีบ พวกผมเป็นโรคอะไรครับ ทำไมเป็นพร้อมกันตั้ง 10 คน

คุณหมอ : อ้อ... พวกคุณเป็นโรคระบาด ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว จ่ายค่ายารักษาแล้วพวกคุณก็กลับบ้านได้

คนไข้ยืมรีบไปจ่ายค่ายาที่ห้องการเงิน คิดว่าค่ายาที่นี้ถูกมาก

เจ้าหน้าที่ : ค่ายาคนละ 200 บาทค่ะ

คนไข้ : ไหนบอกว่าโรคละบาท ทำไมต้องจ่ายคนละตั้ง 200 บาทละครับ

คุณหมอ : !!!???

จากเรื่อง ความหมายเดียวกัน พบว่า มีการใช้คำว่า โรคระบาด กับคำ โรคละบาท โดยการออกเสียง ร กับ ล ไม่ชัด ทำให้เสียงที่พูดออกมาคลุมเครือ เสียงใกล้เคียงกัน ซึ่งถ้าผู้อ่าน โดยไม่ได้พิจารณาบริบทให้ดี ก็อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ จากความเข้าใจผิดนี้ ทำให้เกิดอารมณ์ขันได้

เรื่องำขันจันที่มีวิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย 12 เรื่อง ได้แก่

1. ใครอยู่ได้เพราะใคร	7. สิงโตและหมีหมา
2. บัวลอย	8. พุดภาษาเป็น
3. โฉวหวาน	9. เขียนสหายจ้ง...
4. เทศกาลตรุษจีน	10. ป้ายทะเบียน
5. เขียบเรือสองแฉม	11. ฟ้นนำเข้า
6. แม่เขา	12. ตลาดหุ่นลดลง

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ใครอยู่ได้เพราะใคร

เนื้อเรื่องภาษาจีน

单位对面有个工厂，大门上有一个标语：企业靠我生存，我靠企业发展。

昨天刮大风，早晨标语被挂下几个字，再看标语，变成了：企业靠我生存，我靠……

คำอ่านพินอิน

Dānwèi duìmiàn yǒu gè gōngchǎng, dànmén shàng yǒu yí gè biāoyǔ:
Qǐyè kào wǒ shēngcún, wǒ kào qǐyè fāzhǎn.

Zuótiān guā dàfēng, zǎo chén biāoyǔ bèi guà xià jǐ gè zì, zài kàn
biāoyǔ, biàn chéng le: Qǐyè kào wǒ shēngcún, wǒ kào...

เนื้อเรื่องแปล

มีโรงงานแห่งหนึ่งอยู่ตรงข้ามกับที่ทำงาน ได้ติดคำขวัญหน้าประตูไว้ว่า:
บริษัทอยู่ได้เพราะผม และผมก็อยู่ได้เพราะบริษัท

เมื่อวานเกิดลมพัดอย่างรุนแรง จึงพัดตัวอักษรที่อยู่บนคำขวัญหายไป
หลายคำ เหลือเพียงแค่ บริษัทอยู่ได้เพราะผม ฉันอยู่ได้...

จากเรื่อง ใครอยู่ได้เพราะใคร พบว่า คำ 我靠 (ออกเสียงภาษาจีนว่า หว่อข้าว) มีหลายความหมาย คือ ฉันอยู่ได้ หรือ ใช้เป็นคำแสดงมีความหมายไม่สุภาพ ซึ่งในเรื่องข้างนี้ เมื่อคนจีนอ่าน สร้างอารมณ์ขันได้เป็นอย่างดี เพราะว่า คำ 我靠 เป็นคำไม่สุภาพแบบแสดงความไม่พอใจ หมายความว่า shit ในภาษาอังกฤษ

เรื่อง เขียบเรือสองแคว

เนื้อเรื่องภาษาจีน

孩子：“爸爸，你当过船长吗？”

爸爸：“没有啊。”

孩子：“那妈妈为什么说你脚踏两只船呢？”

คำอ่านพินอิน

Háizi:“bàba, nǐ dāng guò chuánzhǎng ma ?”

Bàba:“méiyǒu a.”

Háizi:“nà māmā wèishénme shuō nǐ jiǎo tà liǎngzhī chuán ne ?”

เนื้อเรื่องแปล

ลูก : “คุณพ่อครับ คุณพ่อเคยเป็นกัปตันเรือมาก่อนหรือเปล่า”

พ่อ : “ไม่เคยจ๊ะลูก”

ลูก : แล้วทำไมผมถึงได้ยินแม่พูดว่าพ่อเขียบเรือสองแควล่ะครับ”

จากเรื่อง เขียบเรือสองแคว พบว่า 脚踏两只船 (ออกเสียงภาษาจีนว่า เจี๋ย ท้า เหลียง จื่อ ฉวน) หมายถึง การคบซ้อน หรือการเจ้าชู้ แต่ลูกไม่รู้จักความหมายโดยนัย จึงสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่าน

เรื่อง บัวลอย

เนื้อเรื่องภาษาจีน

顾客：“吃了贵店的元宵，使我想起唐朝一位大诗人的名字。”

服务员：“真没想到我店的元宵竟使你产生如此美妙的联想，

请问这位诗人是谁？”

顾客：“李（里）白。”

คำอ่านพินอิน

Gùkè: “chī le guì diàn de yuánxiāo, shǐ wǒ xiǎngqǐ táng zhāo yíwèi dà shīrén de míngzì.”

Fúwùyuán: “zhēn méi xiǎngdào wǒ diàn de yuánxiāo jìng shǐ nǐ chǎnshēng rúcǐ měimào de liánxiǎng, qǐngwèn zhè wèi shīrén shì shuí?”

Gùkè: “Lǐ (lǐ) bái.”

เนื้อเรื่องแปล

ลูกค้า : หลังจากทานบัวลอยของร้านนี้ไปแล้ว ทำให้ผมนึกถึงกวีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่านหนึ่งในราชวงศ์ถัง

พนักงาน : นึกไม่ถึงเลยว่าบัวลอยของร้านเราจะสร้างความสร้างสรรค์ให้ท่านถึงเพียงนี้ ไม่ทราบว่ากวีท่านนี้เป็นใครหรือ

ลูกค้า : หลี่ไป่

จากเรื่อง บัวลอย พบว่า ทั้ง 李白(ออกเสียงภาษาจีนว่า หลี่ไป่) และ 里白(ออกเสียงภาษาจีนว่า หลี่ไป่) ออกเสียงเหมือนกัน แต่คนละความหมาย ซึ่ง 李白 เป็นชื่อของกวี ส่วน 里白 หมายถึงไม่มีไส้อยู่ข้างในบัวลอย เลยทำให้เมื่อคนจีนอ่านจึงรู้สึกขบขัน

เรื่อง สิงโตและหมีหมา

เนื้อเรื่องภาษาจีน

狮子和狗熊各自种了一棵树，并在上面拉了便便。结果，狮子种的树长得非常茂盛，而狗熊的树又矮又小。狗熊感慨地说：“狮屎胜于熊便呀！”

คำอ่านพินอิน

Shīzi hé gǒuxióng gèzì zhǒng le yì kē shù, bìng zài shàngmiàn lāle pi

ánpián. jiéguǒ, shīzi zhǒng de shù zhǎng de fēicháng màoshèng, ér gǒuxióng de shù yòu āi yòu xiǎo. gǒuxióng gǎnkǎi de shuō: “shī shǐ shèng yú xióng biàn ya!”

เนื้อเรื่องแปล

สิงโตและหมีหมาอ้อยู่ใต้ต้นไม้ที่พวกมันปลูกไว้ ต้นไม้ที่สิงโตปลูกจึงเขียวชอุ่ม ส่วนต้นไม้ของหมีหมากลับเล็กและเตี้ย หมีหมาจึงกล่าวอย่างมีอารมณ์ว่า “ก็อ้อยของสิงโตมันมากกว่าอ้อยหมีหมานี่นา”

จากเรื่อง สิงโตและหมีหมา พบว่า 狮屎胜于熊便 (ออกเสียงภาษาจีนว่า ชือ ลื่อ เสี่ยง หยวี โสง เปี่ยง) หมายถึง อ้อยของสิงโตมันมากกว่าอ้อยหมีหมา คนจีนอ่านเรื่องข้างนี้ก็รู้สึกขัดตรงประโยคที่ว่า 狮屎胜于熊便 ออกเสียงเหมือนกับสำนวนจีน 事实胜于雄辩 (ออกเสียงภาษาจีนว่า ชือ ลื่อ เสี่ยง หยวี โสง เปี่ยง) หมายถึง ข้อเท็จจริงดังกว่าคำพูด ซึ่ง 狮屎胜于熊便 และ 事实胜于雄辩 เป็นคำพ้องเสียง

จากการวิเคราะห์พบว่า ทั้งเรื่องข้างนี้ไทยและเรื่องข้างนี้จีนที่มีวิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย โดยแบ่งออกเป็นสองประเภท ได้แก่ การใช้คำเดียวกัน แต่มีหลายความหมาย และการใช้คำที่มีเสียงเดียวกัน แต่คนละความหมาย นั่นก็คือคำพ้องเสียง

การประชด

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องข้างนี้ไทยที่มีวิธีการประชด 12 เรื่อง มีจำนวนมากกว่าเรื่องข้างนี้จีนที่มีวิธีการประชด 11 เรื่อง

เรื่องข้างนี้ไทยที่มีวิธีการประชด 12 เรื่อง ได้แก่

1. ทำเร็วเกินไป	7. ดูหมิ่นก่อนวิวาห์
2. ไม่ได้เป็นคน	8. ไม่กล้า
3. ปากดี	9. ทายถูก

4. โอ๊ย ๆ หล่อกินไม่ได้	10. นานไปก็เข้าใจเอง
5. แพนด้าภูซาคี	11. เสียสละเพื่อนผู้อื่น
6. คำขวัญของกรุงเทพมหานคร	12. จิงกี้รา ขำก็แรง

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ไม่ได้เป็นคน

เนื้อเรื่อง

สามีที่ป่วยหนักบอกภรรยาว่า

สามี : เธอช่วยตามสัตว์แพทย์มาดูอาการผมหน่อยสิ

ภรรยา : แต่คุณเป็นมนุษย์นะ ทำไมไม่ให้ตามหมอธรรมดามาล่ะ

สามี : อ้าว...ก็ผมต้องกินอย่างกับหมา อยู่ในบ้านที่รกเหมือนรังหนู แถมยังต้องนอนเตียงเดียวกับฮิปโปอีก ตกกลางคืนยังเป็นคนอยู่อีกหรือนี่

จากเรื่อง ไม่ได้เป็นคน พบว่า สามีเปรียบเทียบตัวเองเป็นเหมือนสัตว์ ที่ไม่ได้รับการดูแลอย่างเช่นคนทั่วไป โดยใช้คำพูดประชดประชันภรรยา แม้ว่าการพูดประชดประชันจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ตลก แต่หากมองอีกด้านหนึ่ง อาจนำไปสู่ความเข้าใจในด้านเนื้อหา ที่ชวนให้กลับมาคิดถึงสิ่งที่ควรคิด สิ่งที่ควรเข้าใจหรือกระทำ ซึ่งการพูดประชดประชันเช่นนี้ ก็สามารถสร้างอารมณ์ขันได้เช่นกัน

เรื่อง ไม่กล้า

เนื้อเรื่อง

เริงใจเพิ่งจะรับสาวใช้คนใหม่มา วันแรกก่อนนอน เริงใจมองไปที่ห้องสาวใช้ที่อยู่ด้านนอกเห็นไฟยังไม่ปิด

เริงใจ : นังศรี ทำไมยังไม่ดับไฟนอน หา

สาวใช้ : คุณนายยังไม่นอน หนูไม่กล้านอนก่อนหรือค่ะ

เริงใจได้ยินแล้วรู้สึกพอใจมาก กลับอย่างสบายใจ

รุ่งขึ้นเริงใจก็ตื่นแต่เช้าเห็นสาวใช้ยังไม่ตื่น ก็กล่าวกับสาวใช้อย่างไม่
สบอารมณ์

เริงใจ : จนปานนี้ยังไม่ยอมตื่นอีก

สาวใช้ : ก็คุณนายยังไม่ตื่น หนูจะกล้าตื่นก่อนได้ไงคะ

เริงใจ : (ยัะมาก ร้องว่า) เล่นลั่นหรอ ทำไมแกไม่ไปตายซะละ

สาวใช้ : แหม คุณนายยังไม่ทันตาย หนูไม่กล้าตายก่อนหรอค่ะ

จากเรื่อง **ไม่กล้า** พบว่า สาวใช้มีการพูดคุยย้อนกับเจ้านาย จนทำให้เจ้านายโมโห
เจ้านายจึงใช้คำว่า “เล่นลั่นหรอ ทำไมแกไม่ไปตายซะละ” สาวใช้เกิดความไม่พอใจจึงพูดประชด
ประชันว่า “แหม คุณนายยังไม่ทันตาย หนูไม่กล้าตายก่อนหรอค่ะ” ซึ่งการพูดตอบโต้ ย้อน
เช่นนี้ทำให้เกิดอารมณ์ขันได้

เรื่อง **นานไปก็เข้าใจเอง**

เนื้อเรื่อง

ในช่วงโมงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป.4 คุณครูนิศเอาแต่พูด
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ทำให้เด็กนักเรียนทั้งชั้นฟังไม่รู้เรื่อง ขอร้องให้แกอธิบายเป็น
ภาษาไทยควบคู่กันไปด้วย

คุณครูนิศ : พวกเธอไม่ต้องกลัวฟังไม่เข้าใจ การเรียนภาษาจำเป็นต้องฟัง
มาก ๆ เข้าไว้ พวกเธอฟังครูพูดอังกฤษทุกวัน ๆ นานวันไปพวกเธอก็จะเข้าใจโดย
อัตโนมัติไปเองแหละ

ด.ช.ปัญญา : (สอດຂຶ້ນວ່າ) แต่เอ...ทำไมผมฟังหมาที่บ้านผมเห่าหอนอยู่ทุก
วันเป็นปี ๆ แล้วจนปานนี้ยังไม่รู้เรื่องว่ามันพูดอะไรมั้งเลย

จากเรื่อง **นานไปก็เข้าใจเอง** พบว่า ด.ช.ปัญญาขอให้คุณครูนิศช่วยอธิบาย
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยควบคู่กันไปด้วย แต่คุณครูกลับบอกว่าให้ฟังมาก ๆ ด.ช.ปัญญาจึงพูด
ประชดว่า แต่เอ...ทำไมผมฟังหมาที่บ้านผมเห่าหอนอยู่ทุกวันเป็นปี ๆ แล้วจนปานนี้ยังไม่รู้เรื่องว่า
มันพูดอะไรมั้งเลย ซึ่งการพูดประชดดังกล่าว สร้างความขบขันให้กับผู้อ่าน

เรื่องำขันเงินที่มีวิธีการประชด 11 เรื่อง ได้แก่

1. ชั้นที่อยู่	7. บ๊ะจ่าง
2. เนื้อหาโคลง	8. นั่งรถบั๊ต
3. ชาวอิสลาม	9. ระบบย่อยอาหารไม่ดี
4. แหกรออยู่	10. ถีดยาระจับประสาท
5. ขาขประกัน	11. คนสายตาสั้น
6. นำเปื้อ	

ดั่งตัวอย่าง

เรื่อง ชาวอิสลาม

เนื้อเรื่องภาษาจีน

甲和乙在争吵……

甲：你有什么了不起，难不成还能把我吃了么？

乙：不行啊，我可是回民，绝对不能随便乱吃东西的！

คำอ่านพินอิน

Jiǎ hé yǐ zài zhēngchǎo...

jiǎ: nǐ yǒu shénme liǎobùqǐ, nànbùchéng hái néng bǎ wǒ chī le me ?

Yǐ: bùxíng a, wǒ kěshì huímín, juéduì bùnéng suíbiàn luàn chī dō

ng xī de!

เนื้อเรื่องแปล

นาย ก กับ นาย ข ทะเลาะกัน

นาย ก : แกยังจะอะไรกับฉันอีก แกจะกินฉันเข้าไปด้วยหรอ

นาย ข : เปล่า ฉันเป็นชาวอิสลาม กินอาหารไปเรื่อยไม่ได้

จากเรื่อง ชาวอิสลาม พบว่า นาย ก และนาย ข ทะเลาะกัน นาย ข จึงพูดประชดนาย ก ว่า ฉันเป็นชาวอิสลาม กินอาหารไปเรื่อยไม่ได้ ซึ่งจากประโยคดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า นาย ข แอบด่าและประชด นาย ก ว่าเป็นหมู เนื่องจากชาวอิสลามทานเนื้อหมูไม่ได้

เรื่อง นำเปื้อ

เนื้อเรื่องภาษาจีน

一对情侣，男的细高，女的低胖，这天吵架，女：“你整天就像个电线杆一样，无趣得很。”

男：“你没发现，电线杆旁边都有个垃圾桶吗？！”

คำอ่านพินอิน

Yí duì qínglǚ, nán de xì gāo, nǚ de dī pàng, zhè tiān chǎojià, nǚ:“nǐ zhěngtiān jiù xiàng gè diànxìan gān yíyàng, wúqù de hěn.”

Nán:“nǐ méi fāxiàn, diànxìan gān pángbiān dōu yǒu gè lājī tǒng ma ? !”

เนื้อเรื่องแปล

มีคู่รักคู่หนึ่ง ฝ่ายชายมีรูปร่างสูงผอม ส่วนฝ่ายหญิงมีรูปร่างอ้วนเตี้ย มีอยู่วันหนึ่ง ทั้งคู่ทะเลาะกันขึ้น

ฝ่ายหญิง : “นับวันคุณจะเหมือนเสาไฟฟ้าขึ้นไปทุกที น่าเบื่อจริง ๆ”

ฝ่ายชาย : “คุณไม่สังเกตหรือว่าข้าง ๆ เสาไฟฟ้าจะมีถังขยะกลม ๆ ถังหนึ่งอยู่”

จากเรื่อง น่าเบื่อ พบว่า คู่รักสองคนทะเลาะกัน ฝ่ายหญิงว่าฝ่ายชายเหมือนเสาไฟฟ้าเลยฝ่ายชายประชดฝ่ายหญิงว่า คุณไม่สังเกตหรือว่าข้าง ๆ เสาไฟฟ้าจะมีถังขยะกลม ๆ ถังหนึ่งอยู่จากเรื่องนี้จะได้เห็นถึง คนจีนนิยมประชดคนที่รูปร่างสูงผอมเป็นเสาไฟฟ้า คนที่มีรูปร่างอ้วนเตี้ยเป็นถังขยะ

เรื่อง บ๊ะจ่าง

เนื้อเรื่องภาษาจีน

妻子早上找衣服穿准备上班，套了一件很久未穿的裙子，对着镜子自语：“哎呀！怎么像包的跟粽子一样。”

在一旁的丈夫说：“这就是馅儿的问题啦，可不是叶子的问题。”

คำอ่านพินอิน

Qīzi zǎoshàng zhǎo yífú chuān zhǔnbèi shàngbān, tàole yí jiàn hēnjiǔ
wèi chuān de qúnzi, duìzhe jìngzǐ zì yǔ: “āiyā! zěnmē xiàng bāo de gēn
zòngzǐ yíyàng.”

Zài yìpáng de zhàngfū shuō: “zhè jiùshì xiàner de wèntí la, kě bùshì yèzi
de wèntí.”

เนื้อเรื่องแปล

เช้าวันหนึ่งขณะที่ภรรยากำลังหาชุดใส่ไปทำงาน เธอหยิบกระโปรงตัว
หนึ่งที่ไม่ได้ใส่มานานมาสวม แล้วพูดกับตัวเองหน้ากระจกว่า “โอ้ ทำไมเหมือนกับ
ห่อป๊ะจ่างเลย”

สามีที่อยู่ข้าง ๆ จึงกล่าวว่า: “นี่คือปัญหาของไส้ ไม่ใช่ปัญหาของใบห่อ”

จากเรื่อง ป๊ะจ่าง พบว่า ภรรยาคิดว่าเสื้อผ้าของตัวเองเหมือนกับห่อป๊ะจ่าง แต่พอสามี
ฟังแล้ว ก็ประชดเธอว่า นี่คือปัญหาของไส้ ไม่ใช่ปัญหาของใบห่อ จากเรื่องนี้ได้เห็นถึง ผู้หญิงคน
จีนใส่ใจเรื่องการใส่เสื้อผ้า ส่วนผู้ชายก็นิยมพูดความจริงให้กับภรรยาด้วย

จากการวิเคราะห์ พบว่า ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนมีวิธีการประชด ไม่ว่าคนไทย
หรือคนจีนต่างนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา แต่คนไทยนิยม
พูดอ้อม เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้เสียหน้า แต่คนจีนนิยมพูดโดยตรงไปตรงมา จึงจะทำให้คนฟังรู้สึกเสีย
หน้า

พล็อตเรื่อง

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องขำขันไทยที่มีวิธีการพล็อตเรื่อง 23 เรื่อง มีจำนวนมากกว่า
เรื่องขำขันจีนที่มีวิธีการพล็อตเรื่อง 16 เรื่อง

เรื่องขำขันไทยที่มีวิธีการพล็อตเรื่อง 23 เรื่อง ได้แก่

1. ได้เยอะกว่า	13. เตรียมไว้ให้
2. ตอน.....สัมผัการวะ	14. ทำไมไม่เชื่อฟังฉัน
3. แกนะเอง	15. แสนรู้จริง ๆ

4. คีอยู่หรง	16. เอื้ออารี
5. ร่องเท้า	17. ไม่จอดเหม็นแน่
6. ลงท้ายเหมือนกัน	18. รดเมล์หรือรดแก้ง
7. สมเหตุสมผล	19. สด ๆ ร้อน ๆ
8. เศรษฐกิจยุคนี้ลำบาก	20. โหม่หมด
9. น้ำหนักโลก	21. เสื่อมสมรรถภาพ
10. ทนไม่ได้	22. คนละอย่าง
11. สิ้นค้าส่งออก	23. อย่าเลียนแบบ
12. นอนเหอะ	

ดังตัวอย่าง

เรื่อง น้ำหนักโลก

เนื้อเรื่อง

ครูสุขศรีกำลังสอนเรื่อง “โลก” ให้เด็กนักเรียนในชั้น ตอนท้ายชั่วโมง
ด.ช.สมเดชสงสัยจึงถามคุณครู

ด.ช.สมเดช : คุณครูครับ โลกหนักเท่าไรครับ

คุณครูสมศรีไม่ทราบคำตอบ ด้วยไหวพริบความเป็นครู จึงกล่าวว่า

ครูสุขศรี : เอ้อ...วันนี้หมดเวลาแล้ว ครูขอให้นักเรียนไปค้นคว้าเป็น
การบ้านนะค่ะ ว่าโลกหนักเท่าไร

เช้าวันรุ่งขึ้น...ครูสุขศรีรีบเข้าห้องสมุดค้นคว้าตำราเกี่ยวกับโลก แล้วเธอก็
ทราบ พอถึงชั่วโมงเธอก็เข้าสอน

ครูสุขศรี : นักเรียนคะ ใครทราบบ้างว่าโลกหนักเท่าไร

ปรากฏว่าไม่มีนักเรียนทราบเลยสักคน ครูสุขศรีจึงเฉลย แต่ ด.ช.สมเดชได้
ถามว่า

ด.ช.สมเดช : คุณครูครับช่วงตอนมีคนหรือไม่มีคนครับ

จากเรื่อง น้ำหนักโลก พบว่า จากเรื่องจะมีตัวละครหลักอยู่ 2 คน คือสมเดชและ
ครูสุขศรี ซึ่งสุขศรีเป็นคุณครูของสมเดช ทั้งสองได้พูดคุยถึงเรื่องน้ำหนักของโลก โดยครูสุขศรีใช้

ไหวพริบในการปฏิเสธที่จะให้คำตอบในวันนี้ แต่พอวันต่อมา คุณครูทราบคำตอบแล้วจึงได้ถามคำถามนี้อีกครั้ง ซึ่งจุดไคลแมกซ์อยู่ที่ ด.ช.สมเดช ได้ถามครูว่า คุณครูครับช่วงตอนมีคนหรือไม่มีคนครับ

เรื่อง ทำไมไม่เชื่อฟังฉัน

เนื้อเรื่อง

ณ สวนสัตว์ชื่อดังกลางกรุงแห่งหนึ่ง ขณะที่ผู้จัดการสวนสัตว์กำลังเดินตรวจดูการทำงานของพนักงานก่อนที่จะถึงเวลาสวนสัตว์เปิดอยู่นั้น ก็ไปพบพนักงานผู้หนึ่งกำลังให้อาหารสิงโตและมีปัญหาอยู่

ผู้จัดการ : แกมีปัญหาอะไรของแก

พนักงาน : ผมไม่รู้ว่า มันอารมณ์ดีหรือไม่ดี

ผู้จัดการ : ฉันบอกแกแล้วไงว่า ถ้ามันอารมณ์ดีมันจะสายหางไปหา ถ้าโมโหมันจะคำราม

พนักงาน : ผมทราบครับ...มันสายหางพร้อมคำราม ผมตัดสินใจไม่ถูกว่า มันอารมณ์ดีหรือไม่ดี

จากเรื่อง **ทำไมไม่เชื่อฟังฉัน** พบว่าตัวละครหลักคือผู้จัดการและพนักงาน โดยผู้จัดการถามถึงปัญหากับพนักงาน ซึ่งพนักงานไม่รู้ถึงพฤติกรรมของสิงโต แม้ว่าผู้จัดการจะเคยบอกแล้วว่าถ้ามันอารมณ์ดีมันจะสายหางไปหา ถ้าโมโหมันจะคำราม ซึ่งจุดไคลแมกซ์อยู่ที่พนักงานไม่รู้ว่าเวลาสิงโตสายหางพร้อมคำรามหมายความว่าอะไร ซึ่งสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่านไม่น้อย

เรื่อง เอออาร์

เนื้อเรื่อง

จงใจ : ศัวฉันนะชอบไปเก็บหมาจรจัดที่ไหนมาเลี้ยง ไปเก็บมาแทบทุกวัน

เจ็บใจ : โห...เขาช่างเป็นคนที่มิจิตใจเอออาร์จังเลย

จงใจ : จนป่านนี้ เก็บมาเป็นร้อย ๆ ตัวแล้วมั้ง

เจ็บใจ : ตายจริง หมาไม่เต็มบ้านแล้วหรือนี่

จงใจ : ไม่หรอก เพราะที่บ้านฉันก็เลี้ยงเสือเอาไว้ตัวหนึ่ง

จากเรื่อง เอื้ออารี พบว่า เจ็บใจและจงใจเป็นเพื่อนกันกำลังพูดคุยถึงเรื่องสุนัข จุดชนวนก็คือเจ็บใจสงสัยว่าสามีของจงใจเก็บหมาจรจัดแทบทุกวันไปไว้ที่บ้านได้อย่างไร ซึ่ง จุดโคลนเมื่อกษ์อยู่ที่จงใจตอบว่า ที่บ้านเลี้ยงเสือไว้ตัวหนึ่ง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขัน เรื่องข้างนี้ สร้างความแตกต่างให้กับพล็อตเรื่อง ทำให้พล็อตเรื่องน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

เรื่องข้างนี้ที่มีวิธีการพล็อตเรื่อง 16 เรื่อง ได้แก่

1. ตีใจยิ่งกว่า	9. เสือตัวหนึ่ง
2. ความสำเร็จครั้งเดียว	10. ตั้งแต่เกิดมา
3. ทำกับข้าว	11. หารถไม่เจอ
4. รหัส wifi	12. ตีอไปยก่าย
5. วิ่งเข้าห้องน้ำ	13. นับตัวเลข
6. ห้าหกร้อย	14. ไปไหนดี
7. การสัมภาษณ์	15. ฝนตก
8. เรื่องข้างนี้ในวิชาเศรษฐศาสตร์	16. ผู้ต้องสงสัยคืบเงิน

ดังตัวอย่าง

เรื่อง การสัมภาษณ์

เนื้อเรื่องภาษาจีน

艺术学院正在进行面试。

“如果镜头里出现了一对男女，他们刚刚进屋。你怎样表现他们是一对夫妻呢？”

“那女演员可以吻男演员。”一位考生回答。

“这样观众就认为他们是一对情人了！”主考官说。

“女演员应该说，和你在一起的日子真是糟糕透了。”

“离婚不久的两个人也会这样说。”主考官还是不满意。

那女演员直接把手伸进男演员的衣兜，仔细翻找钱包。然后说：
“这个月工资怎么到现在也不发？”

“好，非常不错，既生动又真实。你通过了。”主考官说。

คำอ่านพินอิน

Yìshù xuéyuàn zhèngzài jìnxíng miànshì.

“Rúguǒ jìngtóu li chūxiàn le yí duì nánǚ, tāmen gānggāng jìn wū. nǐ zěnyàng biǎoxiàn tāmen shì yí duì fūqī ne?”

“Nà nǚ yǎnyuán kěyǐ wěn nán yǎnyuán.” yí wèi kǎoshēng huídá.

“Zhèyàng guānzhòng jiù rènwéi tāmen shì yí duì qíng rén le!” zhǔ kǎoguān shuō.

“Nǚ yǎnyuán yīnggāi shuō, hé nǐ zài yìqǐ de rìzi zhēnshì zāogāo tòu le.”

“Líhūn bùjiǔ de liǎng gè rén yě huì zhèyàng shuō.” zhǔ kǎoguān hái shì bù mǎnyì.

Nà nǚ yǎnyuán zhíjiē bǎ shǒu shēn jìn nán yǎnyuán de yīdōu, zǐxì fān zhǎo qiánbāo. rán hòu shuō: “zhège yuè gōngzī zěnme dào xiànzài yě bù fā?”

“Hǎo, fēicháng bùcuò, jì shēngdòng yòu zhēnshí. nǐ tōngguò le.” zhǔ kǎoguān shuō.

เนื้อเรื่องแปล

การสอบสัมภาษณ์ ณ คณะศิลปศาสตร์

“ถ้าในเลนส์กล้องปรากฏร่างชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งพวกเขาเพิ่งจะเข้าไปในบ้าน คุณจะรู้ได้ยังไงว่าพวกเขาเป็นสามีภรรยากัน”

“นักแสดงหญิงคนนั้นสามารถจับกับนักแสดงชายได้” หนึ่งในผู้สมัคร

ตอบ

“อย่างนั้นผู้ชมอาจคิดว่าพวกเขาเป็นคู่รักกันจริงๆ ก็ได้” ประธาน

คณะกรรมการสอบกล่าว

“นักแสดงหญิงควรพูดว่า ช่วงเวลาที่ได้คบกันนั้นช่างแยอะไรเช่นนี้ ”

“คนที่เพิ่งหย่ากันไปไม่นานอาจจะพูดประโยคแบบนี้ก็ได้” ประธาน

คณะกรรมการสอบยังคงกล่าวไม่พอใจ

“งั้นนักแสดงหญิงจึงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของนักแสดงชาย และ ถูกระเป๋าสตางค์เงินเจอ แล้วพูดว่า ทำไมเงินเดือนเดือนนี้ถึงยังไม่ได้สักที”

“ดี ดีมาก คุณผ่านแล้ว ” ประธานคณะกรรมการสอบกล่าวว่า

จากเรื่อง การสัมภาษณ์ พบว่า ตัวละครหลักก็คือประธานคณะกรรมการและนักแสดงหญิง ซึ่งเนื้อหาการพูดถึงเราจะรู้ได้อย่างไรว่าสองคนนี้เป็นคู่รักกัน โดยมีการตอบถามในลักษณะต่าง ๆ แต่จุดไคลแมกซ์อยู่ที่นักแสดงหญิงได้แสดงละครโดยการล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของนักแสดงชาย และ ถูกระเป๋าสตางค์เงินเจอ แล้วพูดว่า ทำไมเงินเดือนเดือนนี้ถึงยังไม่ได้สักที สร้างความขำขันให้กับผู้อ่านอย่างมาก เพราะมีการพูดถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว เนื่องจากหลังจากผู้ชายแต่งงานแล้วส่วนใหญ่ มักจะเกรงใจภรรยาของตัวเอง ทำตามที่ภรรยาสั่งทุกอย่าง จึงเป็นที่มาของคำว่าสามีกลัวภรรยา

เรื่อง นับทัวเลข

เนื้อเรื่องภาษาจีน

“大夫，我怎么也睡不着觉？”

“你试着数数，一直数到 1000，过几天再来找我。”

下次见面时，病人说：“大夫，我一直数到 570，困得不得了，喝了杯咖啡，提了提神，才数到 1000！”

คำอ่านพินอิน

“Dàifū, wǒ zěnmě yě shuì bù zháo jiào ?”

“Nǐ shì zhe shǔ shù, yìzhí shǔ dào yìqiān, guò jǐ tiān zài lái zhǎo wǒ.”

Xià cì jiànmiàn shí, bìng rén shuō: “dàifū, wǒ yìzhí shǔ dào wǔb

ǎi qīshí, kùn dé bùdéle, hē le bēi kāfēi, tí le tīshén, cái shǔ dào yìqiān!"

เนื้อเรื่องแปล

“คุณหมอรับ ทำยังไงผมถึงจะนอนหลับครับ”

“งั้นคุณลองนับตัวเลข จาก 1 ถึง 1000 ดูนี้อีก 2-3 วันค่อยมาหาผมก็แล้วกัน”

2-3 วันผ่านไป ผู้ป่วยกลับมาหาหมออีกครั้ง “คุณหมอรับ ผมนับได้ถึงแค่ 570 เอง ก็รู้สึกง่วงนอนอย่างมาก จึงพยายามดื่มกาแฟ เพื่อเพิ่มความสดชื่น ถึงจะมีแรงนับต่อถึง 1000 ครับ”

จากเรื่อง นับตัวเลข พบว่า ตัวละครหลักก็คือคนไข้และหมอ โดยจุดชนวนเรื่องนี้อยู่ที่อาการนอนไม่หลับของคนไข้ที่ไปหาหมอ และจุดไคลแมกซ์อยู่ที่ความซื่อของคนไข้ ที่พยายามจะนับตัวเลขจนถึง 1000 ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ง่วงตั้งแต่ตัวเลขที่ 570 แล้ว จึงทำให้เกิดอารมณ์ขันได้ในความเป็นจริงแล้ว กาแฟมีสารคาเฟอีนที่ทำให้ไม่ง่วงนั่นเอง

เรื่อง ผู้ต้องสงสัยค้ายา

เนื้อเรื่องภาษาจีน

警察：“知道为什么抓你吗？”

犯罪嫌疑人：“挪用公款。”

警察：“钱呢？”

犯罪嫌疑人：“我都还给国家了，一分也没拿。”

警察：“是吗？怎么还的？”

犯罪嫌疑人：“买彩票。”

คำอ่านพินอิน

Jǐngchá: “zhīdào wèishéme zhuā nǐ ma ?”

Fànzù xiányí rén: “nuóyòng gōngkuǎn.”

Jǐngchá: “qián ne ?”

Fànzui xiányí rén: “wǒ dōu huán gěi guójiā le, yì fēn yě méi ná.”

Jǐngchá: “shì ma ? zěnmé huán de ? ”

Fànzui xiányí rén: “mǎi cǎipiào.”

เนื้อเรื่องแปล

ตำรวจ : คุณรู้ไหม ทำไมผมถึงต้องจับคุณ

ผู้ต้องสงสัย : ยักยอกทรัพย์

ตำรวจ : แล้วเงินล่ะ

ผู้ต้องสงสัย : ผมคืนให้ประเทศชาติหมดแล้ว ไม่เหลือแม้แต่แดงเดียว

ตำรวจ : จริงหรอเนี่ย คืนยังงี้

ผู้ต้องสงสัย : ซื้ลอตเตอรี่

จากเรื่อง ผู้ต้องสงสัยคืนเงิน พบว่า ตัวละครหลักคือตำรวจและผู้ต้องสงสัย โดยตำรวจได้ถามผู้ต้องสงสัยถึงเงินที่ยักยอกทรัพย์ไปเอาไว้ที่ไหน จุดไคลแมกซ์ของเรื่องนี้ก็ผู้ต้องสงสัยได้ตอบไปว่า นำเงินไปซื้อลอตเตอรี่หมดแล้ว สร้างความงำนั้ให้กับผู้อ่าน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประชาชนส่วนใหญ่ชอบเสี่ยงโชคโดยการเล่นลอตเตอรี่ ทำให้เงินเรื่องเล่าสะท้อนสภาพสังคมแบบนี้ในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

จากการวิเคราะห์ พบว่า ทั้งเรื่องงำนั้ไทยและเรื่องงำนั้จีนมีวิธีการพล็อตเรื่องที่แตกต่างคือ คนไทยนิยมเล่าเรื่องเพศ เช่นเรื่อง คนละอย่าง หรือวัฒนธรรม เช่น สิ้นค้าส่งออกแต่คนจีนนิยมเล่าปัญหาของสังคม เช่น เรื่อง หารถไม่เจอ กล่าวถึงกฎหมายของประเทศจีนมีหมอนัก ทำให้พี่คนหนึ่งลงรถไปหาขป้ายชื้อทาง พอหาเจอป้ายชื้อทาง กลับหาไม่เจอรถของตัวเอง

การพูดอ้อม

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องงำนั้ไทยที่มีวิธีการพูดอ้อม 5 เรื่อง มีจำนวนมากกว่าเรื่องงำนั้จีนที่มีวิธีการพูดอ้อมเพียงเรื่องเดียว

เรื่องงำนั้ไทยที่มีวิธีการพูดอ้อม 5 เรื่อง ได้แก่

1. ขวดเดียวพอ	4. ด้วยรักและผูกพัน
2. ได้เลี้ยงแล้ว	5. จี๋ลิ้ม

3. ชื่อไร

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ขวดเดียวพอ

เนื้อเรื่อง

.....พ่อบ้านท่านหนึ่ง พาครอบครัวไปทานอาหารเย็นนอกบ้าน

สั่งอาหารเป็น “กับข้าว”เสร็จ

พนักงานถาม “รับเครื่องดื่ม เป็นอะไรดิคะ”

พ่อบ้านตอบ “น้ำดื่ม น้ำแข็ง แล้วก็ เบียร์ มาด้วย”

พนักงานถาม “เบียร์ ทานกี่คน”

“คนเดียวครับ” พ่อบ้านตอบ

พนักงานนำน้ำดื่มและเบียร์ มารินใส่แก้วบริการทุกท่าน แล้วยื่นให้
การบริการอยู่ข้างๆโต๊ะอาหาร

พนักงานคอยสังเกต เบียร์ ใกล้เคียงหมดขวดหรือยัง พอใกล้เคียงหมด.....จึง
เข้าไปถาม พ่อบ้าน

“ไม่ทราบ จะรับเบียร์เพิ่มอีกสักขวด ไม่คะ”

พ่อบ้าน ได้ยิน หันไปมองหน้าภรรยา แล้วหันกลับมาทางพนักงาน ชูนิ้วชี้
ขึ้นมา พร้อมกับพูดว่า

“ขวด เดียวพอ”

พนักงานเสิร์ฟ ตอบ “ค่ะ”

สักพัก พนักงานนำเบียร์เย็นเป็นวุ้น ขวดใหม่ มาให้

พ่อบ้านก็ โวยวายว่า ตัวเองไม่ได้สั่งเพิ่มสักหน่อย

ภรรยา หันมามอง....เหมือนว่า จะรับฟังข้อเท็จจริงทั้งสองฝ่าย เพื่อเป็น
คนกลางตัดสินพนักงานก็ว่า พ่อบ้าน ยังชูมือขึ้น 1 นิ้ว แล้วพูดว่า ขวดเดียวพอ

พ่อบ้าน ว่า พูดจริง แต่หมายถึงว่า “ ขวดเดียวที่ดื่ม ก็พอแล้วไม่สั่งเพิ่ม
แล้ว”

จากเรื่อง ขวดเดียวพอ พบว่า นำเสนอสถานการณ์ที่ทำให้ผิดใจกันบ้างในบางกรณี

ซึ่งแม้จะไม่ใช่การตอบคำถามโดยตรงไปตรงมา แต่มีนัยยะที่เข้าใจได้ เช่น การที่พ่อบ้านพูดกับพนักงานว่า “ขุดเดียวพอ” ในความหมายของพ่อบ้านคือ ขุดนี้ก็พอ แต่ความหมายของพนักงานคือเพิ่มมาอีกขุดก็พอ ซึ่งเป็นการสื่อสารที่ไม่ชัดเจน

เรื่อง ได้เลี้ยงแล้ว

เนื้อเรื่อง

ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง... มี พ่อ แม่ ลูก ได้มานั่งรับประทานอาหารกัน พ่อกินเสร็จก็ยังมีอาหารเหลืออยู่จึงได้เรียกบ๊อยมาที่โต๊ะ

พ่อ : บ๊อย ๆ มานี่หน่อย

บ๊อย : มีอะไรครับ

พ่อ : ช่วยนำอาหารที่เหลือใส่ถุงให้ด้วย จะเอาไปให้สุนัขที่บ้าน

บ๊อย : ได้ครับ

ลูก : (เมื่อได้ยินพ่อพูด ก็ตะโกนขึ้นว่า...) หมายความว่าพ่ออนุญาตให้เราซื้อสุนัขได้แล้วใช่หรือเปล่าครับ

จากเรื่อง ได้เลี้ยงแล้ว พบว่า เหตุเกิดจากที่พ่อเสียดายอาหารที่ทานไม่หมด จึงบอกให้พนักงานห่อกลับบ้าน แต่ได้พูดอ้อม ๆ ว่าช่วยนำอาหารที่เหลือใส่ถุงให้ด้วย จะเอาไปให้สุนัขที่บ้าน แต่จริง ๆ แล้ว ที่บ้านไม่ได้เลี้ยงสุนัข เมื่อลูกได้ยินดังนั้น ก็นึกว่าพ่ออนุญาตให้เลี้ยงสุนัขได้แล้ว จึงพูดว่า หมายความว่าพ่ออนุญาตให้เราซื้อสุนัขได้แล้วใช่หรือเปล่าครับ จึงสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่าน

เรื่อง ด้วยรักและผูกพัน

เนื้อเรื่อง

เครื่องบินโดยสารลำหนึ่งบินฝ่าสายฝนที่ตกมาอย่างหนักราวกับฟ้ารั่ว มีฟ้าแลบแปลบปลาบสลับกับเสียงฟ้าร้องครืนๆ ทำเอาผู้โดยสารทุกคนอกสั่นขวัญแขวน สักพักใหญ่เครื่องยนต์ก็หยุดทำงาน แต่ทว่าโชคดียังสามารถร่อนลงสู่ผิวน้ำได้อย่างปลอดภัย เสียงกัปตันดังขึ้นผ่านเครื่องอินเตอร์คอมว่า

“ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ

สำหรับผู้โดยสารที่ขาน้ำเป็น โปรดเข้าแถวเรียงเดียวชิดซ้ายที่มีประตูและเตรียม
สละเครื่องได้ ส่วนผู้โดยสารที่ขาน้ำไม่เป็น โปรดเข้าแถวชิดขวานะครับ

เอาละ...เมื่อเรียบร้อยแล้ว...ขอให้ผู้ที่อยู่ด้านซ้ายทุกคนกระโดดออกจาก
เครื่องได้ แล้วขาน้ำหาเกาะเล็กๆ ที่เห็นเบื้องหน้านะครับ

สำหรับผู้โดยสารที่อยู่ด้านขวา ทางบริษัทฯ เราขอขอบพระคุณที่ใช้บริการ
ของเราะครับ”

จากเรื่อง ด้วยรักและผูกพัน พบว่า กัปตันทราบอยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น จึงพูดอ้อม
กับผู้โดยสารว่า ขอให้ผู้ที่อยู่ด้านซ้ายทุกคนกระโดดออกจากเครื่องได้ แล้วขาน้ำหาเกาะเล็ก ๆ ที่
เห็นเบื้องหน้านะครับ สำหรับผู้โดยสารที่อยู่ด้านขวา ทางบริษัทฯ เราขอขอบพระคุณที่ใช้บริการ
ของเราะครับ ซึ่งเป็นการพูดอ้อมว่าเครื่องบินกำลังจะตกแล้ว อาจไม่มีชีวิตรอดออกไปได้ การพูด
อ้อมดังกล่าว เพื่อไม่ให้ผู้โดยสารตกใจในสภาวะยากลำบากนี้

เรื่องำขันจีนที่มีวิธีการพูดอ้อม 1 เรื่อง ได้แก่

1. ธุระส่วนตัว

เนื้อเรื่องภาษาจีน

领导问张三：“你的个人问题要抓紧啊，时间不多了！”张三迅
速地跑去卫生间，出来笑着对领导说：“不愧是我的好领导啊，多亏
您火眼金睛，及时发现我的个人问题亟待解决，这就散会了！”

คำอ่านพินอิน

Lǐngdǎo wèn Zhāng Sān: “nǐ de gèrén wèntí yào zhuājǐn a, shíjiān bù
duō le!” Zhāng Sān xùnsù de pǎo qù wèishēngjiān, chūlái xiàozhe du
ì lǐngdǎo shuō: “bùkuài shì wǒ de hǎo lǐngdǎo a, duōkuī nín huǒyǎnjīnjīng,
jíshí fāxiàn wǒ de gèrén wèntí jí dài jiějué, zhè jiù sàn huì le!”

เนื้อเรื่องแปล

หัวหน้าได้ถามนาย ก ว่า : “คุณรีบจัดการธุระส่วนตัวให้เสร็จนะ เหลือเวลาไม่มากแล้ว”

นาย ก รีบวิ่งไปที่ห้องน้ำ แล้วรีบออกมาพร้อมกับพูดกับหัวหน้าว่า “สมแล้วที่ท่านเป็นหัวหน้าที่ดีของผม สายตาของท่านช่างหลักแหลมยิ่งนัก รู้ว่าผมต้องจัดการกับธุระส่วนตัว จึงถือโอกาสปิดประชุมไปเลย”

จากเรื่อง ธุระส่วนตัว พบว่า หัวหน้าเข้าใจว่า นาย ก ต้องการเข้าห้องน้ำ เลยพูดคำว่า ธุระส่วนตัว แทนคำว่า เข้าห้องน้ำ คนจีนส่วนใหญ่จะเรียกเรื่องบางอย่างเป็นธุระส่วนตัวได้ เช่นการเข้าห้องน้ำ การแต่งงาน เป็นต้น คนจีนถือว่า เรื่องเหล่านี้ไม่ควรพูดตรง เลยพูดอ้อม แล้วนาย ก ใช้คำ 火眼金睛 (ออกเสียงในภาษาจีนว่า หั่ว เหียน จิน จิง) หมายถึง ตาของขุนหงทองมีความสามารถแยกแยะออกว่าเป็นผีหรือมอนสเตอร์ แต่ปัจจุบันนี้ สามารถใช้กับคนที่มีความซื่อตรงหลักแหลม

จากการวิเคราะห์ พบว่า ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนที่มีวิธีการพูดอ้อม คนไทยนิยมพูดอ้อมมากกว่าคนจีน บางทีจึงเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในชีวิตประจำวันของคนไทย

การใช้ภาษาที่นุ่มนวล

จากการวิเคราะห์ พบว่า เรื่องขำขันทั้ง 100 เรื่องไม่ใช้วิธีการใช้ภาษาที่นุ่มนวล

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านวิธีการใช้ภาษาของเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน โดยผู้วิจัยสามารถสรุปได้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบวิธีการใช้ภาษาของเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน

เรื่องขำขัน	ไทย	จีน
วิธีการใช้ภาษา	1. เรื่องขำขันไทยไม่ใช้วิธีการเปรียบเทียบ	1. เรื่องขำขันจีนที่มีวิธีการเปรียบเทียบ คนจีนนิยมนำสิ่งของธรรมดามาเปรียบเทียบกับสิ่งของสกปรก และ นำ

	2. เรื่องจำขันธ์ไทยที่มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ คนไทยนิยมนำคนมาเปรียบเทียบกับสิ่งของ	สิ่งของสกปรกมาเปรียบเทียบกับสิ่งของธรรมดา 2. เรื่องจำขันธ์จีนที่มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ คนจีนนิยมนำคนมาเปรียบเทียบกับสิ่งของและนำสิ่งของมาเปรียบเทียบกับคน
--	--	---

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

เรื่องจำขันธ์	ไทย	จีน
วิธีการใช้ภาษา	3. เรื่องจำขันธ์ไทยที่มีวิธีการพูดเกินจริง คนไทยนิยมใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้รับสารเกิดมโนภาพจินตนาการ ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของสิ่งที่พวกเขาต้องการจะสื่อสารให้กว้างขึ้นหรือแคบลงได้ โดยทำให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกร่วมตามความปรารถนาของผู้ส่งสาร แม้จะไม่ใช่เรื่องจริง ก็ทำให้	3. เรื่องจำขันธ์จีนไม่ใช้วิธีการพูดเกินจริง

	รู้สึกเหมือนจริงได้ 4. เรื่องข้ามันไทยที่มีวิธีการพูดบิดเบือน คนไทยตั้งใจใช้คำหรือกิริยาท่าทางในความหมายที่บิดเบือนออกไปในการใช้ชีวิตประจำวัน 5. เรื่องข้ามันไทยที่มีวิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย คนไทยนิยมใช้คำเดียวกัน แต่มีหลายความหมาย และใช้คำที่มีเสียงเดียวกัน แต่คนละความหมาย	4. เรื่องข้ามันจีนที่มีวิธีการพูดบิดเบือน คนจีนตั้งใจใช้คำหรือกิริยาท่าทางในความหมายที่บิดเบือนออกไปในการใช้ชีวิตประจำวัน 5. เรื่องข้ามันจีนที่มีวิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย คนจีนนิยมใช้คำเดียวกัน แต่มีหลายความหมาย และใช้คำที่มีเสียงเดียวกัน แต่คนละความหมาย
--	--	---

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

เรื่องข้ามัน	ไทย	จีน
วิธีการใช้ภาษา	6. เรื่องข้ามันไทยที่มีวิธีการประชด คนไทยนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา คนไทยนิยมพูดอ้อม เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้สึกเสียหน้า 7. เรื่องข้ามันไทยที่มีวิธีการพล็อตเรื่อง คนไทยนิยมเล่าเรื่องเพศหรือวัฒนธรรม	6. เรื่องข้ามันจีนที่มีวิธีการประชด คนจีนนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา คนจีนนิยมพูดจาตรงไปตรงมา จึงจะทำให้คนฟังรู้สึกเสียหน้า 7. เรื่องข้ามันจีนมีวิธีการพล็อตเรื่อง คนจีนนิยมเล่าปัญหาของสังคม

	8. เรื่องข้ามันไทยที่มีวิธีการพูด อ้อม คนไทยนิยมพูดอ้อม มากกว่าคนจีน บางทีจึงเกิด ความเข้าใจไม่ตรงกัน ใน ชีวิตประจำวันของคนไทย 9. เรื่องข้ามันไทยไม่ใช้ วิธีการใช้ภาษาที่นุ่มนวล	8. เรื่องข้ามันจีนที่มีวิธีการพูด อ้อม คนจีนนิยมพูดอ้อมน้อย กว่าคนไทย 9. เรื่องข้ามันจีนไม่ใช้วิธีการใช้ ภาษาที่นุ่มนวล
--	--	---

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันด้านลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมจากเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันด้านลักษณะทางสังคม
และวัฒนธรรมจากเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน โดยผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. สภาพสังคม
2. ความเชื่อ

สภาพสังคม

จากการวิเคราะห์พบว่า ทั้งเรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนที่สะท้อนสภาพสังคมมี
10 เรื่องเท่ากัน

เรื่องข้ามันไทยที่สะท้อนสภาพสังคมมี 10 เรื่อง ได้แก่

1. ได้เยอะกว่า
6. ลงท้ายเหมือนกัน

2. คำขวัญของกรุงเทพมหานคร	7. เศรษฐกิจยุคนี้ลำบาก
3. ตอน.....สัมมาคารวะ	8. สินค้าส่งออก
4. ทายถูก	9. จิงกี้รา ขำก็แรง
5. คีอยู่หรือ	10. ชื่อไร

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ได้เยอะกว่า

เนื้อเรื่อง

ณ เมืองสาละวินท์ นักการเมืองฝ่ายค้านกำลังจะมาถึง และระหว่างช่วง Coffee Break บนเครื่องบินเจ็ตลำเล็กที่กำลังบินวนสำรวจอยู่เหนือเขื่อนของเมืองสาละวินท์อยู่นี้

บักเจ้ง : นี่น้องฉลุย... เมื่อเลือกตั้งคราวที่แล้ว พี่โยเงิน 20 ล้านบาทลงมาจากเครื่องบินลำนี้ พี่ได้เสียงสนับสนุนถึง 2 แสนเสียงเชียวนะรู้เปล่า

ฉลุย : เหนอะพี่ แหม... เหมือนกับวิธีผมเคียะเลย ผมแค่โยเงิน 30 ล้านบาทลงมาเสียงสนับสนุนเพียบ คะแนเลือกตั้งในเขตผมสูงมาเป็นอันดับหนึ่งเลย...

โกซง : อี อี อี (ยิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัย)

ฉลุย : ยืมอะไรหรือน้องโกซง หรือว่าปึงไอเคียะอะไรใหม่ ๆ บอกพวกพี่ก็ได้เนาะน้อง

โกซง : เหอ ๆ... ถ้าผมจับพวกพี่ทั้งสองคน โยนลงไป เลือกตั้งคราวหน้าผมได้เสียงสนับสนุน 60 กว่าล้านเสียงแหงๆ เลย อีอิๆ เอื้ออ...

เรื่อง ได้เยอะกว่า สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน ที่นักการเมืองมักจะชอบใช้เงินซื้อเสียงในการเลือกตั้งหรือหาคนสนับสนุน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการทำงานที่ไม่สุจริตและเที่ยงธรรมของสังคมไทย ดังนั้นในประโยคสุดท้าย โกซง จึงเอาเนื้อหาหรือองค์ประกอบของเรื่องมาเล่นกลับข้างจากความเป็นจริงสร้างความขำขันให้แก่ผู้อ่าน

เรื่อง ลงท้ายเหมือนกัน

เนื้อเรื่อง

แม่ของนักเรียนสาวคนหนึ่งกำลังปลอบใจลูกสาวถึงผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

นวลฉาย : นี่ลูกจะ ไม่ต้องไปเสียใจหรอกนะ

สิริมา : โห่แม่ เพื่อน ๆ ตั้งหลายคนติดกันทั้งนั้น แต่ลูกสิ...

นวลฉาย : มหาวิทยาลัยเอกชนก็มีตั้งเยอะนี่ลูก

สิริมา : มันจะเหมือนกันได้ยังไงล่ะแม่

นวลฉาย : เชื่อเถอะน่า จบออกมาก็เหมือนกันทุกคนนั่นแหละ

สิริมา : เหมือนกันตรงไหนล่ะคะ

นวลฉาย : ตกลงเหมือนกันนะสิ

เรื่อง ลงท้ายเหมือนกัน สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่มีอัตรา
การว่างงานสูง ไม่ว่าจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัยของรัฐบาลหรือเอกชนก็ตาม ซึ่งนอกจากจะ
สะท้อนสภาพสังคมไทยแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงเศรษฐกิจของประเทศไทยอีก

เรื่อง ชิงกัรา ขำก็แรง

เนื้อเรื่อง

สามีภรรยาคนหนึ่ง...ถูกจับแต่งงานโดยที่ไม่ได้รักใคร่กันเลย ทั้งคู่มักจะมี
ปากมีเสียงทะเลาะกันทุกวัน

สามี : ทำไมอาหารที่คุณทำมันถึงได้ห่วยอย่างนี้ ผมว่าคุณเอาไปให้
หมาจู้เรือนมันกินดีกว่า

ภรรยา : (ชักฉุน ตอบไปว่า) หมาจู้เรือนตัวนั้นไม่ได้อยู่ข้างถนนแล้ว

สามี : แล้วมันไปอยู่ไหน

ภรรยา : มันอยู่ในขามแกงแล้วไง

เรื่อง ชิงกัรา ขำก็แรง สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่ยังมีการจับ
คลุมถุงชนอยู่ เมื่อความรักไม่ได้เกิดขึ้นจากความรู้สึกของคนสองคน ทำให้การอยู่ด้วยกันเต็มไปด้วย
ด้วยการพุดจาเสียสติ ล้อเลียน หรือประชดประชันต่อกัน จากเหตุการณ์ดังกล่าว จึงสร้างความจำขึ้น
ให้แก่ผู้อ่าน

เรื่องำขันเงินที่สะท้อนสภาพสังคมมี 10 เรื่อง ได้แก่

1. ชั้นที่อยู่	6. เรื่องำขันในวิชาเศรษฐศาสตร์
2. ดีใจยิ่งกว่า	7. บ้านเช่าราคาถูก
3. เนื้อหาโคลง	8. หารถไม่เจอ
4. ใครอยู่ได้เพราะใคร	9. ถัดยาระงับประสาท
5. ความสำเร็จครั้งเดียว	10. ไปไหนดี

ดังตัวอย่าง

เนื้อเรื่องภาษาจีน

几十个高官们坐飞机去旅游，其中一个省长说：我丢个 100 元纸币下去，谁捡到了谁准高兴。一个市长说：不如丢 10 张 10 元下去，10 个人都会高兴。

另一个区长说：干脆丢 100 个一元硬币下去，100 个人捡到 100 个人高兴。

飞行员听后说：不如我把你们全丢下去，让全国人民都高兴高兴！

คำอ่านพินอิน

Jǐ shí gè gāoguān men zuò fēijī qù lǚyóu, qízhōng yí gè shě
ngzhǎng shuō: wǒ diū gè yìbǎi yuán zhǐbì xiàqù, shuí jiǎn dào le shuí zhǔ
n gāoxìng. yí gè shìzhǎng shuō: bùrú diū shízhāng shí yuán xiàqù,
shí gè rén dōu huì gāoxìng.

Lìng yí gè qūzhǎng shuō: gāncuì diū yìbǎi gè yìyuán yìngbì xià
qù, yìbǎi gè rén jiǎn dào yìbǎi gè rén gāoxìng.

Fēixíngyuán tīng hòu shuō: bùrú wǒ bǎ nǐmen quán diū xiàqù, ràng
quánguó rénmin dōu gāoxìng gāoxìng!

เนื้อเรื่องแปล

เจ้าหน้าที่ระดับสูงหลายสิบคนนั่งเครื่องบินเพื่อจะไปท่องเที่ยว จู่ ๆ นายอำเภอคนหนึ่งก็พูดขึ้นมาว่า : หากผมโยนแบงค์ 100 ลงไปข้างล่างแล้วละก็ คนที่เก็บได้ต้องดีใจเป็นแน่

ผู้ว่าราชการจังหวัดก็พูดตอบว่า : ทำไมไม่โยนแบงค์ 10 สัก 10 ใบลงไปล่ะ จะได้มีคนดีใจตั้ง 10 คน

กำนันอีกคนก็พูดว่า : งั้นทำไมไม่โยนเหรียญ 1 หยวนสัก 100 เหรียญลงไปล่ะ คนที่เก็บได้ทั้งร้อยคนต้องดีใจแน่ ๆ

หลังจากนักบินบนเครื่องบินได้ฟังแล้วจึงพูดกลับไปว่า : โยนพวกคุณทั้งหมดลงไปดีกว่า คนทั้งประเทศจะต้องดีใจยิ่งกว่าสิ่งไหนเป็นแน่

จากเรื่อง ดีใจยิ่งกว่า พบว่า เจ้าหน้าที่ระดับสูงหลายสิบที่ กำลังนั่งเครื่องบินเพื่อไปท่องเที่ยว เล่าถึงการโยนเงินจากเครื่องบินเพื่อแจกจ่ายความสุขให้กับประชาชน จนทำให้นักบินที่ได้ฟังแล้วรู้สึกหดหู่ ถึงกับพูดกลับไปว่า โยนพวกคุณทั้งหมดลงไปคงดีกว่า คนทั้งประเทศจะต้องดีใจยิ่งกว่าสิ่งไหนเป็นแน่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึง สภาพสังคมในประเทศจีนที่มีหัวหน้าเป็นคนที่พุ่มเฟิยและสิ้นเปลือง เรื่องำขันจีน เรื่อง ดีใจยิ่งกว่า กับเรื่องำขันไทยเรื่อง ได้เยอะกว่า ได้พูดถึงสภาพสังคมทั้งสองประเทศที่มีทั้งคนที่ทำงานไม่สุจริตและคอร์รัปชั่น

เรื่อง นิดยาระจับประสาท

เนื้อเรื่องภาษาจีน

医生：去给那位今天出院的病人注射一针镇静剂。

护士不解：都可以出院了，还打镇静剂干嘛？

医生：等下要结账，我怕他受不了！

คำอ่านพินอิน

Yīshēng: qù gěi nà wèi jīntiān chūyuàn de bìngrén zhùshè yì zhēn zhènjìngjì.

Hùshì bù jiě: dōu kěyǐ chūyuàn le, hái dǎ zhènjìngjì gàn ma ?

Yīshēng: děng xià yào jiézhàng, wǒ pà tā shòubùliǎo!

เนื้อเรื่องแปล

คุณหมอ : คุณไปฉีดยาระงับประสาทให้คนไข้ที่กำลังจะออกจากโรงพยาบาลในวันนี้หน่อย

พยาบาลซุ่มซ่าม : เขาจะออกจากโรงพยาบาลอยู่แล้ว จะฉีดยาระงับประสาทไปทำไม

คุณหมอ : เดี่ยวเขาจะต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาล ผมกลัวว่าเขาจะเข่าอ่อนไปเสียก่อน

จากเรื่อง ฉีดยาระงับประสาท พบว่า พยาบาลไม่เข้าใจว่าทำไมหมอถึงต้องใช้ฉีดยาระงับประสาทให้คนไข้ทุกๆ ที่จะออกจากโรงพยาบาล คุณหมอเลยบอกว่า “เดี๋ยวเขาจะต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาล ผมกลัวว่าเขาจะเข่าอ่อนไปเสียก่อน” จากเรื่องนี้ก็สะท้อนให้เห็นถึง ค่ารักษาพยาบาลในประเทศจีนที่มีราคาสูง จนทำให้กลายเป็นปัญหาหลักที่สังคมจีนกำลังตระหนักถึง และต้องการรีบแก้ไขให้เร็วที่สุดในขณะนี้

เรื่อง ไปไหนดี

เนื้อเรื่องภาษาจีน

一女快三十了，还没嫁出去，她对闺蜜说：“看起来我是嫁不出去了！”

闺蜜：“要么出家吧，峨眉，还是少林寺好？”

她：“少林寺吧，男的多！”

คำอ่านพินอิน

Yì nǚ kuài sānshí le, hái méi jià chūqù, tā duì guīmì shuō: “kàn qǐlái wǒ shì jià bù chūqù le!”

Guīmì: “yàome chūjiā ba, éméi, háishì shàolínsì hǎo?”

Tā: “shàolínsì ba, nán de duō!”

เนื้อเรื่องแปล

มีหญิงสาวคนหนึ่งอายุใกล้จะ 30 ปีแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงาน เธอคุยกับ

เพื่อนสนิทว่า “สงสัยฉันจะไม่ได้แต่งงานแน่เลย”

เพื่อนสนิท : ฉันไปบวชชีสิ สำนักง้อไบ๊หรือวัดเส้าหลินดีละ

หญิงสาว : วัดเส้าหลินละกัน ผู้ชายเยอะดี”

จากเรื่อง **ไปไหนดี** พบว่า หญิงสาวคนนี้อายุใกล้จะ 30 ปีแล้ว แต่ยังไม่แต่งงาน เพื่อนสนิทเลยเสนอว่า ให้เธอไปบวชชีที่สำนักง้อไบ๊หรือวัดเส้าหลินดี หญิงสาวก็บอกว่า ไปวัดเส้าหลินดีกว่าไปสำนักง้อไบ๊ ก็เพราะว่าวัดเส้าหลินมีผู้ชายมากกว่าสำนักง้อไบ๊ สะท้อนให้เห็นถึง สังคมจีนในปัจจุบันที่มีอัตราการแต่งงานต่ำ จึงทำให้เกิดปัญหา 剩男 (ออกเสียงภาษาจีนว่า เซ่ง หนาน แปลว่า ชายที่เหลือ) และพวก 剩女 (ออกเสียงภาษาจีนว่า เซ่ง หนวี่ แปลว่า หญิงที่เหลือ) 剩男 และ 剩女 หมายถึง ชายหรือหญิงที่มีอายุมากแล้ว แต่ยังหาแฟนหรือคู่รักไม่ได้

จากการวิเคราะห์ ทั้งเรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนมี 10 เรื่องที่ได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคม คนไทยและคนจีนนิยมเล่าถึงสังคมด้านการเมือง การแต่งงาน การทำงาน เป็นต้น

ความเชื่อ

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องข้ามันไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมี 3 เรื่อง มีจำนวนน้อยกว่าเรื่องข้ามันจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ 4 เรื่อง

เรื่องข้ามันไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ 3 เรื่อง ได้แก่

1. ขอแค่หาง
2. แกน่ะเอง
3. นานไปก็เข้าใจเอง

ดังตัวอย่าง

เรื่อง **ขอแค่หาง**

เนื้อเรื่อง

ใกล้ถึงวันหวิวออก คุณนายสาวผู้หวังรวยทางลัดได้ไปบนบานต่อเจ้าพ่อที่รำลึกกันว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

คุณนาย : เจ้าพ่อขา...ลูกข้างขอสักสามตัวเดี๋ยวนะเจ้าคะ แล้วลูกข้างจะถวาย

หมั่นทั้งตัวเลขเจ้าคะ

(ทันใดนั้น สิ่งที่ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้น ร่างของเจ้าพ่อผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็ปรากฏขึ้น)

เจ้าพ่อ : ไม่ต้องถวายเป็นตัวหรือลูกเอ๊ย...พ่อขอแค่หางก็พอ

คุณนาย : อ้าว... ทำไมล่ะเจ้าคะ หางหมูอันกระจัดเดียวเท่านั้น

เจ้าพ่อ : ที่ว่าหางนะ พ่อไม่ได้หมายถึงหางหมู แต่เป็นหางของลูกซึ่ง

ต่างหาก

เรื่อง ขอแค่หาง สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อเรื่อง โชคลาภอยู่คู่คนไทยมาตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน คนไทยมีความเชื่อแปลก ๆ ที่แตกต่างกันออกไป ในที่นี้ได้พูดถึงความเชื่อในการบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้สมหวังในเรื่องที่ขอ ซึ่งการบนบานศาลกล่าว มีมากมายหลายอย่าง เริ่มตั้งแต่ระดับชาวบ้านไปจนถึงระดับประเทศ แต่จุดที่สร้างความขำขันให้กับเรื่องนี้คือคุณนายอยากถูกหวยจึงไปขอกับเจ้าพ่อ เจ้าพ่อก็อยากรวยด้วยเช่นกัน โดยการขอหางเลข

เรื่อง แกะเอง

เนื้อเรื่อง

ในนรกสมรภูมิ ชายสองคนคุยกันในกระทะทองแดง

ชายคนที่หนึ่ง : ผมเป็นหมอแต่วินิจฉัยโรคผิด คิดว่าคนไข้เป็นมะเร็งที่ขาเลยไปตัดขาเขาทิ้ง ผมถึงต้องมาอยู่ที่นี่เพื่อรับโทษ แล้วคุณล่ะทำผิดอะไร

ชายคนที่สอง : ข้าเป็นขมทูต แต่เอาดวงวิญญาณเอ็งมาผิด ความจริงเอ็งยังไม่ถึงชาติ ยังอยู่ได้อีก 40 ปี ข้าถึงต้องมารับโทษอยู่นี่ไง

ชายคนที่หนึ่ง : แหม...แกะเอง

เรื่อง แกะเอง สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อเรื่องนรกสวรรค์ บาปบุญคุณโทษ เป็นความเชื่อตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา ที่เชื่อว่าทำดีตายไปขึ้นสวรรค์ ทำชั่วตายไปตกนรก ซึ่งความเชื่อเหล่านี้ล้วนแล้วแต่หล่อหลอมให้คนเป็นคนดี จุดขำขันของเรื่องนี้ก็คือการพลิกล้อกลิ้งเหินหา โดยเอาเนื้อหามาเล่นกลับข้างจากความเป็นจริง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขำ

เรื่อง นานไปก็เข้าใจเอง

เนื้อเรื่อง

ในช่วงโมงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป.4 คุณครูณริศเอาแต่พูดภาษาอังกฤษอย่างเดียว ทำให้เด็กนักเรียนทั้งชั้นฟังไม่รู้เรื่อง ขอร้องให้แกอธิบายเป็นภาษาไทยควบคู่กันไปด้วย

คุณครูณริศ : พวกเธอไม่ต้องกลัวฟังไม่เข้าใจ การเรียนภาษาจำเป็นต้องฟังมาก ๆ เข้าไว้ พวกเธอฟังครูพูดอังกฤษทุกวัน ๆ นานวันไปพวกเธอก็จะเข้าใจโดยอัตโนมัติไปเองแหละ

ด.ช.ปัญญา : (สอคขึ้นว่า) แต่เอ...ทำไมผมฟังמהที่บ้านผมเท่าที่นอนอยู่ทุกวันเป็นปี ๆ แล้วจนป่านนี้ยังไม่รู้เรื่องว่ามันพูดอะไรมั่งเลย

เรื่อง นานไปก็เข้าใจเอง สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อในการเรียนภาษาที่สอง ที่ต้องอาศัยการฟังจากสื่อต่าง ๆ เช่น การฟังครูพูด การฟังเพลง หรือข่าวที่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งจะได้ผลกับผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางด้านภาษามากพอสมควร หากไม่เคยฟังหรือไม่มีพื้นฐานมาเลย ก็อาจพัฒนาได้ยาก ซึ่งจุดข้ามขั้นของเรื่องนี้คือการเริ่มด้วยคำพูดธรรมดา แต่จบลงด้วยคำพูดที่อยู่เหนือความคาดหมาย สร้างความอึ้งให้กับเนื้อเรื่อง แต่สร้างความข้ามขั้นให้แก่ผู้อ่าน

เรื่องข้ามขั้นในที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ 4 เรื่อง ได้แก่

1. โฉวหยวน	3. ฝนตก
2. เทศกาลตรุษจีน	4. ตลาดหุ่นลวดลง

ดังตัวอย่าง

เรื่อง โฉวหยวน

เนื้อเรื่องภาษาจีน

有一个腼腆的男孩向一女孩问到：“你喜欢什么样的男孩？”

女孩说：“投缘的。”

男孩哭丧着脸问到：“头扁的不行吗？”

คำอ่านพินอิน

Yǒu yígè miǎntiǎn de nánhái xiàng yì nǚhái wèn dào: “nǐ xǐhuan shé nmeiyàng de nánhái ?”

Nǚhái shuō: “tóuyuán de.”

Nánhái kūsāng zhe liǎn wèn dào: “tóubiǎn de bùxíng ma ?”

เนื้อเรื่องแปล

มีเด็กชายคนหนึ่งถามเด็กหญิงคนหนึ่งอย่างจีน ๆ ว่า “เธอชอบผู้ชายแบบไหน”

เด็กหญิงตอบว่า : โถวหยวน (เจอกันครั้งแรกก็ชอบกันแล้ว; ความหมายในภาษาไทย คือ หัวทุย)

เด็กชายจึงถามไปด้วยความเสียใจว่า : โถวเปียน (ความหมายในภาษาไทย คือ หัวแบน) ไม่ได้หรือ

จากเรื่อง โถวหยวน พบว่า เด็กชายถามเด็กหญิงว่าชอบผู้ชายแบบไหน เด็กหญิงตอบว่า 投缘的 (ออกเสียงในภาษาจีนว่า โถวหยวน เตอ) หมายความว่า ถูกชะตาในครั้งแรกที่เจอ และมีอีกคำหนึ่งที่ออกเสียงไม่เหมือนกัน แต่ออกเสียงเหมือนกันว่า 头圆 (โถวหยวน) หมายความว่า หัวทุย ซึ่งสองคำนี้เป็นคำพ้องเสียง เลยทำให้เด็กชายเกิดความเข้าใจผิด จึงพูดตอบกลับไปว่า 头扁的不行吗 ซึ่ง 头扁 (ออกเสียงในภาษาจีนว่า โถวเปียน) หมายถึง หัวแบน จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า คนจีนมีความเชื่อเรื่องพรหมลิขิต ที่สามารถทำให้คนสองคนพบรักกันได้

เรื่อง เทศกาลตรุษจีน

เนื้อเรื่องภาษาจีน

儿子对爸爸说: “爸爸我想吃蔬菜。”

爸爸敲了一下儿子的头说: “过年呢, 避讳输啊败啊的, 要说胜, 不能说输, 懂吗?”

“爸爸, 我想吃胜菜。”

“行。” 于是大过年的儿子吃了几天剩菜.....

คำอ่านพินอิน

Érzi duì bàba shuō: “bàba wǒ xiǎng chī shūcài.”

Bàba qiāo le yíxià érzi de tóu shuō: “guònián ne, bìhuì shū a bài a de, yào shuō shèng, bunnéng shuō shū, dǒng ma?”

“Bàba, wǒ xiǎng chī shèngcài.”

“Xíng.” yúshì dà guònián de érzi chīle jǐ tiān shèngcài...

เนื้อเรื่องแปล

ลูกชายพูดกับพ่อว่า : “คุณพ่อครับ ผมอยากทานผัก” (คำว่าผักในภาษาจีนออกเสียงว่า ชู ไช่)

พ่อจึงเอามือตีหัวลูกชายเบาๆ แล้วพูดว่า “ตรุษจีนแล้ว ต้องหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “ชู” หรือ “ไป๋” ต้องพูดคำว่า ชนะ(ออกเสียงภาษาจีนว่า เซ่ง) ห้ามพูดคำว่า แพ้ (ออกเสียงภาษาจีนว่า ชู) เข้าใจไหม?”

“พ่อ ผมอยากกินเซ่งไช่”

“ได้” หลังจากนั้นมาลูกชายก็ทานอาหารที่เหลือ (ออกเสียงภาษาจีนว่า เซ่งไช่) มาตลอดช่วงเทศกาลตรุษจีน
จากเรื่อง เทศกาลตรุษจีน พบว่า

蔬菜	ออกเสียงในภาษาจีนว่า ชูไช่	หมายถึง ผัก
输	ออกเสียงในภาษาจีนว่า ชู	หมายถึง แพ้
败	ออกเสียงในภาษาจีนว่า ไป๋	หมายถึง แพ้
胜	ออกเสียงในภาษาจีนว่า เซ่ง	หมายถึง ชนะ
剩菜	ออกเสียงในภาษาจีนว่า เซ่งไช่	หมายถึง อาหารที่เหลือ

คนจีนจะชอบคำว่า เซ่ง ไม่ชอบคำว่า ชู หรือ ไป๋ ลูกชายโดนพ่อบังคับว่า จะต้องพูดคำว่า เซ่ง ลูกชายจึงพูดว่าอยากกินเซ่งไช่ ซึ่งก็หมายถึงอาหารที่เหลือ ดังนั้นลูกชายจึงกินอาหารเหลือในเทศกาลตรุษจีน จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า คนจีนเชื่อว่าการหลีกเลี่ยงพูดถึงคำที่มีความหมายไม่ดีหรือเชิงลบ แม้ว่าจะเป็นคำพ้องเสียงก็ต้องระวังเป็นอย่างมากในช่วงเทศกาลตรุษจีน เพราะถ้าพูดออกไปแล้ว อาจเกิดสิ่งไม่ดีในปีนั้นได้

เรื่อง ฝนตก

เนื้อเรื่องภาษาจีน

有一年，天大旱，有一个人去找一个活神仙求雨，活神仙烧了一炷香，递给他一个封好的字条说：“下了雨，你才能拆开看，否则就不灵。”这个人一回家，就下了一场大雨，他拆开封好的字条一看：“今日下雨。”这个人惊叫起来：“呀！活神仙真神呀！”

คำอ่านพินอิน

Yǒu yì nián, tiān dà hàn, yǒu yí gè rén qù zhǎo yí gè huó shé
nxiān qiú yǔ, huó shénxiān shāo le yí zhù xiāng, dì gěi tā yí gè fēng h
ǎo de zì tiáo shuō: “xià le yǔ, nǐ cái néng chāi kāi kàn, fǒu zé jiù bù líng.” Zh
è gè rén yì huí jiā, jiù xià le yí chǎng dà yǔ, tā chāi kāi fēng hǎo de z
ì tiáo yì kàn: “jīn rì xià yǔ.” Zhè gè rén jīng jiào qǐ lái: “ya! huó shénxiān zh
ēn shén ya!”

เนื้อเรื่องแปล

มีอยู่ปีหนึ่ง สภาพอากาศแห้งแล้งมาก ชายคนหนึ่งจึงได้ไปขอฝนจาก
หมอคูเตวคา หมอคูเตวคาจุดธูป และให้กระดาษใบหนึ่งที่เขียนตัวอักษรจีนแล้ว
ปิดผนึกอย่างดีพร้อมกล่าวว่า “จดหมายฉบับนี้จะเปิดดูได้ก็ต่อเมื่อฝนตก มิฉะนั้น
ไม่ศักดิ์สิทธิ์” พอชายคนนี้ก็กลับถึงบ้าน จู่ ๆ ฝนก็ตกหนัก เขาจึงเปิดจดหมายฉบับนั้น
ดู “วันนี้ฝนตก” ชายคนนั้นก็อุทานไปด้วยความประหลาดใจว่า “ว้าว หมอเทวคา
ช่างศักดิ์สิทธิ์อะไรเช่นนี้”

จากเรื่อง ฝนตก พบว่า เรื่องข้างขึ้นนี้เป็นเรื่องข้างขึ้นเก่าที่คนยังนำมาเล่นอยู่ เพราะใน
สมัยก่อน เนื่องจากสภาพอากาศของประเทศจีนที่แห้งแล้งมาก จึงทำให้คนนิยมไปหาหมอคูเพื่อ
ทำพิธีขอฝน ซึ่งในเรื่องนี้ ชายดังกล่าวได้ทำตามคำสั่งของหมอเทวคาอย่างเคร่งครัด พอฝนตก จึง
เปิดจดหมายดู จึงเห็นตัวอักษรจีนที่เขียนว่า วันนี้ฝนตก ซึ่งตรงกับคำทำนายของหมอเทวคา จาก
เรื่องนี้ก็สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม ความเชื่อของชาวจีนที่มีต่อหมอเทวคาในอดีต

จากการวิเคราะห์ พบว่า ทั้งเรื่องข้างขึ้นไทยและเรื่องข้างขึ้นจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ

ของคน เพราะว่าคนไทยนับถือศาสนาพุทธ ซึ่งเชื่อกันว่าทำตัวให้ตามระเบียบ จึงจะเกิดผลที่ดีได้ ส่วนคนจีนเชื่อกันว่า ควรหลีกเลี่ยงคำพูดที่ไม่ดีในแง่ลบ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน โดยผู้วิจัยสามารถสรุปได้ในตารางต่อไปนี

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

เรื่องข้ามัน	ไทย	จีน
ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน	1. เรื่องข้ามันไทยมี 10 เรื่องที่ได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคม คนไทยนิยมเล่าถึงสังคมด้านการเมือง การแต่งงาน การทำงาน เป็นต้น	1. เรื่องข้ามันจีนมี 10 เรื่องที่ได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคม คนจีนนิยมเล่าถึงสังคมด้านการเมือง การแต่งงาน การทำงาน เป็นต้น

	2. เรื่องข้ามันไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของคน เพราะว่าคนไทยนับถือศาสนาพุทธ ซึ่งเชื่อกันว่าทำตัวให้ตามระเบียบ จึงจะเกิดผลที่ดีได้	2. เรื่องข้ามันจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของคน คนจีนเชื่อกันว่า ควรหลีกเลี่ยงคำพูดที่ไม่ดีในแง่ลบ
--	---	---

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเรื่องชาحنไทยกับเรื่องชาحنจีน ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งได้แก่ เรื่องชาحنไทยจำนวน 50 เรื่อง และเรื่องชาحنจีนจำนวน 50 เรื่อง รวมรวมมาทั้งหมด 100 เรื่อง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบตามวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันระหว่างเรื่องชาحنไทยกับเรื่องชาحنจีนในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา ลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิเคราะห์ อภิปรายผลและเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษามีข้อสรุปดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านเนื้อหาของเรื่องชาحنไทยกับเรื่องชาحنจีน สามารถสรุปดังนี้

1.1 ความเหมือนกันในด้านเนื้อหาของเรื่องชาحنไทยกับเรื่องชาحنจีนคือ ทั้งเรื่องชาحنไทยและเรื่องชาحنจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ การใช้ชีวิต เรื่องทะเลาะและด้านอื่น ๆ

1.2 ความแตกต่างกันในด้านเนื้อหาของเรื่องชาحنไทยกับเรื่องชาحنจีนคือ

1.2.1 เรื่องชาحنไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ 14 เรื่อง ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต 12 เรื่อง และอันดับสามจะเกี่ยวกับเรื่องทะเลาะ 9 เรื่อง

1.2.2 เรื่องำขันจีนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต 14 เรื่อง ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำ 11 เรื่อง และอันดับสามจะเกี่ยวกับเรื่องทะเลถึง 9 เรื่อง ซึ่งเป็นอันดับสาม

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านวิธีการใช้ภาษา ให้เกิดอารมณ์ขันของเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน สามารถสรุปดังนี้

2.1 ความเหมือนกันในด้านวิธีการใช้ภาษาของเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนคือ

2.1.1 ทั้งเรื่องำขันไทยและเรื่องำขันจีนมีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ การพูดบิดเบือน การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย การประชด การล้อตเรื่องและการพูดอ้อม

2.1.2 ทั้งเรื่องำขันไทยและเรื่องำขันจีนไม่ใช้วิธีการใช้ภาษาที่นุ่มนวล

2.2 ความแตกต่างกันในด้านวิธีการใช้ภาษาของเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนคือ

2.2.1 เรื่องำขันไทยมีวิธีการพูดเกินจริง ส่วนเรื่องำขันจีนไม่มี

2.2.2 เรื่องำขันจีนมีวิธีการเปรียบเทียบ ส่วนเรื่องำขันไทยไม่มี

2.2.3 เรื่องำขันไทยมีวิธีการล้อตเรื่อง 23 เรื่อง ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการประชด 12 เรื่อง และวิธีการพูดอ้อม 5 เรื่อง ซึ่งเป็นอันดับสาม

2.2.4 เรื่องำขันจีนมีวิธีการล้อตเรื่อง 16 เรื่อง ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย 12 เรื่อง และมีวิธีการประชด 11 เรื่อง ซึ่งเป็นอันดับสาม

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีน

3.1 ความเหมือนกันในด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนคือ ทั้งเรื่องำขันไทยและเรื่องำขันจีนที่ได้สะท้อนสภาพสังคมและความเชื่อ

3.2 ความแตกต่างกันในด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนคือ

3.2.1 เรื่องำขันไทยที่สะท้อนสภาพสังคมมี 10 เรื่อง และเรื่องำขันไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ 3 เรื่อง

3.2.2 เรื่องำขันจีนที่สะท้อนสภาพสังคมมี 10 เรื่อง เรื่องำขันจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ 4 เรื่อง

อภิปรายผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนพบว่า เรื่องำขันไทยและเรื่องำขันจีนมีความเหมือนและความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ด้านเนื้อหา ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เรื่องำขันไทยและเรื่องำขันจีนมีวิธีการนำเสนอในด้านเนื้อหาแตกต่างกัน พบว่าเรื่องำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำมากที่สุด เช่น ภรรยาข่มขู่สามี ผู้หญิงไทยชอบนินทาผู้ชาย ซึ่งพบน้อยมากในสังคมจีน เป็นต้น ในขณะที่เรื่องำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวันมากที่สุด เช่น การพูดหยอกล้อกันระหว่างการเดินทาง หรือการพูดประชดประชันระหว่างการรับประทานอาหาร ทำให้ทราบได้ว่า วิธีการนำเสนอเรื่องในเรื่องำขันไทยนั้นเกี่ยวข้องกับลักษณะของการกระทำต่อบุคคล ส่วนเรื่องำขันจีนมีวิธีการนำเสนอเนื้อเรื่องในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป ซึ่งตรงกับแนวคิดของ หยาง หยาง (杨扬, 2012) ที่กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องำขันไว้ว่า เรื่องำขันมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก อยู่ในรูปแบบของวรรณกรรมซึ่งเป็นที่นิยม และยังแสดงถึงศิลปวัฒนธรรมของผู้คนอีกด้วย แม้ว่าจะเป็นข้อความตลก ๆ แต่กลับสร้างความสนุก ขบขันทำให้ผู้คนรู้สึกผ่อนคลาย เพลิดเพลิน สร้างรอยยิ้มให้กับผู้อ่าน เติมเต็มอารมณ์เศร้าหมองให้ผ่อนคลายได้

ด้านการใช้ภาษา ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนมีวิธีการใช้ภาษาที่เหมือนกัน กล่าวคือ การใช้พล็อตเรื่องเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษา เรื่องำขันไทยกับเรื่องำขันจีนมีวิธีการพล็อตเรื่องที่ใช่วิธีการหักมุมเรื่องในตอนท้าย ทำให้มีการใช้ภาษาที่ขัดแย้งกัน การใช้ภาษาสองความหมาย หรือการใช้ภาษาบิดเบือน เป็นต้น ทำให้ทราบได้ว่า คนไทยและคนจีนมีความฉลาดในเรื่องของการเปลี่ยนมุมมองกะทันหัน มีกลวิธีในการใช้ภาษาบิดเบือนเนื้อเรื่อง เป็นต้น ใน 9 กลวิธีของจิรศุภา ปล่องทอง (2550) มีตรงกับการวิจัยเรื่องนี้ทั้ง 3 วิธี ได้แก่ การเปรียบเทียบ การพูดเกินจริงและการประชด

ด้านลักษณะสังคมและวัฒนธรรม ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนมีความเหมือนกัน คือนำเสนอในเรื่องของสภาพสังคม เช่น การพูดคุยสื่อสารสังคม การนำเอาปัญหาของสังคมมาล้อเลียน เป็นต้น ทำให้ทราบได้ว่า ลักษณะนิสัยของคนไทยและคนจีนมีความคล้ายคลึงกันที่กล้าจะนำเอาเรื่องของสภาพสังคมมาพูดหยอกล้อหรือนำเอาปัญหาทางสภาพสังคมมาพูดให้เป็นเรื่องตลกขบขัน ซึ่งตรงกับแนวคิดของ เจิน จิ้งหยู (甄静茹, 2012) ที่กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องข้ามันไว้ว่า เรื่องข้ามันไม่เพียงแต่สร้างความสนุกสนานเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปใช้ในการเสียดสี เหน็บแนมสภาพสังคมในปัจจุบัน การเสียดสีนั้นมีหลายระดับ แล้วแต่คุณค่าที่มอง โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสภาพและทัศนคติของคนในสังคมอีกด้วย

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนมีความเหมือนกันและความแตกต่างกันในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษาและลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของหวัง ลีน่า (王丽娜, 2006) พบว่า อารมณ์ขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมันไม่มีความเหมือนกันเลย แต่เรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนยังมีส่วนที่เหมือนกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา และลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนเรื่องข้ามันไทยกับและเรื่องข้ามันจีน จึงขอเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

ผลการศึกษาสามารถช่วยนักศึกษาที่เรียนภาษาจีน หรือภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้ในการเรียนเรื่องข้ามัน ทำให้ผู้สอนกับผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา ลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรมในทั้งเรื่องข้ามันไทยและเรื่องข้ามันจีนมากขึ้น การใช้งานวิจัยนี้จะช่วยผู้ที่สนใจการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีนหรือเรื่องข้ามันต่างประเทศได้อย่างดี

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบสำนวนที่ใช้ในเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมของเรื่องข้ามันไทยกับเรื่องข้ามันจีน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา เจริญเกียรติบวร. การวิเคราะห์ห้วงวรรณเรื่องตลกภาษาไทย. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- เกษม ขนาบแก้ว. กลวิธีสร้างบทตลกหนึ่งตะลุม: ศึกษาจากวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2535.
- ขวัญใจ อุ่นเรือน. กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสร้างความขบขันในเรื่องขำขันไทยร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.
- จิรศุภา ปล่องทอง. การศึกษาลักษณะภาษาตลกอารมณ์ขันในมุขำขันของหนังสือการ์ตูนขายหัวเราะ และมหาสนุก. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2550.
- ทิพย์วารี เรื่องแจ่ม. การใช้เรื่องขำขันเพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2554.
- นวิรัตน์ อนุสรณ์ศรีเจริญ. วิเคราะห์เนื้อหาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในบทขำขันจากนิตยสารขายหัวเราะรายสัปดาห์ ปี พ.ศ. 2541. พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2543.
- นิสาร์ตน์ สุธาภิธรณ์. วิเคราะห์เนื้อหาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในบทขำขันเรื่องเพศจากอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ <http://www.sanook.com/joke>. พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2543.
- นริรัตน์ บุญช่วย. การนำเสนอความตลก. ศาสตร์แห่งภาษา : รวมภาคนิพนธ์, 2540.
- พงศกร บัวทอง. การแปลเรื่องขำขันในนิตยสารसरสาร. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2545.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: บริษัท ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์ จำกัด, 2556.

พัชโรธร สุขศรี. การวิเคราะห์สัมพันธสารเรื่องขำขันในนิตยสารคู่สร้างคู่สม. เชียงใหม่ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2557.

วิริยา กมลนาวัน. โครงสร้างมุกตลกในเรื่องขำขันของลาว. วารสาร : ภาษาและภาษาศาสตร์, 2549.

สปีน ดันโตสถ. วิเคราะห์เนื้อหาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในวรรณกรรมเพลงลูกทุ่งแนว
ขำขัน. พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2538.

ลิตธา พินิจภูวดล. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2541.

หทัยวรรณ ไชยะกุล. การสร้างมุกตลกในเรื่องขำขันของล้านนา. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2539.

อนันต์ แจ่มกลีบ. วิธีเขียนเรื่องตลก. สำนักพิมพ์: บริษัท พี.วาทีนพริตติ้ง จำกัด, 2556.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. อารมณ์ขันในสื่อมวลชน. กรุงเทพฯ: เอช ที พี เพรส, 2536.

ภาษาจีน

จิ้น สู่่น่า (晋素娜). วิเคราะห์สำนวนเรื่องขำขันในภาษารัสเซียยุคปัจจุบัน 《从修辞角度分析现代
俄语笑话》. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซฉวน, 2011.

เจิน จิ่งหยู (甄静茹). ศึกษาวัฒนธรรมทางภาษาการเปรียบเทียบเรื่องขำขันในภาษารัสเซียและ
ภาษาจีน 《试从语言文化学的角度对比俄汉语笑话》. 《วารสาร วิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยี 科技视界》. 2012.

โจว ลีลี่ (周莉莉). การวิเคราะห์ภาษาในเรื่องขำขัน 《笑话的语用学分析》. 《วารสาร
ภาษาอังกฤษในต่างประเทศ 海外英语》. 01, 2014.

ซุน ต้าเว่ย (孙大伟). ลักษณะพิเศษและการเผยแพร่อารมณ์ขำขันพื้นบ้านในยุคอินเทอร์เน็ต
《互联网时代民间笑话的特征与传播》. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยไห่หยาง
ประเทศจีน, 2012.

ต้วน เป่าหลิน (段宝林). การศึกษาเรื่องขำขันในศตวรรษที่ 20 《二十世纪的笑话研究》.
《วารสาร วิทยาลัยครูจู่โจวกว่างซี 广西梧州师范高等专科学校学报》. 10, 2001.

- ฟาทีกูลี·วุซึมาน (帕提古丽·吾斯曼). การจำแนกนิทานมุขตลกของอาฟานถี 《浅谈阿凡提 笑话及其分类》. 《วารสาร คติชนแห่งชาติ 民族民俗》, 2016
- มู่ หงเหว่ย (穆红维). การสำรวจและวิเคราะห์เรื่องขำขันในภาษา-เรื่อง 《ถู่จินถานไก้》 《笑话中的语言致笑机理探析——以《古今谭概》言语类笑话为例》. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยคุนหมิง, 2008.
- หยาง หยาง (杨扬). วิธีและผลกระทบของการกล่าวนวนภาษาในเรื่องขำขัน 《浅谈笑话语言的修辞方式与修辞效果》. 《วารสาร มหาวิทยาลัยครูไท่หยวน 太原师范学院 学报》.03, 2012.
- หยาง เย่หง (杨叶红)、ฟิง ชินฝู (方新普)、ลวี จวินลี่ (吕君丽). การศึกษาเรื่องขำขันทางกายภาพของประเทศจีนในยุคปัจจุบัน 《我国当代体育笑话研究》. 《วารสาร คู่มือวัฒนธรรมทางกายภาพ 体育文化导刊》.12, 2013
- หลวี่ เจียเจีย (吕佳佳). การศึกษาภาษาในตลกผีต 《冷笑话的语言学研究》 วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเจิ้งโจว, 2011.
- หลี่ อิ่ง (李颖). การศึกษาการเปรียบเทียบอารมณ์ขันในภาษารัสเซียและภาษาจีน 《俄汉语幽默对比研究》. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยอุตสาหกรรมฮาร์บิน, 2007.
- หวัง ลีน่า (王丽娜). การศึกษาการเปรียบเทียบอารมณ์ขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมัน-เรื่องขำขันจีนและเรื่องขำขันเยอรมัน 《汉德幽默对比研究——以汉德笑话为例》. วิทยานิพนธ์ Northwestern Polytechnical University, 2006.
- หวัง เสวี่ (王雪). การสร้างเรื่องขำขันในภาษารัสเซียและจีน 《俄汉笑话笑点产生机制》. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยซันตง, 2012.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล YAN MENG

วัน เดือน ปี เกิด 7 มิถุนายน พ.ศ.2532

ที่อยู่ปัจจุบัน 75 Minzu Avenue Nanning 530022, Guangxi P.R.China

ประวัติการศึกษา
 พ.ศ.2555 ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย(ทางธุรกิจ)
 มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
 พ.ศ.2560 ระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตร มหาบัณฑิต
 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ประสบการณ์การทำงาน พ.ศ.2558-ปัจจุบัน ตำแหน่ง พนักงาน สถานีวิทยุกระจายเสียง
 ประชาชนแห่งมณฑลกวางซี